Serge Brussolo
Lacăte carnivore

Serge Brussolo

LACĂTE CARNIVORE

(„Opération «Serrures carnivores»”, 1987)

Traducere de Mihnea Columbeanu
Editura Valdo, 1994

Cuprins:

CAPITOLUL I

CAPITOLUL II

CAPITOLUL III

CAPITOLUL IV

CAPITOLUL V

CAPITOLUL VI

CAPITOLUL VII

CAPITOLUL VIII

CAPITOLUL IX

CAPITOLUL X

CAPITOLUL XI

CAPITOLUL XII

CAPITOLUL XIII

CAPITOLUL XIV

CAPITOLUL I

Bărbatul era îmbrăcat ca un *clergyman*,[1] într-un costum negru înverzit de uzură. Purta în picioare bocanci *Rangers* de armată, iar pe mâini îşi trăsese mănuşi de piele. Avea un chip osos, dur, cu sprâncenele rase, iar părul pieptănat pe spate i se înnoda la ceafă într-un coc de toreador.

În acea clipă, rotea deasupra capului un interminabil şirag de bile cromate, unite între ele cu o coardă de pian. Arma şuiera aidoma unui lanţ de bicicletă mânuit de către un vagabond în plină încăierare.

— Trăiţi cu frica Domnului? ţipa bărbatul.

— Da! urlau numeroşii gură-cască adunaţi în faţa lui, cu frica Dumnezeului inflexibil care ne pedepseşte pentru

[1] Cleric.

binele nostru!

Colierul din bile de oţel se abătu atunci peste capetele şi umerii lor, făcând să plesnească arcade, buze sau obraji, însângeraţi. Cu figurile brăzdate de hematoame violacee, păcătoşii se clătinau de pe un picior pe altul fără a căuta să se ferească din calea loviturilor. Semănau cu nişte boxeri ce începeau a cincisprezecea repriză a unui meci deosebit de violent.

— Cunoaşteţi frica de Dumnezeu? repetă predicatorul.

— Da, o cunoaştem! îngăimă turma bătută, cu buzele crăpate.

Erau acolo bărbaţi, femei de toate vârstele, dar şi adolescenţi. Preotul îi lovea fără diferenţiere, prăvălindu-şi rozariul blindat peste urechile puştanilor ca şi peste sânii fetelor.

Cu mâna stângă strângea la piept o biblie din fier, ale cărei pagini erau, de fapt, plăci metalice subţiri, emailate, acoperite cu caractere minuscule. Coperta cărţii sfinte prezenta pete de rugină, iar pe metalul legăturii se vedea

un roi de puncte roşiatice. Se spunea că bibliile de fier, groaznic de grele, nu puteau fi manipulate decât de clericii dotaţi cu muşchi de culturişti, că practica susţinută a rugăciunii îi transforma puţin câte puţin pe predicatori în atleţi cu bicepşii hipertrofiaţi, iar bisericile în săli de gimnastică.

Mătăniile şuierară prin aer, prăvălindu-se apoi peste craniul unui grăsan cu chipul deja acoperit de sânge. Lovitura îl ameţi într-o clipă pe individ, trântindu-l pe pietre, cu ochii daţi peste cap şi gura căscată.

— A găsit bucuria! urlă preotul. Dumnezeu e într-însul! Fie să doarmă în pacea sufletului!

— În pacea sufletului! repetă gloata adunată pentru rugăciune.

Noaptea cădea peste oraş, iar vitrinele prăvăliilor se luminau ca nişte uriaşe acvarii umplute cu o apă fluorescentă. Era un cartier la modă, studenţesc. În librăriile de odinioară se vindeau acum dischete de ocazie şi microordinatoare

de contrabandă. Fără îndoială însă că mai prospere decât toate erau dughenele negustorilor de instrumente chirurgicale, căci de la recentul decret ce suprimase diplomele medicale, autorizând libera practică a medicinii de către oricine, venise la modă chirurgia domestică, astfel încât în fiecare apartament se obişnuia să se amenajeze câte o mini-sală de operaţii, a cărei prezenţă părea la fel de indispensabilă precum cea a bucătăriei sau a toaletei. Predicatorul îşi coborî braţele şi începu să-şi înfăşoare rozariul peste încheietura mâinii, anunţând că slujba luase sfârşit. Participanţii se înclinară şi, defilând prin faţa lui, îşi depuseră obolul în dulia de obuz ce ţinea locul cutiei milei.

— Pe curând, mormăi omul Bisericii, şi fie ca frica să vă însoţească în fiece clipă! Nu căutaţi a fugi de spaimă, căci ea e aceea care vă apără de indiferenţă!

Enoriaşii se risipeau în noaptea de toamnă, scoţând din buzunare pansamente şi comprese hemostatice.

— A fost o predică frumoasă! şopti o

femeie mângâindu-şi fiul pe cap. Astă-seară va trebui să-ţi pun patru-cinci copci, altfel n-o să ţi se mai închidă în veci arcada.

În apropierea unei fântâni, o sticlă cu ceai de sunătoare trecea din mână în mână, iar o tânără fată badijona cu simţ de răspundere plăgile tovarăşilor ei de rugăciune cu ajutorul unei mici pensule muiate în colodiu[2].

Aşezat pe vechea ladă de muniţii ce-i servise drept estradă, predicatorul număra banii adunaţi. Monezile îi zornăiau între degete. Părul lins, lipit de pielea capului, şi cocul îi dădeau un profil de şoim cu glugă.

Tânăra fată îi aruncă o privire extaziată.

— Ce iureş! murmură ea, cu obrajii îmbujoraţi. De când a sosit, tot măsor străzile oraşului în speranţa de-a găsi locul unde şi-a instalat estrada. De mult n-am mai avut bucuria să ne rugăm sub ciomagul unui ispăşitor veritabil!

---

[2] Soluție eteroalcoolică de nitroceluloză folosită pe larg în medicină și în tehnică.

— Aşa este! aprobă cineva. Dacă nu mi s-ar cicatriza rănile atât de încet, aş asista la toate predicile lui!

— Nimeni nu-i cunoaşte numele, interveni o femeie scundă, cu obrazul învineţit. Cei din piaţa Verneuve l-au poreclit *Mechanic Preacher*[3]. E frumos, nu-i aşa? Şi ce mai forţă! Aţi văzut cum jonglează cu biblia? Cât cântăreşte? Douăzeci de kilograme?

— Fiţi siguri că atinge douăzeci şi cinci! exclamă un bărbat căruia-i curgea sânge din nas. Asta-nseamnă să fii un predicator adevărat. Tatăl meu spunea mereu că nu poţi respecta preoţii a căror biblie cântăreşte sub şaisprezece kilograme. Cu el, ne putem simţi în siguranţă.

Micul grup ezita să se despartă. Câtă vreme continuau să pălăvrăgească, îşi prelungeau într-un fel emoţia. Atmosfera de spital improvizat, rănile îngrijite în comun creau dintr-odată între aceşti necunoscuţi o stranie complicitate. O febră trecătoare, alcătuită din dureri şi

[3] Predicatorul mecanic.

atingeri uşoare. Se mângâiau, îşi aplicau reciproc comprese. Femeile îşi descheiau bluzele, lăsând să se întrezărească sfârcul unui sân, ca şi cum ceremonia la care participaseră cu toţii ar fi ţesut legături intime, eliminând pudoarea. Coapse albe ieşeau prin crăpăturile fustelor, în timp ce vocile deveneau mai şuierătoare:

— Oh! Priviţi cum primeşte pielea mea loviturile! Mâine am să fiu vânătă, toată!

Degete se întindeau, pipăind cărnurile cu o atenţie fals clinică.

— Lăsaţi-mă să vă masez, ajută hematoamele să se resoarbă, relaxaţi-vă...

— Da, acolo... pe partea dinăuntru a coapsei, durerea trece... Aveţi nişte mâini nemaipomenite!

Nu rareori, îngrijirile aţâţau sângele şi, profitând de întunericul şi geografia arcadelor, perechile începeau pe furiş să-şi dăruiască plăceri. Făcea şi asta parte din ritual. Ispăşitorii atrăgeau inevitabil o clientelă sado-masochistă pentru care religia nu constituia decât

un pretext... sau un stimul.

Omul cu coc de toreador, care-şi număra încasările aşezat pe o veche ladă de cartuşe .45 ACP[4], ştia toate astea, dar puţin îi păsa. Adevăratul său nume era Mathias Fanning şi avea gradul de locotenent în serviciul de poliţie urbană a cartierului. Fost „soldat al asfaltului”, fusese trecut în corpul de cercetaşi când *Unităţile de Justiţie Autonomă* înlocuiseră rând pe rând poliţiştii, tribunalele şi închisorile! Era perfect conştient de decăderea sa, dar avea nevoie de stradă ca să supravieţuiască. De stradă, şi de excitaţia stârnită de vânătoarea de oameni. Astăzi, când nu mai avea dreptul să poarte revolver, iar rolul său se rezuma la a urla „Mayday... Mayday[5]” într-un emiţător radio portativ, continua să-l pasioneze urmărirea şi atmosfera de aşteptare febrilă. Îi făcea plăcere să fie

[4] Automatic Colt Pistol. Cartuşe proiectate de John Browning în 1904, pentru prototipul său, Colt semi-automatic de calibrul 45.
[5] Semnal internaţional de radio-telefonie folosit de avioane si nave aflate in pericol.

un soi de planton ce parcurgea oraşul, o santinelă ţintind cu ochi scrutători tot ce mişca.

Îşi strânse ustensilele de predicator şi se retrase spre zona întunecoasă a arcadelor. Un cuplu făcea dragoste în picioare, lângă o coloană. Femeia, căreia îi crăpase pometul sub loviturile bilelor, sângera pe umărul partenerului ei. Picioarele sale desfăcute la maximum desenau un V de carne palidă în penumbră. În jurul lor, vântul nopţii împrăştia obişnuitele comprese pătate cu mercurocrom[6].

Mathias Fanning nu se putu abţine să nu vadă în aceasta un fel de alegorie cu iz de iad, sărbătoare tristă în care serpentinele fuseseră înlocuite cu feşe Velpeau[7], iar confetile prin pete de sânge.

Rănita gemea în cadenţă, iar poliţistul avu impresia că murmura:

— Operează-mă, oh! Da... Operează-

[6] Antiseptic local netoxic, neiritant; utiiizat pentru dezinfectia pielii (solutie), uretrei si vezicii urinare (instilatii).

[7] Bandaj folosit la susţinerea şi imobilizarea unui braţ, cu antebraţul asezat oblic şi îndreptat în sus pe piept.

mă!

Fanning scutură din cap, dezgustat: sado-masochiştii erau molima predicilor publice, dar adevăraţii ispăşitori îi primeau întotdeauna cu bunăvoinţă, deoarece îşi imaginau că în acest fel atrăgeau un număr mai mare de credincioşi. Bărbatul acceleră ritmul, ca şi cum ar fi vrut să-şi ţintuiască prada pe coloana de marmură. Mathias îşi îndreptă atenţia asupra străzii. Şi, brusc, cel pe care-l aştepta apăru pe trotuar. Era un infirm cu toracele gol, ale cărui braţe se sfârşeau la cincisprezece centimetri mai jos de umeri, în cioturi rozacee striate de cusături. Pieptul şi abdomenul musculos îi dădeau alura unei statui greceşti mutilate. Individul avea ţeasta complet rasă şi mergea cu paşi lenţi, desculţ, surâzând ca un călugăr asiatic. La apropierea lui, oamenii îşi întorceau capul, ca să nu vadă umflăturile cioturilor ce se agitau clipă de clipă. Numai că această pudoare (sau laşitate?) îl ajuta de minune să-şi îndeplinească planurile.

Mathias îşi vârî mâna în buzunarul vestonului său de cleric şi scoase de-acolo un emiţător plat pe care clipea un led roşu. Verifică dintr-o privire rapidă că nu-l observa nimeni şi ridică aparatul la înălţimea gurii. Perechea de „credincioşi” îşi continua acţiunea de crucificare vaginală. Mathias apăsă butonul de apel.

— Aici *Mechanic Preacher*, murmură el. Sunt la intersecţia bulevardelor Franklin şi Pacific-Network. Armless e la douăzeci de metri de mine şi cred că va trece la acţiune dintr-o secundă-n alta. Mişcaţi-vă şi trimiteţi o unitate!

Odinioară, când era un soldat de asfalt, Mathias Fanning ar fi sărit în mijlocul şoselei, cu un .45 cu ţeava lungă strâns bine în palmă, cu degetul mare pe creasta cocoşului şi arătătorul mângâind coada trăgaciului. L-ar fi prăvălit pe nenorocitul ăla de ciung trimiţându-i o boabă între ochi, nu înainte însă de a-i fi aruncat formula rituală de interpelare folosită în brigadă: „Niciun pârţ, hoitule,

îţi ia moartea măsurile!”

Odinioară...

Dar astăzi nu mai avea dreptul să intervină. Nu mai era decât un planton, un mic raportor, o santinelă dezarmată a cărei singură funcţie consta în a da alarma cu ajutorul unui radio portativ.

„Un câine”, îşi spunea el adesea, „un câine cu colţii smulşi, legat de cuşca sa şi care nu mai poate decât să latre la hoţii şi asasinii ce-i trec pe dinainte”.

Noile decrete ce dirijau serviciile de poliţie robotizată nu-i mai recunoşteau decât funcţia de „cercetaş”. Sarcina sa consta în a deschide gura ca să ţipe: „Alarmă! Foc! Ajutor!”, nimic mai mult, şi suferea cumplit din această cauză. Intervenţia directă (neutralizare, arestare, judecată, executarea sentinţei) era de resortul *Unităţilor de Justiţie Autonomă* ce patrulau pe străzile oraşului, şi cărora trebuia să le semnaleze orice eventual focar de tulburări.

Făcuseră din el un delator, un ciripel,

un fel de spion urban cu urechi clăpăuge, cu priviri viclene...

Armless[8] le zâmbea trecătoarelor ce întorceau ochii, jenate. Toracele său lipsit de mâini inspira realmente milă şi nimănui nu-i trecea prin minte că acel nenorocit bătut de soartă era în realitate un criminal periculos. Mathias îi văzuse fişa, ştia că era poreclit „Cap-de-bronz”, „Karateka-ul nebun”, dar şi „Cască de os” şi „Berbecul de fier”. Punând la loc emiţătorul, scoase din spatele reverului redingotei un mic monoclu telescopic. Cu ajutorul lentilelor putu să examineze mai bine capul mutilatului. N-avu nevoie decât de două secunde pentru a-şi da seama că ţeasta rasă era de fapt acoperită cu o peliculă de corn groasă, aşa cum au de obicei mâinile luptătorilor de karate. Capul lui Armless era tot atât de dur şi lustruit ca o cască sculptată în fildeş. O cască naturală, o cască de material cornos şi piele întărită prin antrenamente.

[8] Fără mâini.

„E nebun”, declarase în timpul unui interogatoriu unul dintre foştii săi tovarăşi de celulă. „Înainte de-a se lansa în spargeri, fusese campion de arte marţiale. Nenorocul lui a fost că, într-o zi, la o bancă, un seif minat i s-a băşit între labe, smulgându-i ambele braţe! N-a putut suporta gândul de a se vedea dat la o parte, aşa că a reluat antrenamentele, folosindu-şi capul, de astă dată. Vă prindeţi de amploarea ţicnelii? Dădea cu craniul în saci de nisip, cinci-şase ore pe zi, ca să şi-l întărească! În cele din urmă, l-a preschimbat într-un adevărat ciocan. Dar luaţi seama, e primejdios la culme!”

Mathias înghiţi în sec, simţind un nod de nerăbdare în gât. Armless se apropia de magazinul cu bijuterii, continuând să surâdă, cu un aer nătâng, dezarmant. Deodată, îşi dădu ceafa pe spate, luându-şi avânt. Toţi muşchii gâtului îi tresăltară ca nişte cabluri, iar fruntea i se coborî cu o viteză fulgerătoare, percutând sticla blindată cu forţa unei ghiulele de tun! Vitrina explodă într-o

cascadă cristalină, stârnind în acelaşi timp urletul sirenei de alarmă. Dar Armless îşi introdusese deja capul în interiorul vitrinei şi, cu dinţii, apucase trei-patru coliere cu diamante etalate pe *présentoir*-ele[9] de catifea roşie. Înmărmurit, Mathias îl privi cum „păştea” pietrele preţioase aidoma unui porc râmând cu râtul prin turbă. În câteva clipe, infirmul ieşi din vitrina spartă, ţinând între fălcile încleştate o jumătate de duzină de salbe ce-i atârnau de ambele părţi ale gurii, aruncând străfulgerări luminoase. Un gardian încercă să intervină, dar când vru să-l apuce pe mutilat cu braţele, acesta îi expedie o năucitoare „lovitură de ghiulea” în plină figură. Din locul unde se afla, Mathias auzi distinct trosnetul oaselor zdrobite. Nenorocitul paznic se trase înapoi, orbit, cu arcadele deschise, nasul rupt, dinţii fărâmaţi, vomând un şuvoi de sânge. Trecătorii începură să urle. Armless se repezi la ei ca un berbec, croindu-şi drum prin mulţime.

[9] Piese de mobilier folosite pentru expunerea bijuteriilor.

De fiecare dată când izbea câte un piept sau vreo spinare se auzeau pârâind coastele ori vertebrele. În numai câteva secunde, trotuarul fu presărat cu răniţi.

Mathias ieşi de după stâlpul ce-i servise drept paravan. Ştia că n-avea dreptul să-şi părăsească poziţia de observator, dar nu era în stare să asiste la un asemenea dezastru fără să întreprindă nimic. Apucându-şi biblia de fier, desfăcu siguranţa cotorului şi desprinse prima pagină a cărţii sfinte. Fila numărul l a „Facerii” se prezenta sub forma unei subţiri lame de oţel cu patru colţuri primejdios ascuţite. Dacă ştiai s-o mânuieşti, puteai considera că ţii în mâini o stea ninja rectangulară sau o gigantică lamă de ras. Mathias traversă strada pentru a-i ieşi în întâmpinare lui Cască-de-os. Nu se punea problema să rişte nici cea mai mică înfruntare corp-la-corp cu dementul karateka, era perfect conştient de asta. Repezindu-şi braţul ca un aruncător de pumnale, Fanning făcu să şuiere prima pagină a Vechiului

Testament, care sfâşie aerul cu un mieunat mătăsos.

„Dacă-l ating la beregată...”, îşi spuse el.

Dar Armless auzise şuieratul lamei şi sări la intercepţie ca un fotbalist executând „un cap” asupra mingii. Foaia de oţel se înfipse superficial în stratul cornos ce-i acoperea craniul fără a-l vătăma. Mathias strecură printre dinţi o înjurătură şi dădu să smulgă o nouă pagină. Armless slobozi un nechezat batjocoritor şi se topi în beznă, cu colierele biciuindu-i obrajii, în vreme ce primul verset din „Facere” implântat în ţeasta sa oscila ca o carte de joc! Scena ar fi putut să pară grotescă, dacă trotuarele n-ar fi fost acoperite de bărbaţi şi femei cu coloana vertebrală ruptă. Mathias mormăi o obscenitate.

N-avea putere să-l urmărească pe nebun. De altfel, atacându-l cu o pagină din biblia sa de luptă, îşi depăşise deja drepturile. Dacă vreunui martor i-ar fi trecut prin minte să raporteze episodul la comisariatul general, Fanning n-ar fi

scăpat fără o sancţiune disciplinară. În primele zile ale aplicării planului anti-rateuri, mulţi poliţişti suportaseră consecinţele, fiind chemaţi la ordine. Unii dintre ei fuseseră suspendaţi, în vreme ce alţii primiseră pedepse cu închisoarea exagerat de grele. Din acel moment, iniţiativa aparţinea *Unităţilor de Justiţie Autonomă*, care aveau rolul de a aplica sentinţe expeditive şi robotizate, unicul lor merit — considera Fanning — constând în a descongestiona puşcăriile şi a lăsa avocaţii pe drumuri.

Cu furia răsucindu-i măruntaiele, Mathias traversă bulevardul pentru a lua poziţie în faţa vitrinei sparte. Gardianul gemea, rezemat de un felinar. Chipul său zdrobit părea groaznic de *plat*. La colţurile buzelor îi şiroia sângele şi, din când în când, scuipa resturi de dinţi. Mathias îşi luă rozariul, îngenunche lângă rănit şi se prefăcu că se roagă. Pentru toată lumea, trebuia să rămână *Mechanic Preacher*, predicatorul adulat de sado-masochişti. Majoritatea celor loviţi de Cască-de-os erau pe moarte, cu

plămânii perforaţi de aşchiile cuştii toracice sfărâmate. Cei cu şira spinării fracturată clipeau disperaţi din ochi, repetând că nu-şi mai simt picioarele.

Fanning numără vreo zece cazuri grave. Armless străbătuse mulţimea cu eficacitatea unui taur furios. Fostul poliţist strânse din fălci gândindu-se că i-ar fi ajuns un simplu glonţ de .45 pentru a-l opri pe scrântit. Numai că, de la interzicerea comerţului cu arme de foc, deţinerea unui nenorocit de Derringer te-ar fi expediat drept în boxa acuzaţilor la tribunalul de flagrante delicte. Un huruit de tanc răsună din josul bulevardului. Mathias schiţă câteva binecuvântări, îşi învârti rozariul şi se ridică. Sado-masochiştii (sperând fără-ndoială reluarea predicii!) veniseră să îngenuncheze lângă bordura trotuarului, în apa din rigolă. Din solidaritate cu victimele *hold-up-ului*[10], îşi smulseră pansamentele şi începură să-şi scarpine rănile pentru a sângera abundent.

— Frate, o, frate, gemeau ei,

[10] Jaf armat.

consolează-ne! Ajută-ne să luăm asupra noastră suferinţele celor inocenţi! Vrem să împărtăşim durerea mieilor răniţi!

„Adunătură de ţicniţi!”, îşi spuse Mathias, binecuvântându-i în grabă.

Unitatea de Justiţie Autonomă urca strada. În întuneric, putea fi uşor confundată cu un buldozer sau un tanc. Turela nichelată, montată deasupra unor şenile cu articulaţii multiple, de tip „schelet”, avansa greoi balansându-şi braţul de intervenţie: un enorm cleşte asemănător cu o mână metalică, care - teoretic - trebuia să servească la prinderea criminalilor din fugă.

Unitatea de Justiţie Autonomă era invulnerabilă. Fiind blindată, nu se temea nici de proiectile, nici chiar de explozia unei grenade. Puterea sa de înaintare îi permitea să dărâme fără efort o faţadă pentru a pătrunde în interiorul unei clădiri în care fuseseră sechestraţi ostatici. Cleştele articulat, de o extraordinară fineţe prehensilă, ale cărui degete puteau genera, fiecare în parte, o micro-mână capabilă să repare

rotiţele unui ceas-brăţară, o făcea deosebit de performantă în operaţiunile de deminare. În principiu, ea fusese concepută spre a suplini armele de foc şi pentru a-i ajuta eficient pe cei denumiţi „copoii cu mâinile goale”. *Unitatea de Justiţie Autonomă* se angaja în urmărirea criminalilor semnalaţi de „cercetaşi”, luându-le urma cu ajutorul unor detectori, de-o mie de ori mai sensibili decât nasul unui câine. La sfârşit, când banditul era prins în vreo fundătură, îl culegea cu cleştele prehensil şi-l plasa în interiorul chesonului judiciar instalat în spatele braţului mobil.

În mintea reformatorilor, aceasta era marea inovaţie: un cheson al justiţiei! O cutie blindată doar cu puţin mai mare decât un dulap, care, în câteva secunde, devenea simultan temniţă, tribunal şi sală de execuţii. Odată criminalul capturat, ordinatorul ce controla mişcările unităţii de intervenţie avea sarcina de a-l judeca fără nici cea mai mică amânare, într-un interval de timp

ce nu depăşea două minute.

„O justiţie expeditivă şi eficace!”, mugise ministrul, „asta-i ceea ce revendică populaţia. Nu se mai pune problema să înfundăm puşcăriile cu asasini al căror proces e prelungit la nesfârşit şi nici să-i mai întreţinem pe cheltuiala contribuabililor pe aceşti câini turbaţi! Trebuie să lovim rapid şi eficient! De vreme ce poliţia e incapabilă s-o facă fără să dea rateuri, această sarcină va reveni *Unităţilor de justiţie autonome*! De-acum înainte, toate flagrantele delicte vor fi aduse în instanţă imediat ce s-a efectuat captura. Logica şi răceala ordinatorului ne vor scuti de patimi şi de prejudecăţi. Procedura judiciară va fi accelerată, fără a-şi pierde nimic din echitate. Nu-e vorba de o legalizare a linşajului! Maşinile vor judeca în funcţie de elementele înregistrate în memoria fişierului central al poliţiei. Se va ţine seama de totul: de diferitele mărturii, de natura delictului, iar sentinţa va fi pronunţată la faţa locului!”

La faţa locului... Acesta era cuvântul-cheie, cuvântul magic. Poporul dorea eficacitate! Încrederea sa în serviciile de poliţie tindea în prezent spre zero absolut. Corupţia, eşecurile repetate îl împinseseră, pas cu pas, să transfere puterea justiţiară unităţilor robotizate, pe care le considera imparţiale şi rapide.

Mathias Fanning ştia că, în realitate, maşinile de intervenţie nu erau decât nişte abatoare pe roţi, nişte parodii legalizate. De cum ajungea în carcera blindată, criminalul era condamnat să suporte pedeapsa prin foc. Cubul de fier era practic căptuşit cu rezistenţe electrice capabile să emită o căldură înspăimântătoare. Toată subtilitatea judecăţii cibernetice consta în a determina tipul de arsură aplicat condamnatului! Asta implica evantaiul clasic al arsurilor de gradul întâi, doi şi trei, până la carbonizare şi incinerare pur şi simplu!

Mathias văzuse indivizi arestaţi pentru conducerea maşinii sub influenţa alcoolului ieşind din cub cu hainele

pârlite, cu pielea acoperită de băşici enorme, cu părul redus la starea unei mirişti gudronoase. Dar mai erau şi hoţi de poşete, pe care maşinăria îi scuipa goi, înroşiţi, cu carnea tot atât de caramelizată precum cea a unui pui învârtit pe frigare. Şi autorii de spargeri, pe care bena îi evacua pe caldarâm preschimbaţi în mumii carbonizate şi sfărâmicioase. Mathias văzuse multe asemenea sinistre păpuşi micşorate prin frigere, mulţi gnomi de smoală copţi ca nişte fetuşi uitaţi în rotisor. Nenumăraţi. Mult prea mulţi...

În general, mulţimea aplauda, satisfăcută de această procedură expeditivă care o făcea să atingă cu degetul realitatea justiţiei... a justiţiei SALE. De-acum se sfârşise cu interminabilele încarcerări preventive, cu procesele trucate, cu magistraţii corupţi. Apăruse cuptorul, ca remediu al dezordinii. Maşina trambala în burta ei un infern portativ, a cărui muşcătură se năpustea asupra nelegiuitului după intensitatea greşelii comise.

Dar Fanning detesta acest rug ambulant şi demagogic ce-şi distribuia suflul aruncătoarelor de flăcări după pofta inimii. Nu-şi făcea nicio iluzie asupra imparţialităţii sentinţelor. Avea cunoştinţă de faptul că ordinatorul distribuia în general pedepsele în funcţie de vociferările gloatei masate în exterior. Clientul era întotdeauna rege, şi nu rareori vedeai un simplu hoţ de tarabă părăsind şandramaua sub forma unui morman de cărbune pentru că o hoardă de negustori furioşi urlaseră „La moarte!”, bătând cu pumnii în blindajul unităţii mobile.

Mathias se dezmetici din gânduri. Maşina nichelată se oprise în dreptul magazinului de bijuterii. De îndată, mulţimea de gură-cască se năpusti spre ea, cu chipurile înălţate spre turela de detecţie.

— A fugit într-acolo! urlară ei în cor, cu degetul îndreptat în direcţia arcadelor. Era un ciung cu o cască pe cap!

Mathias se îndepărtă cu paşi mici. Se temea de rateurile unităţii mobile,

ordinatorul rudimentar care o guverna având toate şansele să-l interpeleze pe „agentul Fanning” pentru a completa informaţia, dezvăluind astfel identitatea lui *Mechanic Preacher*! Tancul demară pe saşiul său şenilat ce imprima urme adânci în asfaltul moale. Braţul articulat se depliase clănţănind, iar mulţimea lăsase să-i scape un „Oooh!” impresionant. Mathias se refugie sub un portal. Nu-i plăcea deloc să se afle în apropierea acelui cleşte gigantic. La comisariatul central se şuşoteau poveşti oribile cu nevinovaţi capturaţi din greşeală şi zdrobiţi între falangele metalice încă înainte chiar de-a fi aruncaţi în interiorul chesonului judiciar. Maşina înainta, făcând să vibreze vitrinele. Fanning avu curioasa senzaţie că vedea trecând un eşafod de execuţii publice... un fel de ghilotină motorizată sau de spânzurătoare pe roţi.

Nu-şi făcea nicio iluzie. *Unităţile de Justiţie Autonomă* nu prindeau niciodată decât plevuşcă. Rechinii mari, ca Armless şi confraţii săi, n-aveau de ce să

se teamă de ele. Maşinăriile se dovedeau a fi prea greoaie, prea lente, şi era uşor sa le laşi în urmă, cu condiţia să-ţi fi pregătit un itinerar de fugă cuprinzând traversarea unei ape sau parcurgerea unui labirint de străduţe prea strâmte. Fireşte, exista întotdeauna riscul ca maşina să-nceapă să treacă prin ziduri pentru a o lua pe scurtătură, dar o asemenea procedură rămânea prohibită în perimetrul cartierelor de vază. Vânatul tancurilor justiţiare era de regulă derizoriu şi compus aproape numai din alcoolici, nebuni, borfaşi amatori şi hoţi mărunţi şi neîndemânatici. Dar aspectul spectaculos al sentinţelor ajungea pentru a linişti o populaţie terorizată de lipsa de securitate.

Mathias îşi luă emiţătorul portativ şi apăsă tasta de apel.

— Aici *Mechanic Preacher*, murmură el. Părăsesc reţeaua. Voi fi acasă toată noaptea. Salut.

După ce se asigură că unitatea motorizată se îndepărtase, îşi reluă

drumul pe sub arcade.

Într-o zi va trebui să se ocupe personal de Cască-de-os. Totodată, dacă ar fi comis cea mai mică eroare, soarta sa n-ar fi fost deloc de invidiat. Justiţiarii solitari nu erau prea apreciaţi, şi toţi aceia care încercaseră să rezolve problemele de capul lor sfârşiseră în infernul portativ al rugului mobil. A fi arestat cu o armă în mână echivala cu a-ţi semna propria condamnare la moarte.

Grăbi pasul, cuprins brusc de teamă. Îl văzuse cineva aruncând lama de fier spre Armless? Era de ajuns ca un martor să se ducă să raporteze această anecdotă la comisariatul central pentru a-i atrage toate necazurile din lume!

„Ce te-a apucat, fir-ar să fie!”, se dojeni singur. „Frumoasă figură făceai dacă muchea paginii s-ar fi înfipt în gâtul lui Cască-de-os! N-ai fi putut găsi nicio scuză. Niciuna!”

Îşi trecu mâna peste frunte pentru a-şi şterge sudoarea ce-i îmbrobona rădăcina firelor de păr. De ce se mai agăţa de imaginea desuetă a ceea ce fusese

cândva? Soldaţii asfaltului nu mai existau. Nu i se cerea nimic altceva decât să joace rolul unui semnal de alarmă omenesc. Menirea lui era să pândească şi să cheme în ajutor. Îşi fixă biblia grea pe şold şi coborî spre metrou.

CAPITOLUL II

Staţia era pustie. În şanţul ce despărţea cele două peroane, şinele aveau o strălucire uleioasă. Pretutindeni, bilete de metrou biodegradabile garantate putrezeau, răspândind un miros de frunze moarte stropite cu urină de cal. Mathias începu să-şi privească fix picioarele. Dizolvându-se, biletele brăzdate cu roşu dobândeau o consistenţă cleioasă, amintind-o pe aceea a cojilor de banană. Dacă le călcai, riscai să aluneci, să-ţi pierzi echilibrul şi să te prăbuşeşti între linii. De altfel, o asociaţie a consumatorilor pusese în circulaţie un studiu statistic ce căuta să dovedească faptul că recrudescenţa sinuciderilor în reţeaua metropolitanului era un mit fabricat de guvern. Un mit creat piesă cu piesă pentru a masca accidentele

provocate de răspândirea nelimitată a biletelor autodizolvante a căror acumulare sfârşea prin a transforma peroanele în veritabile patinoare. În sinea lui, Mathias împărtăşea această părere. Consiliul municipal pur şi simplu se spăla pe mâini. Utilizarea biletelor, a ambalajelor şi ziarelor cu dezintegrare accelerată permisese renunţarea la serviciile măturătorilor. Gunoaiele dispăreau de la sine în vreo zece ore, iar peroanele redeveneau strălucitoare după o noapte de disoluţie în cursul căreia toate hârtiile abandonate se autodigerau, răspândind o duhoare de fructe stricate. Nu era mai puţin adevărat că un mare număr de pretinse sinucideri aveau loc tocmai noaptea, în perioada când detritusul atingea un stadiu de vâscozitate avansată.

Mathias pipăi cu vârful pantofului un pachet de ţigări, având senzaţia că striveşte o broască moartă. Dacă făceai imprudenţa să alergi pentru a prinde garnitura, aveai şansa să aluneci uşor pe una din acele flegme de consistenţa

cauciucului şi să zbori cu capul înainte pe şina de alimentare. Oftă.

Diversele născociri sub formă de *gadget*-uri[11], obiectele cele mai banale se transformau încetul cu încetul în capcane, deseori mortale. Un pas greu îl făcu să ridice capul. Pe scara ce ducea spre peron cobora un om îmbrăcat în armură de protecţie urbană. Carapacea cu care era acoperit îi conferea alura unui scafandru cu încălţări plumbuite. Acea carcasă anti-explozii făcea din individ un soi de Bibendum[12] bulonat şi grotesc, cu gesturi aproximative. O cască de plexiglas îi acoperea capul ca un bol răsturnat sau ca o ventuză enormă.

Utilizarea scafandrilor de protecţie urbană era în curs de-a deveni o modă.

Nu mai fiţi la discreţia unei agresiuni sau a unui atentat! îndemnau reclamele. *Deveniţi intangibili! Înconjuraţi-vă cu o*

[11] Termen generic desemnând aparate mici, mecanisme, cu largi întrebuințări în gospodărie și în viața de toate zilele. Orice mărunțiș ingenios de folos practic. Obiect în măsură să satisfacă un capriciu uman oarecare.

[12] Mascota companiei Michelin.

carapace rezistentă în faţa gloanţelor şi a exploziilor! Plimbaţi-vă pe stradă la orice oră din zi şi din noapte! De-acum încolo nu vă veţi mai sinchisi de locurile rău famate şi veţi râde în faţa agresorilor, căci veţi fi INTANGIBIL!

În fiecare noapte, Mathias întâlnea tot mai mulţi asemenea scafandri ai spaimei, încuiaţi de două ori în armura lor antiglonţ. Metroul, reputat ca periculos, era adevăratul lor loc de întrunire; dar era aproape ziua când această practică avea să se generalizeze şi la suprafaţă, era sigur. Psihoza agresiunilor influenţa mentalităţile. Deja, fabricanţi întreprinzători scoteau pe piaţă scafandri cu preţuri din ce în ce mai accesibile. Mathias cunoştea totul despre evoluţia răului din moment ce până şi Patricia era atinsă. În fiecare seară, când revenea acasă, o descoperea trântită pe pat, consultând nenumărate cataloage de „protecţie civilă”, însemnând referinţe, comparând modele.

„E scump”, spunea ea, „dar ai văzut? Îţi acordă credit... Ţie, care eşti funcţionar, nu ţi-ar fi greu să obţii facilităţile de plată”.

Facilităţi de plată! N-avea de gând să dea apă la moară fobiilor tinerei femei permiţându-i să se închidă într-un seif ambulant.

Până-n prezent făcuse pe surdul, dar momentul de criză se apropia, implacabil.

„Puţin îţi pasă dacă sunt violată!”, îl înfruntase ea de curând. „Ca să faci economii, ai prefera să rămân aici, între patru pereţi, cât e ziua de lungă. M-am săturat! Evident, tu ştii să te baţi, te joci de-a luptătorul de stradă... Dar eu? Eu, ce pot face dacă sunt agresată?”

Cataloagele nu mai încăpeau în cutia de scrisori. În fiecare dimineaţă găsea altele noi: „Protecţia civilă”, bineînţeles, dar şi „Carapacea populară”, ca şi „Armura particularilor”. El le arunca, dar Patricia îşi procura altele. Nici măcar în timpul cinei nu se putea împiedica să nu răsfoiască acele pagini

împuţite acoperite cu schiţe, cu planuri în secţiune şi eseuri comparative.

— Îţi dai seama, gâfâia ea, modelul 26 a fost testat cu bazooka de la mai puţin de cincisprezece metri! Poate fi încuiat pe dinăuntru cu ajutorul unei combinaţii secrete...

— Ştiu, răspundea exasperat Mathias. Azi după-amiază, a fost un caz în metrou. Un tip făcuse infarct şi era ferecat într-un model 26 sau 27 cu încuietoare internă. N-au putut să-l scoată pentru a-i administra primul ajutor. Era închis în armura aia ca un lingou de aur într-un seif. Felcerii s-au uitat la el cum crăpa, prin hubloul căştii. Asta-i tot ce-au putut face pentru el...

Patricia nu gusta deloc acest gen de anecdote.

— Evident, vocifera ea, iei întotdeauna cazurile speciale. Dar în curând oamenii au să-şi comunice codul încuietorii la comisariatul de arondisment[13]. În caz de boală, tot ce au de făcut serviciile de sănătate e să ia legătura cu biroul

[13] Unitate teritorial-administrativă din Franța, mai mică decât departamentul.

respectiv. Astfel vor putea să aibă acces la pupitrul auxiliar de comandă care...

Asemenea discuţii îi provocau lui Fanning puseuri de tensiune, silindu-l la eforturi supraomeneşti ca să nu izbucnească în crize de furie.

Uneori i se întâmpla să îndoaie o farfurie izbind-o cu furculiţa, dar Patricia nu-i dădea atenţie, ci continua să frunzărească neobosită cataloagele, zgomotul paginilor plesnindu-l pe Mathias peste urechi ca zborul agasant al unui fluture cu aripile de hârtie glasată.

Scafandrii defilau: roşii, galbeni, cocoşaţi, burtoşi, cu căşti transparente sau coifuri străpunse doar de o fantă îngustă pentru vedere. Armuri umflate şi greoaie ieşite direct din albumele vechi de science-fiction. S-ar fi zis că erau nişte roboţi eviscераţi, din care nu mai rămăsese decât învelişul. Iar Mathias începea să presupună că negustorii de vechituri recuperau carcasele acestora din depozitele de gunoaie, ca tăbăcarii de odinioară ce umblau din fermă-n

fermă pentru a cumpăra pieile însângerate agăţate într-un cui sub streaşina vreunui grajd. Da, pielea roboţilor vechi se recicla după ce era golită de măruntaiele mâncate de scurtcircuite. Li se reîmprospătau culorile, fiind apoi vândute oamenilor, la fel cum se vinde blana unei pantere, transformată în mantou prin vraja câtorva tăieturi de foarfecă.

„E ca şi cum s-ar preschimba nişte pompe vechi de benzină în halat de baie!”, se gândea deseori Mathias, în vreme ce mesteca bucăţele de hrană congelată, trăgând cu coada ochiului la hora scafandrilor dintre degetele Patriciei. Privea profilul de femeie-copil al acestei adolescente prea coapte, părul negru ca pana corbului tuns în formă de cască, gâtul alb, interminabil, nasul mic ca de păpuşă, puţin cam obraznic. Degaja din ea o impresie de fragilitate febrilă, accentuată de imaginea braţelor slăbănoage, lipsite de cel mai mic pistrui.

Goală, Patricia oferea spectacolul unui

pântec scobit, al unei piei mătăsoase, întinsă pe creasta oaselor şi a articulaţiilor. De la o vreme îşi decolora părul pubian, urmând capriciile modei, abordând rând pe rând un smoc albastru, galben sau verde. Lectura asiduă a revistelor feminine făcuse din ea o fanatică a cremelor „de sculptură anatomică”. Dilatând sau constrângând structura epidermei, acestea permiteau dezvoltarea sau reducerea, după plac, a volumului sânilor, şoldurilor, coapselor. Tânăra petrecea ore întregi în faţa oglinzii, cu degetele încleiate de pomadă, jonglând cu diversele borcănaşe de unguent. Lunea, îşi mărea circumferinţa pieptului cu douăzeci de centimetri, agăţându-şi pe torace mamele hipertrofiate de mărimea unei mingi de rugby.

— Priveşte! exulta ea. Nu găseşti că am aerul unei adevărate femei? Astea, cel puţin, sunt cât două bidonaşe!

Marţea, se îngrozea de acele excrescenţe şi se fricţiona cu cremă reductoare, modelându-şi un piept de

adolescentă.

— Sfârcuri, repeta ea, nimic mai mult decât sfârcuri! Sâni care abia au făcut ochi. Un tors de fetiţă. E drăguţ, nu?

Mathias se mulţumea să clatine din cap. La început, îi atrăsese atenţia Patriciei asupra pericolului pe care-l reprezenta folosirea prelungită a unor asemenea produse, dar femeia refuzase întotdeauna să-l asculte. Se încăpăţâna să se lăfăie goală în faţa oglinzii din baie, între flacoanele sale cu cremă magică. Într-o săptămână se hotăra să devină „un Rubens veritabil”, în alta se mulţumea cu „o proiecţie anorexică, un ogar cu coastele scoase, la numărătoare”...

Fanning renunţase să mai discute. Privea trupul tovarăşei sale de viaţă umflându-se şi contractându-se, bântuit de o angoasă surdă. Acea anatomie în continuă schimbare îi dădea impresia că trăieşte cu o păpuşă gonflabilă, rând pe rând flască sau atingând limita spargerii.

— Astăzi mi-am făcut fese mari, arunca

ea câteodată. Bărbaţilor le plac astea. Mâine voi încerca să-mi umflu gura. Te-ar excita să am buze de negresă?

Mathias răspundea „da... nu...”, neştiind ce atitudine să adopte pentru a nu-i provoca noi crize de nervi. Se dusese la comisia de igienă comercială, încercând să se informeze dacă exista vreun dosar referitor la acele produse, dar fusese purtat cu vorba. Organizaţiile consumatorilor se arătaseră şi ele evazive, tot efortul lor îndreptându-se actualmente spre campania vizând interzicerea biletelor de metrou autodizolvante.

„Problema e înscrisă în programul nostru, dar nu credem că reprezintă o mare urgenţă”, îi declarase o militantă cu nişte sâni enormi.

Garnitura ţâşni din tunel cu un şuierat de reactor, făcându-l pe Fanning să tresară. Vagoanele acoperite cu vopsea anti-graffiti erau colorate toate în cenuşiu. Se pretindea că învelişul lor avea facultatea de a digera toţi

pigmenţii depuşi pe suprafaţa sa: cerneală, vopsea, smoală. Graţie acestei stratageme, vagoanele se putuseră debarasa de nenumăratele obscenităţi înscrise pe pereţi. Astfel, exista posibilitatea să călătoreşti cu toată familia fără a mai fi obligat să legi o panglică neagră peste ochii copiilor ca să-i împiedici să-şi omoare timpul descifrând inscripţii de genul „Pompează-mi nodu', javră" sau „Tânără fată plină de bunăvoinţă caut pâine de zahăr pentru dilataţie anală"... Toate fiind însoţite, evident, de desene explicative. În prezent, vagoanele devorau aceste insanităţi în cel mult zece secunde, fapt descurajant pentru majoritatea autorilor de inscripţii. Trebuia însă să ai grijă să nu te rezemi de pereţii auto-curăţitori, căci enzimele încorporate în vopsea digerau cu aceeaşi plăcere şi culoarea şi desenele hainelor!

În orele de vârf, când mulţimea se strivea, lipindu-se de metalul vagoanelor, cămăşile şi rochiile înflorate îşi pierdeau motivele, devenind cenuşii.

Pentru a înlătura acest inconvenient, pe timpul deplasării se purtau tunici lungi croite dintr-o pânză grosolană, supranumite „bluze de transport”.

Mathias se urcă într-un vagon gol. Bărbatul cu costum de scafandru se strecură chinuit în vagonul vecin şi se lăsă să cadă pe un scaun. Cu mâinile încrucişate pe burdihanul blindat al armurii, închise ochii şi adoptă o atitudine de relaxare. Se simţea oare bine? Fanning nu ştia ce să creadă. Un costum de protecţie urbană i-ar fi fost de ajuns Patriciei pentru a-i reda echilibrul? Nimic mai nesigur! Mathias auzise vorbindu-se despre nevrozaţii ce trăiau în scafandrul lor douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, refuzând să iasă fie doar pentru a face un duş sau a-şi satisface necesităţile fiziologice! Unii înaintaseră acţiune de divorţ pentru că soţiile nu-şi lepădau armurile nici măcar în patul conjugal. În general, femeile contractau în mai mare măsură acest tip de psihoză decât bărbaţii. Frica lor de violuri colective, al căror teatru era

adesea metroul, le alimenta dorinţa de securitate.

Fanning se temea ca Patricia să nu cadă victimă aceleiaşi fobii. Odată încuiată de două ori în cochilia ei, va mai avea oare curaj să înfrunte „în pielea goală” lumea cotidiană? Pentru acest unic motiv refuza să cedeze capriciului ei. Nu ţinea să sfârşească lovită de complexul broaştei ţestoase.

Trenul gonea de-a lungul tunelurilor, într-un vacarm de avalanşă subterană. Fanning închise ochii. Se simţea obosit şi nemulţumit de toate. Biblia de luptă, sprijinită pe genunchi, cântărea o tonă. Mişcarea vagoanelor îl legăna, şi moţăi probabil timp de trei sau patru minute.

Pe neaşteptate tresări, cuprins de certitudinea unui pericol iminent. Instinctiv, îşi băgă mâna în buzunar, apucă şiragul de bile şi sări în picioare.

Vagonul era gol, şi totuşi undele ameninţării continuau să-i facă nervii să vibreze. Aruncă o privire rapidă de jur-împrejur. În vagonul vecin, omul îmbrăcat în scafandru se lupta stângaci

cu doi vagabonzi înarmaţi cu arzătoare portative, înţepenit între două banchete. Jenat de rigiditatea articulaţiilor sale rudimentare, nefericitul încerca zadarnic să îndepărteze flacăra şuierătoare a lămpilor de sudură ale căror limbi albastre băşicau plasticul antiglonţ al cuirasei!

„La dracu!”, înjură Fanning, „ăia sunt pe cale să-l deschidă ca pe un seif!”

Fără să stea prea mult pe gânduri, se năpusti asupra uşii despărţitoare. De cealaltă parte a geamului, omul în armură se zbătea ca o ţestoasă răsturnată pe spate. Arzătoarele îi desenau un cerc carbonizat pe burtă. Armura pe care o purta fusese concepută pentru a rezista proiectilelor, nu efracţiilor. Cochilia se acoperea cu băşici, devenind concavă, ca şi cum ar fi fost aspirată din interior.

Mathias îşi luă crucifixul, strecură un braţ al acestuia în broasca uşii şi zvâcni din încheietura mâinii. Batantul se deschise.

Dintr-un salt, trecu prin burduful de

comunicare şi atacă al doilea panou. Vacarmul ramei[14] îi acoperise înaintarea. Când năvăli în vagon, cei doi derbedei schiţară o mişcare de retragere. Fanning nu le lăsă timp să reacţioneze: rozariul cromat şuieră prin aer şi se prăvăli peste feţele lor, zdrobind, ca de obicei, pometi, buze, arcade. Trenul se opri.

— O ştergem! O ştergem! urlă cel ce părea să fie şeful.

Borfaşii se repeziră spre uşa glisantă şi săriră pe peron, lăsând în urmă pete sângerii.

Fanning stinse lămpile de sudură ce se rostogoliseră sub o banchetă. Omul în cuirasă se ridică greoi.

— Cum vă simţiţi? îl întrebă Mathias. Nu v-aţi ars prea rău?

— Nu, sughiţă necunoscutul, dar fără dumneavoastră cuirasa mea n-ar mai fi rezistat nici măcar o secundă. S-a mai tras asupra mea, dar pentru prima oară mi se întâmplă aşa ceva...

Ezită, vizibil stânjenit, înainte de a adăuga:

---

[14] Convoi de vagoane de tren sau de metrou legate între ele.

— Vă mulţumesc, frate, dar ţin să vă reamintesc că aţi încălcat regulamentul urban. Nimeni n-are dezlegare să facă dreptate cu de la sine putere. Ar fi trebuit să coborâţi în staţie pentru a da alarma cu ajutorul intercomului amplasat pe peron...

— Dacă o făceam, ar fi avut de-o mie de ori timpul să vă scoată din porcăria asta de cochilie!

Omul încruntă sprâncenele, şocat.

— E posibil, dar, totodată, nu se pune problema să ne întoarcem la epoca justiţiarilor solitari! Nu mai suntem barbari.

— Ştiţi foarte bine că *Unităţile de Justiţie Autonomă* care oficiază în metrou nu pot urca în vagoane. În plus, sunt prea lente şi de cele mai multe ori rama pleacă înainte ca ele să fi putut interveni!

— Bineînţeles, de-asta şi port armură! Mâine am să-mi cumpăr una mai solidă... În mod normal, ar trebui să vă denunţ pentru ceea ce aţi făcut. I-aţi lovit pe oamenii aceia cu o sălbăticie

inimaginabilă.

Degetele lui Fanning se crispară pe boabele rozariului. Nu-i plăcea privirea dulceagă a celui din faţa sa. Neocivilizaţii îl scoteau din minţi.

— Rezistenţa noastră trebuie să fie pasivă, frate! reluă individul, frecându-şi platoşa băşicată. Scafandrii reprezintă singura apărare legitimă pe care ne-o putem permite în faţa agresiunilor. Nu aprob intervenţia dumneavoastră. V-a coborât pe aceeaşi treaptă cu bandiţii care m-au atacat.

Cu fălcile încleştate, Fanning se dădu doi paşi înapoi, nutrind convingerea că ticălosul avea să-l denunţe. Deja i se părea că-l vede urcând treptele comisariatului general şi bătând la uşa biroului de delaţiuni.

— Dumneavoastră, un predicator, cum aţi putut...

Mathias îl împinse cu umărul şi se îndreptă spre uşă. Trenul frână la nivelul unei noi staţii.

— Hei, protestă neocivilizatul, nu plecaţi aşa! Trebuie să-mi daţi numele

dumneavoastră!...

Fanning sări pe peron şi fugi spre escalator. Dacă serviciul de denunţuri cupla mărturiile, avea să se pomenească de două ori inculpat. Suficient ca să fie suspendat pe dată!

— Rahat! bombăni el. Dacă mă dau afară o să mă reconvertesc la religie. La urma urmei, nu sunt eu idolul sado-masochiştilor? N-o să trebuiască decât să fac cheta după ce o să-i pocnesc zdravăn peste bot cu rozariul! Mare scofală!

Ieşi în aer liber. După neoanele din metrou, noaptea i se părea îngrozitor de neagră. Nu era decât la câteva sute de metri de casă. Grăbi pasul. Umezeala îi pătrundea prin haine. Avansa având grijă să circule prin mijlocul drumului, cu şiragul cromat înfăşurat în jurul pumnului. Dar persoana lui degaja o aură de mânie atât de intensă, încât niciun pungaş n-ar fi îndrăznit să-l atace.

Intră în imobil şi, ignorând ascensorul, urcă pe scări până la etajul trei.

— Patricia, anunţă el în interfon, eu

sunt, deschide...

Uşa pivotă pe sistemul ei hidraulic anti-efracţie. Tânăra femeie era în halat, cu un catalog în mână.

— 'seara, bodogăni ea cu o voce plictisită. Ai auzit ce s-a întâmplat la magazinul de bijuterii de pe bulevardul Franklin?

Mathias nu răspunse. Nu vedea decât catalogul şi titlul său enorm, cu litere roşii: PROTECŢIA CIVILĂ şi simbolul firmei, o broască ţestoasă cu carapacea din metal cadrilat de buloane.

— Modelul 28 tocmai a fost lansat pe piaţă, intră în subiect Patricia fără preambul. Poţi avea reducere zece la sută dacă-l comanzi în primele cincisprezece zile.

Fanning îşi aruncă biblia şi rozariul pe o mică piesă de mobilier din lemn alb. Odinioară, făcea la fel cu teaca armei sale reglementare. Basculând butoiaşul, ejecta cele şase cartuşe pe care le azvârlea într-o farfurie, apoi îşi golea buzunarele: brasarda, plăcuţa de poliţist, perechea de cătuşe... Astăzi nu

mai avea dreptul la niciunul dintre obiectele acestea magice. Chiar şi biblia de luptă constituia o infracţiune faţă de regulamentul cercetaşilor.

Îşi croi apoi drum până în bucătărie, încercând să nu vadă nimic din dezordinea exasperantă ce caracteriza apartamentul în care locuiau. Patricia îşi petrecea zilele în mijlocul unui haos în progresie constantă, fără să se sinchisească, de pildă, că salteaua era pusă direct pe podea, lângă o piramidă neregulată făcută din reviste, slipuri, săculeţe de protecţii periodice şi produse de înfrumuseţare.

Deschizând frigiderul, Mathias constată că puiul fript era în curs de cicatrizare şi că o piele nouă, roz, elastică... *şi crudă!* se reconstituia sub crusta aurie. Se strâmbă dezgustat. Era întotdeauna aceeaşi poveste cu animalele crescute sintetic: nu se hotărau niciodată să moară complet şi anumite mecanisme fiziologice de-ale lor se încăpăţânau să funcţioneze în ciuda sejurului prelungit în interiorul unui

cuptor sau al unei oale! Astfel, deseori vedeai reformându-se solzi proaspeţi pe flancul unui peşte fiert sau fire de blană crescând pe o pulpă de iepure cu muştar.

În silă, Mathias scoase platoul din frigider. Detesta să aibă impresia de a devora un animal încă viu. Se aplecă deasupra carcasei. Nu încăpea nicio îndoială: carnea friptă se regenera pe alocuri. „Ce scârboşenie”, îşi spuse, „parcă aş avea în farfurie un individ cu arsuri de gradul III şi i-aş scotoci pe sub pansamente cu cuţitul şi furculiţa!”

Patricia se aşează de cealaltă parte a mesei şi deschise catalogul.

— Ascultă, începu ea, au pus la punct un model total autonom care poate rezista tuturor agresiunilor. E echipat cu un compensator de şoc intern care-ţi permite să sari de la etajul trei al unui turn fără să te disloci în momentul impactului.

Mathias ridică din umeri şi încercă să înfigă, cu prudenţă, cuţitul în spinarea puiului.

— Dacă se întâmplă să cazi pe linia metroului, roţile vagoanelor se vor bloca fără să taie acest nou tip de scafandru, continuă Patricia. Nu mai ai de ce te teme de cutremurele de pământ. Chiar dacă ţi s-ar prăbuşi în cap o ditamai clădire, n-ai păţi nimic, deoarece platoşa a fost concepută ca să suporte presiuni chiar cu mult mai mari. În plus, exoscheletul care dublează diferitele membre îţi măreşte puterea propriilor muşchi. Fii atent aici, e livrat cu o rezervă internă de alimentare care asigură o autonomie de şase luni. Poţi să mănânci şi să bei fără a-ţi scoate casca timp de-o jumătate de an, îţi dai seama?

— Ce minune! mormăi sinistru Mathias. Şi ca să te caci, cum faci?

— Toate dejecţiile sunt automat absorbite de către dublura moltonată[15] anti-bacteriană, care le digeră în câteva minute. Ştii bine, e pe acelaşi principiu ca noile scutece pentru bebeluşi! Am văzut la televizor: rahatul se usucă, se

[15] Țesătură groasă, ușoară și moale de bumbac, de obicei pufoasă pe amândouă părțile.

transformă în praf şi ajunge ca o cenuşă. Fiecare scutec ţine o săptămână. La scafandru, procedeul a fost perfecţionat. Nu mai există durată limită de utilizare.

— Fantastic! bodogăni Mathias examinând copanul pe care-l desprinsese.

Copanul era pe jumătate crud şi sângera acolo unde era tăietura. Sângera ca un animal lovit în plină goană de glonţul unui vânător. Mathias îşi simţi stomacul întorcându-i-se pe dos.

— Uite! aruncă Patricia. Uite ce frumos e!

Tânăra bătea într-o pagină cu latul mâinii. Mathias distinse un scafandru de un roşu ţipător, cu accesorii de crom, a cărui cască amintea de turela unui tanc.

— Nu-i mai lipsesc decât unul, două tunuri! zise el într-o doară, ca să nu rămână mut.

— Idiotule! se răsti femeia. Ar trebui să ştii că armurile de protecţie urbană nu sunt niciodată înarmate. De altfel, îmbrăcat cu aşa ceva, nu mai ai nevoie de mitralieră sau tun, din moment ce te

afli la adăpost de orice agresiune. Oamenii vulnerabili sunt aceia care se plimbă cu arma la ei.

Mathias dădu distrat din cap.

„Şi dacă alt tip, purtând el însuşi un ALT scafandru, te atacă?” se întrebă. „Dacă dispune şi el de un exoschelet ce-i multiplică forţa de zece ori? Nu vă pomeniţi amândoi trimişi îndărăt la căsuţa de «start»?”

Bărbatul strânse din dinţi. Problema era insolubilă. Când toţi vor avea câte un scafandru, va trebui să se inventeze altceva. Dar ce anume? *Un scafandru pentru scafandru, poate?* Îşi reprimă un râs nervos. Cursa securităţii personale risca să transforme fiecare locuitor al oraşului într-o păpuşă matryoshka[16]. Dacă obsesia protecţiilor individuale lua amploare, în câţiva ani urmau să aibă scafandri de seară, scafandri de interior, scafandri pentru zi, pentru noapte, pentru oraş, pentru la ţară, pentru...

Simţind că i se învârtea capul, îşi turnă ceva de băut.

[16] Păpuşă de lemn ce conţine alte păpuşi mai mici de lemn.

CAPITOLUL III

Comisariatul general ocupa patru corpuri de clădire. Era un hangar gigantic din beton, cu piste uleioase pe care rulau greoi *Unităţile de Justiţie Autonomă*. Ecoul şenilelor făcea imposibilă orice conversaţie, iar uruielile motoarelor care se reglau desăvârşeau impresia de garaj pentru tancuri.

Mathias nu se angaja niciodată pe aria de manevră fără o anumită nelinişte. Băltoacele irizate lâncezind pe jos, săgeţile mari ce delimitau locurile de parcare, mârâielile bruşte ale maşinăriilor în curs de revizuire făceau să se nască în el un inexplicabil sentiment de nesiguranţă.

— E ca şi cum m-aş plimba în pijama pe pista de decolare a unui 747, îi spunea el adesea Patriciei. Mi-e frică să nu mă trezesc dintr-odată între roţile

unui bombardier sau să-mi frig botul la reactorul unui F 15.

De fapt, îi era teamă de vecinătatea unităţilor mobile. Înainta printre masele metalice ale maşinilor de intervenţie ca un vânător rătăcit în mijlocul unei turme de elefanţi. Se deplasa supraveghind cleştii articulaţi, aruncând dese priviri peste umăr...

Roboţii de patrulare îi alungaseră pe sticleţi din teritoriul lor, exilându-i în fundul obscurelor birouri situate în partea dinapoi a clădirii. Maşinile domneau peste garaje ca nişte mastodonţi rumegând în mijlocul unei câmpii. Micul popor al mecanicilor trăia în umbra lor, servil, cu sticluţa în mână şi cheia cu filet mereu pregătită. Mecanicii râdeau de poliţiştii decăzuţi şi, la trecerea lor aruncau obscenităţi proferate în argoul garajelor. Pentru ei, foştii soldaţi ai asfaltului nu mai erau decât nişte contabili ce numărau mărunţişul din amenzi şi parcometre. Câini cu nasul moale, scoşi din coteţ ca să deschidă calea marilor care de

justiţie. Relicve vii, păstrate din milă. Paraziţi inutili, pe care confiscarea armei de serviciu îi transformase în nişte castraţi. Ei însă, mecanicii, erau conştienţi de propria lor importanţă. Maşinile aveau nevoie de ei şi, ca atare, trăiau între labele monştrilor de oţel ca nişte purici în coama unui leu.

Mathias mergea în zig-zag printre bălţile de ulei rezidual, atent la demarajele tancurilor de patrulare ce se îndreptau spre ieşire. Intrarea în biroul inspectorilor se afla chiar la marginea pistei. Duruitul şenilelor făcea să vibreze zidăria de parcă grotele comisariatului ar fi adăpostit un aparat colosal de vibromasaj.

Mathias urcă rapid cele trei trepte ce-l despărţeau de holul izolat fonic. Winnie, o ajutoare brunetă şi osoasă, îmbrăcată într-o uniformă mototolită, albită de uzură la nivelul feselor, îl primi cu o grimasă ursuză.

— Ce pute aşa? exclamă Fanning, izbit de mirosul de putregai ce plutea în sală.

— Maşina de cafea, răspunse Winnie.

De ieri o ţine tot aşa. Ai crede că pompează apa direct din căcăstoare.

— Hei, Fanning! graseie Goobble, un inspector gras cu pete roşii pe obraz. O vrei cu frişcă? Cu o căcărează sau cu două.

Mathias se prefăcu că râde. Inspectorii nu suportau să nu se râdă de bancurile lor.

— Fanning, bombăni Winnie, cu un ton mai jos, mama Juvia vrea să te vadă. Cred că-ţi paşte ceva numărul matricol.

— Mda, reflectă Goobble, o să-şi facă un hamburger cu coaiele tale!

Mathias îşi înghiţi saliva. Nu era cu adevărat surprins, totul mergea atât de prost de câteva luni... Se apropie de uşa cu geam şi bătu cu degetul deasupra inscripţiei: *CĂPITAN JUVIA TRENT. Districtul 6.*

— Intră! strigă un glas de femeie, îngroşat de fumul ţigărilor.

Mathias se conformă. Juvia Trent era frumoasă... dar obeză. Cei doi termeni aparent ireconciliabili se uniseră în persoana ei, formând o curioasă sinteză.

Blondă, cu părul făcut coc, bătea spre nouăzeci de kilograme, dar carnea îi era tare ca un pneu bine umflat. Era grasă, adipoasă, însă perniţele ei nu tremurau ca nişte pachete de gelatină, oferind, din contră, un aspect solid destul de stupefiant. De fapt, Juvia Trent părea sculptată într-un bloc de gumă roz. Dădea impresia că gloanţele ar ricoşa pe pielea ei fără a lăsa nici cea mai mică vânătaie. Glumeţii povesteau că fusese garda de corp a unui deputat oarecare, dar când se trântise peste el pentru a-l proteja, cu ocazia unui atentat, îl strivise, ceea ce-i adusese retrogradarea la districtul 6. Anecdota probabil era falsă. Alte glasuri „bine informate” şuşoteau că odinioară se oferise să participe ca voluntară la nişte curioase experienţe biochimice patronate de Ministerul Apărării, şi că metabolismul ei suferise efectele secundare.

„S-a îngrăşat cu patruzeci de kile într-o singură noapte!”, se murmura, „Vă daţi seama? Seara, la culcare, era frumoasă, iar peste zece ore s-a trezit prefăcută în

balenă!”

Mathias habar n-avea cât adevăr conţineau aceste bârfe. Juvia Trent îl fascina. Uneori, când era foarte obosit, ar fi vrut să doarmă între sânii ei.

Femeia cea grasă se juca nervoasă cu un creion. O grămadă de hârtii boţite îi umpleau biroul.

— Fanning, trecu ea la atac, statele dumitale de serviciu put la fel ca şi cafeaua din cutia aia nenorocită. Am două plângeri împotriva dumitale. Două portrete-robot au căzut din teleimprimatoare, şi-ţi seamănă ca două picături de apă. I-ai atacat pe bătăuşi în metrou, dacă nu mă înşel... Iar cu o oră mai devreme se zice că te-ai dedat unor violenţe asupra persoanei numitului Armless... Martorii te-au văzut aruncându-i o placă de metal în faţă. Ai noroc că l-ai ratat, altfel erai bun pentru chesonul de incinerare.

— Doamne Sfinte, doamnă Căpitan! mugi surd Mathias. Vă daţi seama că ne supunem unei reguli complet absurde? Eu încerc să opresc un criminal, şi devin

în ochii legii şi mai periculos decât el?

Juvia se lăsă pe spate în fotoliu. Faţa sa de păpuşă îmbuibată avea ceva insolit, ireal, îmbinând într-un mod fascinant frumuseţea şi urâţenia. Mâinile ei mototoleau cu nervozitate listingurile.

— Nimic din toate astea nu mi-e străin, Fanning, murmură ea, dar populaţia nu vrea să-şi asume riscul unei noi epidemii de *Self-Justice*[17]*!* Aminteşte-ţi de toţi oamenii ăia care trăgeau unii într-alţii cu puşca, pentru istorii cum că pisica s-a pişat pe scări sau careva şi-a parcat prost maşina. În zilele noastre nu se mai vând arme, iar cel care vrea să vâneze iepuri sau potârnichi trebuie să se supună în prealabil unui examen psihanalitic. Rolul represiv a revenit în totalitate maşinilor. Noi nu mai avem dreptul să avem mâinile mânjite cu sânge. Unica noastră apărare trebuie să fie pasivă.

— Ăsta-i un catehism al oilor. Dacă gardianul care a-ncercat să-l imobilizeze pe Cască-de-os ar fi fost înarmat, n-ar fi

[17] Aici cu sensul de justiţiari.

avut acum figura zdrobită.

— Ei haide, toate aceste măsuri nu sunt negative! Şi delincvenţii suferă de pe urma dispariţiei armelor.

— Ştiţi bine că indivizii se descurcă altfel. Angajând tipi ca Armless, de exemplu. În plus, am auzit vorbindu-se că există ateliere clandestine unde se confecţionează revolvere şi puşti de asalt.

— Asta n-are nicio importanţă. Asemenea fenomene vor fi în curând total anacronice. Când toată lumea va fi autoprotejată, nimeni nu se va mai teme că ar putea deveni ţinta unei arme de foc. Departamentul de protecţie civilă lucrează la punerea la punct a unui scafandru rezistent faţă de toate tipurile de explozii. Scopul acestei campanii este acela de a generaliza, în anii ce vin, portul cuiraselor urbane.

— Ştiu, mormăi amar Mathias. Curând, toată lumea va trăi în autarhie[18]. Blestematele alea de carcase vor servi în acelaşi timp drept îmbrăcăminte, drept

[18] Politică de izolare economică a unei țări sau a unei regiuni.

casă, pat şi sicriu. N-au să mai iasă din ele nici ca să se sărute! Oare inginerii s-au gândit să echipeze ultimul model şi cu un vibrator? Asistăm la naşterea unei psihoze colective, doamnă căpitan! În trei ani, străzile vor fi pline de scafandri desfundând asfaltul cu tălpile lor de plumb!

Juvia Trent scutură din cap:

— Refuzi să te adaptezi, Fanning! Rămâi agăţat de amintiri! Timpul super-poliţiştilor înarmaţi cu .357 Magnum a trecut de mult. Suntem ineficienţi de două secole. Cum vrei să-i convingem pe contribuabili să nu se mai descurce după cum îi taie capul când noi înşine ne dovedim incapabili să găsim autorii unui jaf? S-a dus epoca justiţiei personale, astăzi intrăm în era apărării pasive. Sper, oricum, că va provoca mai puţine pagube.

— Doamnă căpitan, ştiţi bine ca apărarea pasivă e un mit. Bandiţii îşi vor cumpăra şi ei scafandri, îi vor meşteri pentru a le anexa tunuri fără recul sau mitraliere...

— Nu. Armurile noastre nu vor avea de suferit de pe urma niciunui impact. Transformarea lor în car de asalt n-ar servi la nimic. Mathias, nu mă aflu aici ca să polemizez cu tine. Situaţia este simplă: ai încurcat-o! În două zile, câinii de la poliţia poliţiei or să te muşte de fund. De data asta ai ajuns prea departe, îţi vor cere pielea. Te voi pune pe liber, încercând să-ţi pledez cauza. Încetează însă să te mai preumbli prin oraş deghizat în predicator. Am o misiune să-ţi încredinţez, un truc simplu care nu-ţi va mai da prilejul să spargi capete. O prietenă de-a mea care face inspecţii pentru o companie de asigurări caută un copoi competent ca să se ocupe de sistemul de securitate al unei bănci private. Ăsta era domeniul tău, pe vremuri. Nu ţi se spunea „ginecologul de seifuri”? Însoţeşte-o şi zâmbeşte-i cu toţi dinţii. Dacă eşti pus pe liber, va accepta poate să-ţi găsească o slujbă în căprăria ei.

Femeia scotoci într-un buzunar al vestonului şi scoase o carte de vizită

îndoită.

— O cheamă Muraille, Sarah Muraille. Caut-o cât mai curând posibil. Va fi vorba să-ţi bagi degetul în curul Băncii de Depuneri Speciale. O cutie mai degrabă închisă. Deşteaptă-te, bătrâne, nu mai ai niciun viitor în poliţie! Ai acum ocazia să sari din mers la momentul potrivit.

Fanning luă cartonaşul, în vreme ce simţea în gură un gust de nămol, ca şi cum s-ar fi spălat pe dinţi cu un decoct de nuferi.

„De data asta, s-a sfârşit!”, îşi spuse el, îndreptându-se spre uşă.

— Noroc! îi ură cu glas surd Juvia Trent.

Mathias puse mâna pe clanţă. Căpităneasa îl privea având în ochi melancolia unei balene. Bărbatul deschise uşa, dând din nou piept cu duhoarea din holul de primire.

— Ăsta-i un căcat! urlă Goobble. Cafeaua din distribuitor e atât de caldă, încât topeşte paharele de plastic. N-are nimeni o ceaşcă sau un pahar de sticlă?

Fanning se aşează la o maşină de scris şi puse picioarele pe clape. Avea nevoie să reflecteze.

Holul începea să se umple. Banchetele erau ticsite cu vagabonzi veniţi să se predea pentru a scăpa de *Unităţile de Justiţie Autonomă*. Era un vechi şiretlic juridic pe care toate haimanalele îl învăţau din leagăn. Când o unitate robotizată te imobiliza la capătul unei urmăriri agitate, transformându-ţi maşina într-un cub de oţel comprimat, trebuia să scapi spărgând parbrizul şi alergând spre comisariatul central pentru a cere dreptul de azil. Zi de zi, pe caroiajul sălii de primire se rostogoleau indivizi în zdrenţe, hirsuţi, şiroind de sudoare, care ridicau braţele cerşind:

— Mă predau! Mă predau! Azil! Azil!

Era fraza-cheie, suprema abilitate. Constituirea ca prizonier te sustrăgea automat procedurii de execuţie a flagrantelor delicte. Beneficiind de circumstanţe atenuante, aveai dreptul la un veritabil proces. Această jonglerie

juridică imaginată de către legislatori avea de fapt unica motivaţie de a nu lăsa avocaţii să moară de foame. Întotdeauna însă era hazliu să asişti la apariţia unui vagabond cu sufletul la gură care te implora să-i pui cătuşele, în timp ce unitatea mobilă se îmbulzea în garaj pe urmele lui, cu cleştele ridicat, gata să-l înşface pe delincvent pentru a-l înfunda cu forţa în marmita ei justiţiară! „Azil! Azil!” răcneau micii găinari, simţind vibraţiile carului de asalt căţărându-li-se prin glezne, plonjând cu capul înainte, aidoma hoţilor de mantale din Evul Mediu ce căutau refugiu în incinta sacră a unei biserici pentru a scăpa de arcaşii regelui.

Totuşi, uneori, unitatea de patrulare refuza să abandoneze urmărirea. Atunci, braţul articulat spărgea glasvandul, semănând panica în holul de primire. Ajutoarele-femei o luau la fugă urlând, cu fustele ridicate pe coapse pentru a alerga mai repede, în vreme ce vagabonzii o tuleau în patru labe să se închidă în fundul toaletelor. Cleştele, în

schimb, devasta birourile, fărâmiţând maşinile de scris, sfâşiind dosarele. În finalul răfuielii, neştiind pe cine să prindă, înhăţa distribuitorul de cafea, smulgându-l de pe soclu şi stârnind un gheizer de zoaie maronii. O ploaie de zahăr şi lapte praf inunda locul, iar haimanalele, chircite îndărătul tronurilor de smalţ, schelălăiau: „Azil! Azil!” agăţându-se de lanţurile de tras apa.

În acele situaţii trebuia să se facă apel la mecanici, pentru a pune capăt întregului coşmar. Şi gnomii uleioşi din hangar soseau cu chipurile schimonosite în zâmbete sardonice. „Nu-i cine ştie ce complicat”, se amuzau ei, „era suficient să apăsaţi pe butonul B 23, acolo, sub al şaselea tablou. Şi pe urmă, oricum, n-aveaţi branşat anihilatorul de urmărire. În cazul acesta, cum vreţi ca unitatea să ştie că intră într-o zonă protejată? Trebuie să fiţi mai serioşi!”

Mecanicii dezmierdau robotul ce duduia, şoptindu-i cuvinte liniştitoare în limbajul maşinilor. Inspectorii se

simţeau ca nişte idioţi, iar fetele din biroul de primire roşeau de ruşine dându-şi seama că-şi udaseră chiloţii. Puţin câte puţin, unitatea mobilă se retrăgea, braţul i se replia, eliberând aparatul de cafea turtit care se rostogolea pe dale, agonizând într-o ultimă hemoragie de cafea arabică.

Mathias oftă. Ştia că Juvia Trent nu vorbea niciodată ca să se afle-n treabă. Dacă ea acţiona semnalul de alarmă, însemna că auzea deja şuieratul bombei. Privi cartea de vizită boţită şi citi din nou: *S.A. MURAILLE. Expertize. Controale de securitate*.

Chiar trebuia să-i surâdă femeiuştii ăleia pentru ca ea să catadicsească să-i găsească un post de planton în holul unei companii de asigurări? Îşi zise că Patricia va primi foarte prost vestea concedierii sale. „Fără statutul tău de funcţionar n-o să obţinem niciodată creditul ăla”, urma ea să se smiorcăie. „Niciodată nu vom putea să cumpărăm un scafandru decent! Niciodată!”

Mathias se îndreptă de spate, căutând să-şi amintească tot ce ştia despre Banca de Depuneri Speciale. Era un organism privat, asigurând păstrarea tezaurelor de tot felul: bijuterii, pietre preţioase, opere de artă. Magnaţii finanţelor, dictatorii fugari, regii în exil recurgeau regulat la serviciile sale. Niciodată nu se auzise vorbindu-se de cea mai mică tentativă de hold-up. B.D.S. închiria seifuri inviolabile ale căror modele erau ţinute secrete. Clienţii nu erau acceptaţi decât pornind de la un cont minim de un miliard...

Mathias fluieră încetişor printre dinţi.

Holul se umplea de vagabonzi în căutarea azilului. Winnie îi primea bombănind şi le punea cu stoicism cătuşele pe care le culegea dintr-o cutie mare, aşezată lângă uşă. Micile haimanale se supuneau cu bunăvoinţă, oferindu-şi încheieturile mâinilor la fel cum îţi întinzi farfuria la cantină. Toate corporaţiile îşi aveau reprezentanţii lor: şmanglitorii de poşete, hoţii de

buzunare, jefuitorii de staţii service. Nu lipseau nici exhibiţionişti cu umflăţica, aceia care îşi arborau organele genitale monstruoase de pe urma dezvoltării artificiale cu ajutorul injecţiilor hormonale, şi nici târfele trucate cu anatomii delirante, fetele care — pentru a atrage clienţii blazaţi — îşi grefaseră două sau trei perechi de sâni artificiali, ce le făceau să semene cu nişte căţele cu rău de alăptare. De câtva timp, chirurgia plastică făcea ravagii pe plan sexual. Noile seruri anti-respingere permiteau cele mai fanteziste combinaţii: se implanta un nas exact deasupra penisului, aşa, „ca să râdem!”; se cosea o guriţă pe muntele lui Venus sau o ureche pe fesa stângă, pentru că la modă era monstruozitatea. În general, organele grefate se atrofiau după o lună, apoi se resorbeau, iar în cele din urmă dispăreau complet, fără să lase nicio cicatrice.

Mathias considera degradante aceste „travestiri”, dar chirurgii „estetici” le socoteau avantajoase şi nicio lege nu

interzicea acest gen de „personalizare”, avându-se în vedere faptul că organele grefate nu mai proveneau decât din modelajele protoplasmice. Colegii din brigada de Moravuri pretindeau că întâlniseră într-o casă de raport o femeie cu vaginul dinţos, precum şi o prostituată al cărei păr pubian fusese înlocuit cu blană de panteră!

Fanning nu ştia dacă era vorba de poveşti de adormit copiii sau de fapte reale. Ridică din umeri şi depuse cartea de vizită în faţa telefonului. *S.A. MURAILLE*[19]... Numele avea ceva straniu, granitic.

Mathias formă numărul înscris cu cifre gotice în partea de jos a cartonaşului. Zarurile erau aruncate.

---

[19] *muraille* = zidărie, zid, perete (n. tr.)

CAPITOLUL IV

Mathias avea senzaţia că era un peşte acoperit numai cu propriii săi solzi, un animal gol şi fragil deplasându-se prin mijlocul unei armate de scafandri. Întregul bulevard Saint-Amar era împânzit de armuri de protecţie urbană. În acest cartier modern, noua modă făcuse ravagii. Îmbrăcat cu blugi, tricou şi bluzon de piele, Fanning încerca un ciudat sentiment de vulnerabilitate. În cadrul acelui perimetru privilegiat, a fi îmbrăcat normal echivala întrucâtva cu un atentat la pudoare.

În jurul lui, scafandrii admirau vitrinele, ieşeau din patiserii cu pachete de prăjituri în mână. Pe terasele cafenelelor, armuri enorme în culori vii beau ciocolată cu ajutorul unui „pai” telescopic ieşind din acvariul ce le servea drept coif. Coloşii de oţel

conversau prin intermediul unui megafon fixat în vârful căştii, ca un panaş. Pentru conversaţiile intime, se izolau folosind un cordon audio ce racorda scafandrii la fel de uşor ca diferitele elemente ale unui lanţ stereo.

Mathias se uită la ceas. Sarah Muraille îi dăduse întâlnire la numărul 23 pe bulevardul Saint-Amar.

— Acolo e sediul companiei, precizase ea. Spuneţi-i portarului numele meu şi voi veni să vă iau, altfel nu veţi fi lăsat să intraţi nici chiar dacă vă prezentaţi legitimaţia de ofiţer de poliţie.

Precizările de acest gen îl exasperau pe Fanning, reamintindu-i în ce măsură funcţia sa încetase să-i mai impresioneze pe oameni. Privaţi de armele lor, poliţiştii nu mai erau decât nişte câini ştirbi ale căror lătrături nu mai speriau pe nimeni.

La numărul 23, reperă un şir de litere nichelate ce formau cuvintele: *SWEETON ŞI SWEET. Asigurări*.

Împinse uşa de sticlă blindată şi intră în hol.

Un gardian îmbrăcat ca un amiral se repezi în întâmpinarea sa, cu intenţia vădită de a-l da afară. Mathias îi întinse cartea de vizită a lui Sarah Muraille, apoi merse să se aşeze într-unul dintre fotoliile rezervate vizitatorilor. Jumătate din hol era ocupată de un „vestiar” destinat armurilor de protecţie urbană. Scafandrii, aliniaţi în lungul peretelui, erau menţinuţi în poziţie verticală printr-un sistem de agăţare dotat cu o închizătoare cu cifru. Această concentrare de cuirase goale te ducea cu gândul la galeria expoziţională a vreunui muzeu militar. În timp ce paznicul telefona, Fanning luă o revistă de pe măsuţa joasă. Era unul din acele magazine ilustrate proto-plasmice cărora li se încerca lansarea pe piaţă. Imaginile constituite din bacterii colorate fuseseră grupate în colonii specializate astfel încât să reproducă perpetuu aceeaşi mişcare. Personajele închise în casetele benzii desenate repetau aşadar acelaşi gest pe toată durata de viaţă a publicaţiei. Acest

aparent tur de forţă se baza pur şi simplu pe utilizarea reflexelor rudimentare proprii anumitor protoplasme aduse în prezenţa unei surse de lumină. Era de ajuns să se selecţioneze gelatinele în funcţie de mişcarea dorită: translaţie de la stânga la dreapta, de la dreapta la stânga, întindere, contractare, schimbarea culorii etc. Rezultatul era surprinzător. Lumina unui bec de şaizeci de waţi era suficientă pentru a anima ansamblul, eroii începând atunci să se mişte, să dea din braţe, iar păsările băteau din aripi, iar...

Dar revistele de acest fel nu aveau decât o existenţă efemeră. Foarte repede, coloniile bacteriene începeau să prolifereze, încărcând personajele cu diformităţi monstruoase. Gelatinele coloidale se dilatau precum ciupercile şi dădeau pe dinafară din chenare. Ajunse la ultimul stadiu de coacere, aceste excrescenţe explodau lăsând să se prelingă un lichid ce imita vinul, cu parfum înfiorător de zaharisit. Copiii se

omorau după această substanţă şi, nu rareori, începeau să devoreze pe-ascuns magazine şi albume! Asociaţiile consumatorilor se revoltaseră împotriva acestei practici, fără a putea dovedi nimic în privinţa nocivităţii componenţilor protoplasmici. În consecinţă, revistele nu fuseseră supuse niciunei cenzuri, iar vânzarea lor era liberă. Legislaţia le obligase doar să afişeze clar termenul de garanţie al produsului, precum şi compoziţia sa. Mathias mângâie imaginile cu vârful degetelor. Acestea aveau consistenţa cremelor pentru desert pe bază de alge şi o anume strălucire ce amintea de umezeala pieii de broască.

AVENTURILE CULTURISTULUI NEBUN, anunţa titlul. Dedesubt se putea citi: *Această revistă trebuie să fie consumată înainte de sfârşitul săptămânii! Imaginile sunt parfumate cu vanilie de sinteză, încercaţi să le apreciaţi cu moderaţie*.

Fanning apăsă capul eroului cu unghia de la degetul arătător. Era ca şi cum ar

fi încercat să spargă un enorm furuncul purulent. Culoarea protoplasmei maltratate vira în roşu.

— Mie mi se întâmplă să le ard cu ţigarea, rosti o voce feminină extrem de răguşită, în spatele lui.

Mathias se întoarse şi văzu o femeie de vreo patruzeci de ani, înaltă, cu păr-roşcat. Gura sa cărnoasă fusese vopsită în albastru cu ajutorul unei cerneli de tatuaj. Inflamarea cauzată de miile de înţepături sfârşise prin a conferi buzelor o configuraţie negroidă, violent senzuală. Mathias se ridică în picioare. Nou-venita era frumoasă, veselă, degajând un aer de prospeţime şi echilibru. Fanning o examină pe îndelete. Femeia purta un *tee-shirt* de piele neagră şi un combinezon de mecanic din blană de leopard *in utero*[20], ţinuta la modă în mediile intelectuale. Stilul „prolo de lux[21]" care făcea furori în saloane. Pe braţul gol, un tatuaj adeziv proclama: *„NICI DUMNEZEU, NICI*

[20] În uter.

[21] Prescurtare de la "prolétaire", deci "stilul proletar de lux".

STĂPÂN”. Panseuri[22] din folclorul burgheziei coborâte printre muritorii de rând... Mathias nu se putea decide dacă-i venea s-o scuipe în faţă sau s-o sărute, acolo, în mijlocul ilustratelor îmbobocite.

— Sunt Sarah Adelina Muraille, se prezentă ea, aşezându-se pe un fotoliu, „*S. A. Muraille*”, după cum indică şi cartea mea de vizită. Colegii mei m-au poreclit Samurai, e nostim, nu vi se pare?

Se trase lângă masa cu reviste, iar Fanning înţelese că nu avea intenţia să-l invite sus în biroul ei. Era oare o manieră de a-i da de-nţeles că nu era decât un solicitant şi nu merita nicio consideraţie? Poate voia să-i pună la încercare docilitatea... să vadă dacă era conştient de poziţia lui precară?

— Deci dumneata eşti „ginecologul seifurilor”, îl ironiza ea. Ăsta-i un pseudonim de infractor.

— În meseria noastră, e un lucru obişnuit, bombăni Mathias. Pentru a combate răul trebuie să înveţi toate

[22] Gândire, cugetare; maximă, sentință.

strategiile virusului. Am avut ocazia să mă apropii de cele mai mari „moaşe de seifuri” din ultimii douăzeci de ani.

— Moaşe? Nu li se mai spune „străpungători”?

— Nu. Seifurile nu se mai străpung. Mai degrabă ele au tendinţa să-i străpungă pe spărgătorii incompetenţi.

— Sunteţi familiarizat cu cele mai noi modele?

Mathias avea impresia că dă un examen la şcoala de poliţie. De furie, i se înroşiseră urechile, iar limba îi devenea cu fiecare secundă tot mai uscată. Se forţă să rămână calm.

— M-am menţinut în formă, spuse el pe tonul unui bătrân atlet care încearcă să se angajeze vidanjor într-un ciupe-buci de mâna a treia, simţind totodată cum umilinţa îi răscolea stomacul.

„O să-ţi smulg împuţita de buleandră de leopard”, mârâi el în sinea lui, „şi am să-ţi epilez flocii cu dinţii. Te voi trânti pe burtă, căzătură, şi-o să ţi-o trag în cur aşa de-adânc c-o să ai hemoroizi până la sfârşitul zilelor!” Totuşi, reuşi să-şi

înfrâneze delirul roşu ce-i congestionase creierul. Mâinile sale răsuciră banda desenată protoplasmică ale cărei personaje pocniră ca nişte flegmoane coapte.

— Vă pot vorbi despre noua generaţie de seifuri vii, continuă el să vorbească pe un ton neutru, ca şi cum ar fi recitat o lecţie. În marea lor majoritate sunt animale de sinteză create în laborator. S-a observat că, spre deosebire de casele blindate „inerte” de odinioară, aceste organisme îşi apără integritatea viscerală cu o ferocitate fără egal. M-am putut apropia de seifuri protoplasmice constituite dintr-o gelatină digestivă care devorează orice substanţă organică ce le trece pragul. E suficient să depunem înăuntru o casetă etanşă conţinând prada ce trebuie protejată, pentru a o pune la adăpost de spărgători. Când dorim să ne recuperăm bunurile, dizolvăm diastaza cu ajutorul unei anumite bacterii şi scamatoria e gata.

Am mai văzut şi seifuri mâncăcioase,

care nu catadicsesc să-şi descleşteze fălcile decât când li se oferă un anumit aliment, deseori extrem de insolit! Vă pot vorbi despre seifurile reproducătoare care trebuie impregnate cu un lichid seminal special pentru a făta după treizeci de minute cheia hormonală ce deschide accesul spre receptaculul organic în care au fost ascunse valorile ce se doresc păstrate... Variantele sunt infinite. Avantajul principal al acestei tehnici de punere la adăpost rezidă în marea rezistenţă la agresiuni a respectivelor organisme şi în extrema agresivitate pe care o manifestă de îndată ce apar semne de efracţie. Nicio acţiune de acest gen nu e posibilă. Dacă se încearcă uciderea animalului-cufăr, acesta începe imediat să urle şi să secrete substanţe corozive, urticante sau veninoase. Desigur, el sfârşeşte prin a muri, dar în mijlocul unui asemenea tumult şi prilejuind stricăciuni atât de mari încât niciun spărgător nu poate trece neobservat. În restul timpului, aceste animale duc o viaţă perfect

vegetativă. Pentru a le „străpunge”, cum se spunea cândva, nu se mai pune problema doar de mânuirea lămpii de sudură şi a burghiului. Trebuie să fii un chimist desăvârşit, să ai multiple cunoştinţe de biologie, să dispui de un laborator portativ... şi să beneficiezi de mulţi ani pentru a studia specimenul ales.

Roşcata înclină capul, vizibil satisfăcută.

— Ai aerul de-a şti despre ce vorbeşti, observă ea începând să-şi răsucească o ţigaretă.

Mathias îşi trase sufletul. Sarah scotea tutunul dintr-un săculeţ de *lamé*[23], iar foiţele din hârtie de porumb dintr-un *étui*[24] de platină.

— Există, totuşi, o problemă, adăugă el. Oamenii se tem de această nouă tehnică. Se colportează poveşti groaznice cu financiari devoraţi de propriul seif, ceea ce dăunează

[23] Țesătură de mătase sau din fibre sintetice ornată cu fire metalice fine în bătătură, având diferite întrebuințări.

[24] Cutiuță sau toc din piele, stofă, carton, material plastic etc., în care se păstrează unele obiecte (mici și fragile) pentru a le proteja și care are forma adaptată acestor obiecte.

extinderii pieţei.

— E adevărat, confirmă Sarah, dar nu au fost decât nişte cazuri de devorare accidentală din cauza unor manevre greşite. Şi-apoi, anumite animale defectuoase au digerat comoara pe care aveau sarcina s-o protejeze, ceea ce a făcut impresie proastă.

— De ce-mi puneţi toate aceste întrebări?

— Pentru că Banca de Depuneri Speciale vrea să-şi facă asigurare la noi şi intenţionează să-şi lase tezaurul în paza unei turme de seifuri vii. Doresc părerea unui specialist, înainte de a redacta cea mai neînsemnată frază din contract. Dar n-aş vrea nici ca afacerea să-mi zboare pe sub nas. Dacă asigurăm B.D.S., toate organismele care folosesc animale-cufăr vor recurge la serviciile noastre! E o afacere grasă. Îţi propun să mă asişti în cursul vizitei de ascultare. Îmi vei spune sincer tot ce gândeşti despre fiarele pe care le utilizează.

Femeia îşi aprinse ţigareta zemoasă, care sfârâi răspândind fire de tutun

incandescente.

— Vino! conchise ea. Hai să discutăm despre toate astea la mine! N-am încredere în colegii mei: toţi visează să-mi sufle contractul.

Sarah Muraille se ridică din fotoliu şi porni spre ieşire. Surprins, Mathias aruncă o privire rapidă spre scafandrii aliniaţi în lungul peretelui.

— A! exclamă Sarah observându-i ezitarea, ţi-e teamă să nu-mi uit veşmântul? Mulţumesc frumos, nu servesc aşa ceva!

— Ciudat, se miră Fanning, credeam că e un cartier populat exclusiv de scafandri!

— Aşa şi este, dar eu sunt alergică la genul ăsta de armură. Probabil că asta se numeşte calustrofobie. Compania de Protecţie Civilă mi-a dat în dar ultimul model, cel mai scump, cel mai performant, pentru a-mi mulţumi că am validat pozitiv expertiza, dar nu sunt în stare să-l trag pe mine. L-am exilat în fundul unui dulap. Dacă l-aş îmbrăca, aş avea senzaţia că mă închid de bunăvoie

într-un sarcofag. E groaznic! Ştii că în anumite ţări portul armurilor de securitate urbană a antrenat după sine o scădere radicală a natalităţii?

— Sindromul ţestoasei?

— Exact. Nu mai ies nici ca să se spele, nici ca să se sărute. Dacă petrec două minute în afara scafandrului îi apucă panica. În Germania, se are deja în vedere o fecundare obligatorie prin tragere la sorţi. Se va preleva sperma de la băieţi, iar fetele vor fi inseminate fără a li se cere avizul. Prin urmare, fabricanţii intenţionează să realizeze scafandri pentru femeile însărcinate şi armuri cu două locuri pentru tinerele mame. Delir curat!

— Cred că şi la noi se va petrece acelaşi lucru. Nu e decât o chestiune de preţ. De îndată ce fabricarea în serie va duce la o scădere a preţurilor, vom asista la o creştere a cererii.

Sarah se aplecă să deschidă portiera unei maşini negre, având profilul unui rechin al asfaltului.

— Urcă! îl îndemnă ea. Prefer să nu

prea umblu pe jos. Ai văzut cum se uită la noi? Nici dacă ne-am plimba în pielea goală n-ar fi mai scandalizaţi!

Mathias se supuse. Sarah Muraille se aşează la volan. Din profil, buzele ei păreau şi mai groase.

— E adevărat ce spune Juvia, întrebă ea, că nu mai ai niciun viitor în poliţie?

— Am refuzat să fiu un eunuc. Vor să mă facă s-o plătesc.

Sarah izbucni într-un râs răguşit.

— Pe vremuri, se spunea că sticleţii îşi poartă în teacă bărbăţia! aruncă ea. Chiar că ai aerul de a considera dezarmarea generală drept o măsură de castrare! Nu ţi se mai scoală de când ţi-au confiscat flinta, aşa-i?

— De unde-ai scos măgăriile astea? mugi Mathias. Iar dumneata, te pomeneşti că devii frigidă când expertizele le efectuează roboţii în locul dumitale? Din câte ştiu eu, ăştia s-au implicat deja în teste de soliditate, în calcule ale probabilităţilor şi în simulări de accidente. Gurile rele pretind că agenţii de asigurări nu vor mai avea alt

rol decât să-şi depună semnăturile pe contracte redactate tot de către maşini. Ce părere ai? Eu, unul, cred că noţiunea de „specialist” e pe cale să primească o lovitură zdravănă în aripă.

Roşcata se strâmbă:

— *Touchée,* recunoscu ea. Unii vor să înlocuiască expertizele umane prin serii de teste electronice. Câteva companii au recurs deja la diagnosticul robotizat.

Mathias emise un chicotit nervos.

— Şi uite aşa, îţi descopăr un aer de specie pe cale de dispariţie, spuse el, şi asta cu toate tricourile de piele şi salopetele de leopard!

Sarah smuci brusc volanul pentru a părăsi bulevardul.

— Eşti un ticălos, Fanning, decretă ea, dar ai ochiul pătrunzător! După cum evoluează lucrurile, e clar că suprastructura cibernetică pe care am creat-o ne va pune sub tutelă în mai puţin de cinci ani.

— Şi ce soluţie preconizezi?

— Să strâng cât mai multe lovele şi să fug într-o ţară subdezvoltată, unde nu

există porcăriile astea de maşini. Ştii că sunt destui intelectuali care au roit-o deja spre lumea a treia?

Mathias se afundă în fotoliu, savurând mirosul de piele. Maşina gonea pe suprafaţa de bitum, dar trepidaţiile motorului nu se făceau simţite.

— Vorbeşte-mi despre B.D.S., propuse el pentru a combate impresia de irealitate ce-l cucerea sub forma unei toropeli surde.

— Banca de Depuneri Speciale stochează banii murdari, murmură Sarah, fiind cunoscută prin faptul că adăposteşte comorile monarhilor fugari. Toţi tiranii care au spălat putina, cu o revoluţie pe urme, îşi plasează acolo lingourile. Grotele trezoreriei conţin mai mult aur decât peştera lui Ali Baba. Din cauza asta, directorul vrea să reducă riscurile de *hold-up* folosind noua generaţie de seifuri vii. Ne aşteaptă mâine dimineaţă la vizita inaugurală...

— În ce va consta treaba noastră?

— Vom face pe turiştii perfecţi şi vom pune maximum de întrebări. Dumneata

eşti specialistul, aşa că deschide bine ochii. Sincer vorbind, crezi că dulapurile alea sunt realmente sigure?

— Un seif nu e niciodată sigur sută la sută. Se găseşte întotdeauna o cale de a-l fenta, dar această cale trebuie să fie atât de complicată şi de periculoasă încât să-l descurajeze pe spărgător să meargă mai departe. Seifurile vii sunt nişte monstruozităţi care fac să ţi se ridice părul măciucă. Am văzut unele care, după ce încasaseră trei salve de bazooka, încă mai apărau paralele înfundate în măruntaiele lor. Durează al naibii până să crape şi până şi moartea lor e o calamitate pentru jefuitor, căci fenomenul e secondat de secreţii imunde, putrefieri accelerate la fel de eficiente ca un jet de gaz cianhidric.

— Tocmai asta mă sperie. Nu riscă oare să scape de sub orice control?

— Nu sunt biolog. Laboratoarele care fabrică aceşti monştri trebuie să se supună unor norme de control. „Cuferele” nu sunt scoase pe piaţă la întâmplare. Sunt garantate. Cărui tip

aparţin cele de la B.D.S.?

— N-am nicio idee. Secretul a fost bine păzit.

— Când e vorba să se pună la adăpost un tezaur de război, în general se scoate artileria grea. N-ai nevoie de o procedură rapidă, stil „sertar-de-casierie”. Pesemne că B.D.S.-ul şi-a achiziţionat o trupă de monştri absolut înspăimântători.

Sarah angajă maşina sub un portal şi frână într-o curte interioară năpădită de o ciudată vegetaţie neagră.

— Am ajuns. À propos, Juvia m-a sunat azi-dimineaţă. Se pare că un anume Armless a depus o plângere împotriva dumitale, prin telefon. Glasul său a fost autentificat de decodificatoare şi i s-au înregistrat doleanţele...

Mathias se crispă.

— Şi... de ce se plângea mielul ăla blând?

Încerca să braveze, dar respiraţia-i şuiera.

— De violenţe nelegitime, răspunse Sarah privind drept înainte. Te-a acuzat

că ai întreprins împotriva lui o acţiune de justiţie solitară şi că ai încercat să te substitui unităţilor autonome. Concedierea intră în vigoare azi la amiază. E mai mult ca sigur că vei „beneficia” de o acţiune penală în săptămânile ce urmează. Eşti în situaţia de suspendare.

Sarah se întoarse spre Fanning şi-i puse mâna pe genunchi.

— Mathias, înţeleg ce simţi. Procesul dumitale nu va avea loc înainte de două, trei luni. Profită de acest răgaz pentru a aduna maximum de bani cu expertizele şi şterge-o în străinătate. Îţi dai seama că încă mai există ţări unde malaria e o boală contagioasă şi unde se circulă cu ricşa!

— Pe asta contezi şi dumneata?

— Desigur! Nici nu se pune problema să-mi aştept punerea sub tutelă cu braţele încrucişate. Oamenii de-aici sunt în plină regresie infantilă. Nu mai vor să-şi asume riscul de a se înşela. Pretutindeni se solicită arbitrajul aparatelor aşa-zis infailibile. Curând

vom fi înconjuraţi de doici cibernetice care ne vor asigura cea mai insuportabilă securitate posibilă. Prefer să mă duc să trăiesc în mijlocul maimuţelor, ascultând muzica ţânţarilor!

Coborâră din vehicul. Sarah Muraille părea cam obosită.

— Hai la mine! îl pofti ea. Am să-ţi arăt planurile băncii. Trebuie să cunoşti perfect dispunerea diferitelor localuri pentru a putea judeca riscurile.

Femeia pianotă un cod pe o uşă blindată glisantă şi îl invită s-o urmeze într-un imens antreu zugrăvit în negru. Un schelet de marmură semnat Kivalopoulos stătea de gardă la intrare. Restul se rezuma la un imens teritoriu de piele întunecată şi ţevi nichelate, alcătuind o ambianţă curioasă, ceva la jumătatea drumului între *penthouse* şi sala de examen ginecologic... Un dulap mare se căsca aidoma unei firide funerare lăsând să se vadă un scafandru doldora de cromuri şi antene. În lumina filtrată de draperiile roşii şi groase ce mascau ferestrele, armura avea aspectul

unui sarcofag pentru extratereştri.

— Ah, râse Sarah, te uiţi la drăcovenie? E ultima odraslă a atelierelor de protecţie civilă. Perfect etanş, îţi asigură două săptămâni de oxigen, ceea ce poate fi foarte util în caz de naufragiu, de scăpări de gaze sau emanaţii toxice industriale. Are, bineînţeles, „pielea" rezistentă la gloanţe şi explozii. Casca e dotată cu un mini-video conţinând două sute şaizeci de filme înregistrate. Megafoanele difuzează hi-fi o discotecă miniaturizată de două mii la 33 de turaţii. O rezervă de tablete nutritive/hidratante îţi permite să trăieşti în autarhie timp de treizeci de zile. Căptuşeala interioară antibacteriană asigură disoluţia dejecţiilor naturale: sudoare, urină, rahat. Un compensator de şoc îţi permite să primeşti un autobuz în burtă sau un avion în cap fără a ţi se face coloana vertebrală armonică.

— Dacă aş ţine ochii închişi, aş avea impresia că aud un agent imobiliar conducându-mă printr-un apartament.

— E aproape acelaşi lucru. Treptat, scafandrii vor deveni case individuale înzestrate cu braţe şi picioare. Se vor inventa mii de motive întemeiate ca să nu mai ieşi dinăuntru. Se va vorbi despre necesitatea apărării împotriva agresiunilor, a poluării. Se va trăi pe Pământ ca pe o planetă cu atmosfera irespirabilă. E posibil ca, după câtva timp, chiar să se înceteze construirea de case... Scafandrii vor fi de ajuns. Mi s-a spus că în Germania oamenii nu se mai deranjează să meargă acasă ca să se culce, îşi opacizează casca pentru a se izola şi se lungesc unde li se năzare — pe o străduţă, într-un scuar pe o bancă — fără să se mai teamă că vor fi atacaţi, bucurându-se de acest sentiment de securitate ca nişte pisici răsfăţate.

Mathias întinse mâna pentru a atinge carcasa imobilizată în dulap.

— Un tâlhar astfel echipat ar deveni invulnerabil, remarcă el. *Unităţile de Justiţie Autonomă* nu i-ar mai putea prăji în chesoanele lor de execuţie.

— Aşa e, încuviinţă Sarah. Totuşi, ar

putea să-i imobilizeze cu ajutorul cleştelui articulat. Exoscheletele scafandrilor nu pot lupta împotriva forţei unei mandibule de intervenţie. Armura e un mijloc de apărare pasiv. Dacă în anumite cazuri îţi măreşte puterea cu ajutorul unui joc de angrenaje, asta e numai pentru a-ţi permite să te degajezi din vreo surpare. În orice caz, nicio cuirasă nu poate susţine un efort violent mai mult de-un sfert de oră. Legislaţia a ţinut să stabilească o limită între puterea de salvgardare şi puterea destructivă. Dar, în fine, destul cu filosofia despre viitor! Haide acum să examinăm planurile alea! Toată după-amiaza nu ne va ajunge ca să-i dăm de capăt acelui labirint.

CAPITOLUL V

Mathias înainta ascultând ecoul coridorului deformându-i zgomotul paşilor. Banca de Depuneri Speciale ocupa un turn cilindric înalt de-o sută de metri. Birourile de primire şi de lucru erau repartizate într-o succesiune de cercuri concentrice care, pe măsură ce pătrundeai în inima clădirii, căpătau un aspect din ce în ce mai respingător. Covoarele orientale lăsau locul mochetelor, mochetele linoleumului, linoleumul betonului. Acelaşi lucru era valabil şi pentru pereţii care, din lambrisaţi, se schimbau încetul cu încetul în ziduri mucegăite, apoi în catacombe lipsite de cea mai banală tencuială. În răstimp de câteva minute, Mathias trecuse din decorul de hotel de lux în cel al unei fortăreţe medievale.

Directorul, un omuleţ rubicond, îi

primise cu răceala ironică a unui elev supradotat vizavi de un examinator de inteligenţă medie.

— Nu veţi reuşi să ne prindeţi cu vreo hibă! i se adresase el de la bun început lui Sarah. Sistemul nostru e perfect pus la punct. Animalele care vor servi drept seifuri sunt instalate într-o criptă, în subsolul turnului. De fapt, este vorba de o fostă carieră pe care noi am amenajat-o special. Cum v-am mai precizat, ele vor servi la stocarea a ceea ce noi numim în argou profesional „averi inerte”, adică tezaure compuse din bijuterii, aur şi nestemate. Aceste tezaure necesită o punere la adăpost deosebit de eficace, iar pe de altă parte sunt scutite de o manipulare frecventă, ceea ce ne degrevează de obligaţia de a le afecta un loc de depozitare cu acces comod şi ne permite să utilizăm cele mai moderne realizări în materie de seifuri vii. Structura de protecţie va fi grea şi plină de constrângeri, dar sută la sută performantă!

Tropăind de zor în costumul său *trois-*

pièces[25] din blană de pisoi albinos, bondocul descuie uşa unui ascensor şi se dădu la o parte pentru a-i lăsa să intre pe Sarah şi pe Fanning.

— Veţi vedea, perora el entuziasmat, sunt realmente îngrozitoare! Trupa se compune din patru animale, cântărind şase tone fiecare. Greutatea lor excesivă provine în mare parte de la carapacea osoasă ce le acoperă şi le fereşte de toate exploziile, iradierile, baroasele termice şi burghiele laserizate folosite actualmente de spărgătorii de seifuri. Sunt animale de sinteză create de Laboratoarele Mikofsky la cererea noastră. Longevitatea lor e pur şi simplu stupefiantă, din moment ce, calculând cât mai exact, o estimăm la două sute de ani. Asta ţine în mare parte de viaţa vegetativă pe care o duc. Conştiinţa lor e redusă la un ansamblu de funcţii strict mecanice. Aceste fiare nu pot fi domesticite, întrucât nu trăiesc decât la un nivel strict organic, fiind lipsite de orice urmă de „spirit”. Se pot lipsi de

[25] Costum compus din vestă, haină şi pantalon.

hrană vreme de un an şi nu elimină niciun deşeu...

Ascensorul se opri brutal, iar Mathias îşi reprimă un acces de bilă. Atmosfera pivniţelor trăsnea a umezeală şi mucegai. Te-ai fi crezut într-o galerie de mină susţinută cu ajutorul unor grinzi inoxidabile. Solul era plin de moloz.

— După cum vedeţi, accesul în criptă nu e protejat în mod deosebit: un ascensor blindat cu încuietoare cifrată, aşa cum se găseşte în orice imobil. Vă anticipez remarca: un hoţ dotat mediu i-ar putea veni de hac în nici cinci minute. Perfect de acord! N-am considerat util să apărăm acest pasaj în situaţia în care animalele ce trăiesc în carieră vor distruge sistematic orice fiinţă care se va încumeta să pătrundă în perimetrul ce le delimitează teritoriul.

Mathias nu se simţea la largul său. Galeria de mină dădea într-o carieră subterană, vastă ca o catedrală. În centrul acestui dom de piatră cenuşie dormeau patru creaturi înfricoşătoare şi o fetiţă cu părul alb. Fiarele, de mărimea

unui elefant adult, păreau a proveni din împerecherea de coşmar a unui broscoi cu o femelă de păianjen-crab. Cât despre copilă, aceasta era goală, fiind înveşmântată doar în părul ce-i cobora până la jumătatea coapselor.

Mathias inhală o gură de aer mucegăit. Monştrii se confundau cu piatra, atât de multe asperităţi prezenta carapacea lor. Pe substanţa cornoasă ce-i acoperea părea să se fi aglomerat scoriile[26] cele mai disparate. Osificarea externă încastra din loc în loc enorme blocuri de granit, în stilul unui zid viu. Ochii şi gura nu se puteau distinge în acel peisaj de pustule calcifiate. Labele posterioare aminteau de coapsele unei broaşte gigantice. „Toracele” se termina prin două braţe solzoase înzestrate cu gheare puternice.

Pe furiş, Mathias îi aruncă o privire lui Sarah. Experta în asigurări părea înfricoşată de-a binelea.

— E pentru prima oară că văd nişte seifuri vii atât de mari, rosti Fanning cu

[26] Produs vulcanic spongios cu aspect de zgură.

o voce nesigură.

— Nu-i aşa? exultă directorul. Cred că aspectul lor exterior e, deja, foarte respingător, dar posibilităţile lor nu se opresc aici. Poate aţi dori detalii tehnice? Ei bine, haideţi!

Împăunându-se, bondocul înainta ca un prezentator de circ în arenă.

— Deocamdată, animalele sunt goale, începu el. Nu sunt activate şi, în consecinţă, nu riscaţi nimic atingându-le.

„Îşi bate joc de noi!” reflectă Mathias enervat.

Individul începu să bată familiar cu pumnul în flancul unuia dintre monştri.

— La momentul potrivit, îi vom da fiecăruia să înghită un tezaur rânduit în casete. Fiecare casetă va fi unsă cu un înveliş gastro-rezistent care o va menţine în suspensie în stomacul animalului. Prin asta vreau să spun că prada ingerată va rămâne prizonieră a buzunarului stomacul al creaturii atâta timp cât nu va fi disociată de către sucurile digestive.

— Or, această disociere nu va avea loc din cauza unsorii gastro-rezistente care acoperă casetele, completă Mathias. Într-un fel, vă condamnaţi jivinele la o digestie imposibilă şi perpetuă...

— Exact. Seifurile vor stagna veşnic la jumătatea drumului prin tubul digestiv, într-un loc unde nimeni nu le va putea atinge. Sucurile disociatoare se vor năpusti asupra lor, fără a reuşi însă vreodată să le înmoaie. Şi tocmai această „prezenţă stomacală” va ţine animalele în stare de alarmă...

— Dar..., bâigui Sarah, nu există riscul ca aceşti monştri să sfărâme cuferele între colţi în momentul ingestiei?

— Nu, n-au să ne mestece comorile! Au obiceiul să înfulece dintr-o înghiţitură tot ceea ce li se depune în gură. Vor hăpăi casetele la fel cum înghiţiţi dumneavoastră o capsulă, fără a-ncerca s-o spargeţi între măsele!

Mathias îşi trecu o mână peste frunte. Transpira uşor. Cripta duhnea a ciupercărie. Mai curios era însă faptul că, în pofida enormului lor volum,

animalele nu degajau niciun miros *sui-generis*[27]. Acesta era un fenomen propriu animalelor de sinteză: deşi vii, îşi menţineau un aspect artificial ce le priva de o existenţă reală.

— Asemenea pachiderme trebuie să consume o cantitate de hrană inimaginabilă, observă Sarah. Nu prea văd cum veţi putea face faţă acestei probleme. Nu poţi fi şi bancher, şi gardian de grădină zoologică!

Omuleţul grăsuliu nechează într-un stil de-a dreptul neplăcut.

— Scumpa mea, exclamă el, nu se pune problema să car în cârcă halci de la măcelărie sau ca secretarii mei să ia acest ascensor pentru a veni să-şi arunce în criptă resturile mesei! Pentru a hrăni convenabil aceşti monştri, ar trebui să aduceam aici din două-n două zile câte o turmă de oi. Nu, fiarele astea sunt dotate cu un dublu sistem de alimentare. Primul este de tip clasic: bot, stomac, intestin etc., de care ne folosim noi pentru a depozita casetele

[27] Special, original, particular; unic în felul său.

plumbuite, mizând pe staza stomacală determinată de rezistenţa unui înveliş gastro-refractar. Acest sistem... *primitiv* poate servi eventual la devorarea intruşilor sau a casierilor inconştienţi care s-ar aventura aici. Sucurile digestive extrem de acide secretate de animalele noastre au facultatea de a dizolva în treizeci de minute o masă echivalând cu optzeci de kilograme de ţesut muscular.

— Şi al doilea sistem de alimentare? se interesă Mathias.

— E cel la care am recurs. El constă în a furniza seifurilor vii o deflagraţie energetică pentru a se impregna cu ea, asemenea unor bureţi, şi a o transforma în fluid nutritiv.

— Cum se va prezenta această... porţie energetică?

Directorul ridică braţul, arătând un soi de trapă în vârful boltei, deasupra capului său.

— Vedeţi panoul acela? făcu el cu un zâmbet groaznic. În fiecare zi deschidem orificiul pentru a arunca o bombă în

criptă.

— O bombă?! exclamă Sarah, pălind. Sunteţi complet nebun!

— Deloc, scumpă prietenă! Acea bombă va exploda, fireşte, în contact cu solul criptei, dar energia deflagraţiei sale va fi pe loc înghiţită de animalele-seifuri. Acesta e aspectul novator al procedeului. Suflul exploziei va fi complet „înfulecat” de monştri, ca şi unda de şoc, de altfel, înainte de a apuca să facă pagube. De cum se vor declanşa, vor fi digerate!

— Lighioanele dumneavoastră se vor încărca aidoma unor baterii, bombăni Mathias. Astfel vă veţi debarasa de orice corvoadă alimentară şi mai ales de problema dejecţiilor. Mă înşel, oare?

— Nu. Animalele hrănite prin impregnare energetică nu elimină efectiv niciun fel de excremente. E un aspect capital într-un spaţiu închis ca acesta.

Sarah îşi duse mâna la frunte. Părea cuprinsă de ameţeli.

— Nu reuşesc să mă dezmeticesc,

murmură ea. Vreţi să spuneţi că aţi instalat un depozit de bombe în subsolul băncii?

— Întocmai. L-am copiat întru totul după modelul unui vechi bombardier. Un „pilot automat” programat declanşează bombardarea la oră fixă. N-avem altă grijă decât să alimentăm depozitul cu explozivi, atâta tot. Acest procedeu e absolut revoluţionar.

— L-aţi experimentat deja? întrebă Mathias.

— Bineînţeles. Suflul exploziilor este atât de repede „înghiţit” încât seismografele instalate la parterul clădirii n-au detectat nici cea mai mică trepidaţie! Ne bombardăm propriile fundaţii fără să riscăm nimic, scumpe domn! Şi, la fiecare explozie, aceste fermecătoare făpturi se îndoapă cu energie pură.

— Dar dacă, pe neaşteptate, vă veţi pomeni în criză de bombe şi monştrii vor pieri? se interesă Sarah.

— Câtuşi de puţin. Dacă se întâmplă o asemenea nenorocire, pot posti timp de

un an fără a-şi pierde capacităţile defensive.

Urmă un lung moment de tăcere. Mathias era năucit. Nu se putea abţine să nu privească la careul strălucitor de deasupra capului său. Dispozitivul depăşea orice imaginaţie. Niciodată nu s-ar fi gândit că se poate pune la punct un sistem atât de nebunesc.

— Şi... şi fetiţa aceea, murmură Sarah. Care e rolul ei în toate astea? Presupun că nu se află aici pentru a compensa urâţenia fiarelor.

— Fireşte că nu, recunoscu directorul B.D.S. Noi o numim „ciobăniţă”, pentru că veghează asupra turmei. În realitate, ea e cheia seifurilor...

— Cum? răcni Sarah.

— Aşteptaţi! Aşteptaţi! Nu e cazul să vă enervaţi! încercă omuleţul s-o convingă. Liniştiţi-vă: aceasta nu e o fiinţă umană veritabilă. Este vorba tot de un animal de sinteză, dar savanţii care au fabricat-o au găsit că-i mai amuzant să-i dea acest aspect inocent.

— E un... animal? icni Sarah.

— Da. Mă rog... o creatură artificială. Puterile sale intelectuale sunt totuşi mai dezvoltate, dar e lipsită total de afecte. Dacă aş vrea să fac o comparaţie, aş spune că e la fel de sentimentală ca un fier de călcat.

— Foarte nostim, n-am ce zice! îl persiflă femeia. Cu alte cuvinte, e doar o maşină construită cu piele şi oase în loc de fier şi şuruburi, nu-i aşa?

— Da. Nu vă lăsaţi indusă în eroare de aspect. De fapt, eu nu am aprobat această fantezie, dar oamenii de la Mikofsky au făcut cum i-a tăiat capul. N-o consideraţi o copilă reală; nu e decât un ansamblu de ţesuturi capabil să vehiculeze un anumit număr de comportamente programate. Tot atât de bine, i s-ar fi putut da forma lui Mickey Mouse.

— În cazul de faţă, Unchiul Picsou[28] ar fi fost de preferat! observă Mathias.

— A, nu! protestă Sarah. N-o să te-apuce acuma şi pe dumneata!

O undă de isterie plutea în aer.

[28] În franceză Onc'Picsou, Unchiul lui Donald Duck (Scrooge, în engleză).

Fanning se simţi copleşit de o criză de râs nervos, nebunesc. Directorul B.D.S. se legăna de pe un picior pe celălalt. Fetiţa fixa grupul fără nicio emoţie vizibilă. Ochii ei, chiar când clipeau din pleoape, nu aveau în ei mai multă viaţă decât cei ai unui manechin uitat în fundul unei vitrine. Pielea, excesiv de albă, lăsa să se zărească reţeaua albăstrie a venelor.

„O carne de peşte fiert”, mârâi în sinea lui Mathias. „Ai zice c-a fost modelată din carne de peşte fiert.”

Părul ca zăpada ce acoperea torsul „copilului” îi conferea un fals aer de sirenă proaspăt ieşită din apă.

— E o cheie, repetă directorul, ştergându-şi ochelarii.

— Explicaţi-vă! îl repezi Fanning. Vreţi să spuneţi că numai ea poate să descuie seifurile?

— Exact. Ea singură poate neutraliza puterea destructivă a garguilor.

— Prin telepatie?

— Nu prin telepatie, ci cu ajutorul unei combinaţii viscerale. E destul de dificil

de explicat. Să zicem că ştie să „apese” pe organele animalelor, la fel cum ai apăsa pe clapele unui pian. Cunoaşte acordurile care trebuie formulate pe claviatura organică a pachidermelor pentru a le face să adopte un anumit comportament.

— Staţi aşa! îl întrerupse Fanning. Aţi pomenit de o claviatură organică... Presupun că, în realitate, e vorba de excitarea cutărei sau cutărei glande, astfel încât să se provoace o secreţie hormonală ce intervine direct asupra mişcărilor reflexe ale fiarei...

— Da. Ştie, de exemplu, că stimulând manual o anume capsulă va sili garguiul să deschidă gura, că masând un anumit loc de secreţie va face animalul să adoarmă. E o muziciană perfectă a fiziologiei, cunoaşte toate acordurile ce dirijează funcţionarea animalelor. N-are decât să întindă mâna, să scotocească între două pliuri glandulare, pentru a comanda fiara, aidoma unui pilot de turboreactor instalat în faţa tabloului său de bord!

— Okay, interveni Sarah. Dar pentru a accede la aceste... *comenzi*, trebuie să ajungă *în interiorul monstrului!*

— Aveţi perfectă dreptate, se fuduli piticul. Ea a fost concepută pentru a trăi în deplină securitate în interiorul tubului digestiv al animalelor. Pielea ei secretă în permanenţă o sudoare gastro-rezistentă care-i permite să scape de atacurile sucurilor gastrice. Prin urmare, se poate deplasa de la un capăt la altul al animalului în care se cuibăreşte, fără teama de a fi digerată! Înţelegeţi şmecheria? Cheia care descuie seiful se află în interiorul seifului încuiat!

— Irezistibil! exclamă Mathias, încercând să-şi ascundă spaima.

O contempla pe „fetiţă” silindu-se să nu caşte gura de stupefacţie. Aşadar, făptura aceea micuţă putea trăi în pântecele monştrilor ca o cârtiţă în fundul galeriei ei? Se târa probabil din tuburi în conducte, bălăcindu-se în secreţiile gastrice, orientându-se pe pipăite prin labirintul organelor. Dădea

un şut într-o mare glandă gălbuie, iar fiara deschidea botul, fricţiona o capsulă cleioasă şi garguiul adormea, strangula o venă, înnoda un nerv, iar dragonul devenea nebun de furie.

— E o solistă, repetă directorul satisfăcut, o mare artistă!

Sarah făcu un pas înainte, întinzând mâna în direcţia „copilei”, apoi se răzgândi. Nicio scânteie de interes nu străbătu ochii fetiţei.

— Nu simte nimic, confirmă directorul B.D.S. Nu e decât o asamblare de organe, un soi de ordinator meşterit din tuburi şi ţesut muscular. Se hrăneşte cu energie pură, la fel ca animalele. Când nu e solicitată, intră în transă cataleptică.

— Deci o veţi face să coboare în burta fiarelor? întrebă Sarah Muraille cu o voce firavă.

— Da, se va căţăra în botul fiecărui monstru, noi îi vom da casetele conţinând bijuteriile, iar ea le va duce până în stomac, târându-se de-a lungul tubului digestiv, după ce, în prealabil, va

fi înfăşurat cutiile plumbuite într-o reţea gastro-rezistentă ţesută din părul ei.

— Din părul ei? sughiţă Fanning.

— Da. În realitate, şuviţele ei sunt nişte alge cu proliferare rapidă. E de ajuns să le umecteze cu saliva sa pentru a declanşa un proces de proliferare accelerată. În câteva minute, un pumn de „fire de păr” dă naştere unei foi proto-plasmice în care se poate ambala o casetă plină cu aur. Am vrut să evităm necesitatea de a manipula noi înşine peliculele refractare la sucuri digestive. Mă temeam de o eventuală sustragere... Furtul unui fragment din această materie le-ar fi permis hoţilor competenţi să sintetizeze o algă cu proprietăţi similare şi deci să fabrice scafandri rezistenţi la procesele digestive ale garguilor. „Ciobăniţa” e unica deţinătoare a învelişurilor şi numai saliva ei le poate activa. Astfel, realizăm o dublă securitate. Puteţi încerca să-i smulgeţi o şuviţă de păr, dar n-o veţi forţa să vă scuipe în palmă. În orice caz, o agresiune împotriva ei ar

provoca deşteptarea imediată a fiarelor.

— Dar cum comunicaţi cu ea? Cum îi daţi de ştire ca trebuie să procedeze la deschiderea unui seif sau a altuia?

— Datele de deschidere au fost fixate în avans şi preprogramate. Clienţii noştri au acceptat această constrângere, căci e minimă în raport cu garanţia de securitate pe care o asigurăm. La fiecare asemenea scadenţă, pe care le păstrez secrete, ciobăniţa va deschide botul fiarelor şi ne va aştepta ordinele. Aceste ordine îi vor fi transmise cu ajutorul unui cod de frecvenţă vocală. Dacă nu identifică respectivul cod, său dacă nu primeşte niciun mesaj în cele trei minute care urmează deschiderii seifurilor vii, le va ordona garguilor să-şi închidă la loc fălcile. În acest caz, procedura de retragere va fi amânată până la viitoarea scadenţă.

— Nu e un sistem foarte suplu, remarcă Sarah.

— Nu poţi să fii suplu când adăposteşti destule bogăţii ca să cumperi întreg Pământul! îi replică omuleţul. Clienţii

noştri preferă să-şi ştie bunurile la loc sigur. Nu funcţionăm ca un distribuitor de bilete, scumpă prietenă!

— Un lucru mă nedumereşte, mormăi Fanning. Cum poate „ciobăniţa” dumneavoastră să comande patru gargui în acelaşi timp? Aveţi patru „ciobăniţe”, nu-i aşa?

— Nu, dar unul din aceste animale îndeplineşte funcţia de *squadron-leader*. Acţionând asupra lui, acţionează automat şi asupra celorlalte. N-am să vă spun despre care este vorba. De altfel, sunt greu de deosebit, iar „ciobăniţa” are întotdeauna grijă să amestece turma când suntem întorşi cu spatele.

— În regulă, capitulă Mathias, înainte de a-mi pronunţa verdictul, mi-ar trebui eşantioane de carapace şi câteva picături de suc digestiv. Vreau să mă asigur că atacă într-adevăr toate materialele rezistente.

— Imposibil. Niciun secret de fabricaţie nu poate trece de limitele acestei incinte. În plus, n-aţi putea transporta sucurile disociatoare decât

într-un săculeţ confecţionat din algă refractară, ceea ce ar însemna să vă furnizăm formula materialului gastro-rezistent utilizat pentru protecţia casetelor. Dacă insistaţi, vom contacta o altă companie de asigurări.

Sarah se agită.

— Nu vă neliniştiţi! interveni ea. Căutăm doar să ne facem meseria.

— Ştiu, dar nu e cazul să vă ambalaţi prea mult! i-o tăie sec directorul. Ne vedem siliţi să semnăm un contract de asigurare deoarece aşa ne obligă legea. De fapt, suntem convinşi că nu ne paşte niciun pericol. Sistemul nostru de protecţie este perfect. Nimeni nu se poate strecura aici. „Ciobăniţa” deţine în memorie amprentele vocale ale persoanelor acreditate, fiind capabilă să depisteze orice imitaţie, oricât de iscusită ar fi. În plus, un seif nu poate fi deschis decât când formula de apel e pronunţată simultan de către bancher şi de proprietarul comorii. Am pus la punct un adevărat labirint de obstacole insurmontabile. Dacă se comite o

singură eroare, fiarele trec direct la atac. Nu prea văd cine s-ar aventura într-o asemenea capcană!

Sarah îşi înclină capul, făcând eforturi vizibile ca să nu-l pună la punct pe încrezutul personaj.

— Vizita a luat sfârşit! anunţă directorul B.D.S. E timpul să urcăm. Vom discuta celelalte amănunte în biroul meu.

— Când vor înghiţi seifurile prada ce le este destinată? întrebă Mathias.

— În acelaşi minut în care vom fi semnat acest contract. E un preambul legal pe care, din nefericire, trebuie să-l respectăm. De fapt, compania dumneavoastră nu-şi asumă niciun risc. În mod normal, n-ar trebui să achităm decât o primă derizorie!

Mathias îşi înfundă mâinile în buzunare. Suficienţa omuleţului începea să-i înfierbânte urechile.

Micul grup reveni la ascensor. Fanning ascultă distrat discuţiile juridice care urmară. Imaginile înregistrate în criptă i se învârteau prin creier într-un ritm

accelerat. Revedea pachidermele, fetiţa fără suflet, trapa metalică a depozitului de bombe. Niciodată nu mai întâlnise un asemenea dispozitiv. Se părea că B.D.S.-ul prevăzuse totul. Pătrunderea în criptă ar fi echivalat pur şi simplu cu o sinucidere.

Se părea... Formula îi răsuna în craniu ca un ecou ce refuză să se stingă. Şi, independent de voinţa sa, un glas interior îi murmura că exista o falie în acea întreagă desfăşurare de forţe. O fisură minimă, dar care putea compromite tot edificiul.

„E o idioţenie!”, mârâi el în sinea sa. „Nu există niciun risc. NICIUNUL.”

Parlamentările luară sfârşit după o oră. Sarah îşi strânse hârtiile şi se despărţi de antipaticul director. Mathias o urmă. Când ajunseră la baza turnului, femeia lăsă să-i scape un oftat şi se răsuci spre poliţist.

— Ei, ce părere ai? E o fortăreaţă, nu?

— Aş zice mai curând că seamănă cu un castel pentru filme de groază. O copilă zombi, monştri, bombardamente

la ore fixe. Cu excepţia unor kamikaze, nu văd cine ar putea încerca o spargere în peisajul ăla de iad! Semnează-ţi contractul şi grăbeşte-te să uiţi acel coşmar!

Pronunţând aceste cuvinte, era conştient că minte. Era o impresie difuză pe care nu reuşea să şi-o explice. Dar ştia deja că spiritul său înregistrase un defect în procesul defensiv al B.D.S.

Odinioară, când lucra la anchetele criminalistice, creierul său proceda la fel, colaţionând şi analizând informaţiile aproape fără ca el să-şi dea seama... Mathias învăţase să utilizeze acest curios procedeu de inducţie, aşteptând calm ca soluţia să iasă singură la iveală. Aceasta se putea manifesta sub forma unui vis sau a unei imagini cvasi-halucinatorii.

Sarah se întorcea la sediul companiei, aşa că îi propuse să-l ducă până-n centrul oraşului. El o refuză, pretinzând că preferă să meargă pe jos, ca să se mai aerisească puţin.

După ce rămase singur, Mathias se

plimbă vreme îndelungată, fără să vadă pe unde calcă. Spectacolul din criptă îi defila necontenit prin minte ca un film montat în buclă: monştrii, fetiţa zombi, lansatorul de bombe... Nu ştia ce sens avea o asemenea încăpăţânare.

„Ai să-ţi capeţi procentajul. Ţi-ai dat avizul, acum poţi uita tot ce ai văzut!”, se mustra el. „E o afacere clasată!”

Curând începură să-l doară picioarele şi capul. Îşi dădu seama că mersese ca o brută, traversând jumătate din oraş în pas de marş. Epuizat, intră într-un restaurant unde încă se mai servea carne adevărată. În general, gastronomii ocoleau aceste unităţi, datorită originii îndoielnice a tocăniţelor incluse în meniu. Se zvonea că bucătarii din acele unităţi foloseau fără nicio jenă carne de pisici şi de câini pentru a-şi asorta felurile de mâncare. Lui Mathias puţin îi păsa, prefera să mănânce friptură de câine autentic decât pui de sinteză în constantă regenerare!

Se instală aproape de galantar. Se gândea la Patricia. Nu îndrăznea să-i

anunţe viitoarea concediere şi consecinţele judiciare pe care, probabil, urma să le suporte. Ce-avea să se întâmple cu ea dacă era condamnat la şase luni de închisoare? Şi-o imagina ducându-se să se prostitueze pentru a-şi plăti în rate scafandrul de protecţie urbană...

Patricia era pe cale să-şi piardă minţile, la fel ca două treimi din locuitorii oraşului. Mathias se pomeni visând la ceea ce-i spusese Sarah Muraille în privinţa ţărilor subdezvoltate, pe care unii le considerau adevărate paradisuri, rupte total de infernul tehnologic al oraşelor moderne.

Un zgomot de sticlă spartă îl făcu să tresară. Geamul zburase în mii de cioburi şi frânturi tăioase erau presărate pe jos. Fanning se ridică în picioare. De cealaltă parte a galantarului sfărâmat îl zări pe Armless. Acesta lovi din nou cu capul în vitrină, desăvârşindu-şi opera, iar Mathias fu împroşcat cu cioburi de sticlă. Pe trotuar, Cască-de-os rânjea şi-şi agita grotesc cioturile.

— Te-ai ars, puişor! rânji mutilatul cu o strâmbătură oribilă. Într-o lună o să dormi la zdup şi prietenii mei o să aibă grijă să-ţi vină de hac. În timpu-ăsta, io o să mă ocup de gagica ta... Are craci mişto, din câte am auzit...!

Înainte ca Mathias să fi putut schiţa un gest, ciungul sări înapoi, pierzându-se apoi în mulţime. Fanning îşi lăsă şervetul să cadă. Dintr-odată, îi trecuse foamea.

CAPITOLUL VI

Carapacea monstrului zgâria pereţii criptei, fărâmiţând pietrele cu un zgomot asemănător celui produs de un cutremur de pământ. Platoşa osoasă părea tăiată ea însăşi din cea mai dură rocă. O piatră concepută pentru a măcina zidurile fortăreţelor, pentru a traversa spaţiul fără a suferi de pe urma frecării cu aerul. O simţeai capabilă să coboare pantele unei veşnice avalanşe fără a se toci sau a-şi pierde ceva din asperităţi. Fiara se învârtea în cerc prin subsolul băncii, dând lovituri cu capul în fundaţiile clădirii. Iar aceste şocuri surde se repercutau până în înaltul construcţiei, făcând să tremure antenele de televiziune instalate pe acoperiş. La etajele superioare, locatarii se chirceau din ce în ce mai mult, cu fiecare vibraţie. Lingurile şi furculiţele zăngăneau pe

fundul sertarelor, lustrele oscilau, parchetele trepidau gemând. Tot turnul fremăta de nerăbdarea bestiei. Cu toţii ştiau că în acea noapte trebuiau să doarmă în mijlocul cutremurului general, al acestei fibrilaţii a pereţilor şi plafoanelor, dar se prefăceau că nu observă nimic, *„ca să nu se sperie copiii”.* Erau însă siguri că se va găsi un puşti care să întrebe cu glas piţigăiat:

— Auzi, mămico, de ce se mişcă casa? Iar fuge dragonul din pivniţă după fetiţă, ca s-o mănânce?

Atunci mamele îşi strângeau pruncii la sân, murmurând vorbe incoerente ce aveau menirea să alunge frica. Atunci taţii blestemau încă o dată B.D.S.-ul, aprinzându-şi nervoşi o ţigară. Clădirea nu mai era decât un donjon ridicat deasupra catacombelor unei cumplite hrube, un turn balastat la temelie de o stivă de bombe şi stând în echilibru pe balonul găunos al unei cariere locuite de monştri. Din ce în ce mai des izbucneau scene de familie. O femeie se aruncă asupra soţului ei, lovindu-l cu pumnii în

piept.

— Trebuie să ne mutăm! urla ea. Nu se mai poate trăi aici! Ascultă zgomotul! Aud zăngănitul furculiţelor în sertarul cu tacâmuri, clinchetul ciucurilor lustrei care se ciocnesc, şi mai există şi chestia aia din fundul pământului, care se plimbă ca o fiară în cuşcă! Trebuie să plecăm, pricepi? Într-o zi o să se sature de-atâta aşteptat şi O *SĂ IASĂ!* Vrei să fim aici când se va întâmpla asta?

În criptă, garguiul îşi deschidea încet botul reptilian. Şi această căscare bruscă amintea de fisura unei plăci tectonice frânte de un cutremur. Botul i se preschimba deodată în cavernă vie, în crevasă umedă, într-un concert de clipoceli. Fetiţa cu ochi goliţi de expresie escalada atunci tunelul elastic al tubului digestiv. Ieşea brusc din fundul gâtlejului, încleiată de secreţii, umblând în patru labe pe salteaua limbii grase cu papilele ridicate. Goală, cu trupul muiat în salivă, înainta spre bariera dinţilor fără a manifesta nici cea mai mică teamă. Locuia în fiară, la fel

cum alte fiare pot locui în om. Parazit minuscul, ea domnea peste imperiul organic al acelei maşinării de distrugere şi oroare. Era comandantul de bord al unui vehicul făcut din carne şi umori. Trăia în centrul unui motor, aidoma unui mecanic ce locuieşte în inima unei chiulase. Din când în când, activa o glandă, răsucea un nerv pentru a determina pachidermul să se mişte şi a-l feri de anchiloză. Se distra de mersul lui greoi ce făcea să se cutremure solul. Îi ordona să caşte, aşa cum i se ordonă unui submarin să iasă la suprafaţă. Atunci urca din nou spre lumină, târându-se prin traiectele lipicioase ale măruntaielor şi se lungea pe limba fiarei ca şi cum s-ar fi tolănit pe o plajă. Privea cripta, rezemându-şi coatele de colţii monstrului ca de o balustradă. Contempla universul limitat al carierei şi visa la spaţii infinite. Căldura ce urca din stomacul animalului îi mângâia fesele şi spatele gol cu o duhoare de viscere. În jurul ei, mirosea a măcelărie, a maţe revărsate din pântec de o

lovitură ucigaşă de cuţit. Mirosea a intimitate organică şi a ascunziş secret. Dar fetiţa nu simţea niciun dezgust. Îngenunchea leneşă pe limba garguiului, în timp ce carapacea dorsală a acestuia sfărâma stâncile carierei. Câteodată, când plictiseala stârnea în ea pulsiuni rele, constrângea animalul să dea lovituri cu capul în pereţi, aşa, ca să-i zguduie, ca să se clatine turnul... Jubila gândindu-se la cei de la etajele superioare, la frica lor dementă. Şi-i închipuia stând cu urechea ciulită, lipită de ziduri, numărând ecourile ce urcau din adâncuri.

Bum... Bum...

Monstrul transformat în berbec ce lovea stânca, zgâlţâind trotuarelor, făcând să vibreze stâlpii şi să tremure vitrinele.

Bum... Bum...

Într-o zi, la sfârşitul unei după-amiezi mai interminabile decât celelalte, avea să declanşeze un cutremur de pământ, pentru simpla ei plăcere, pentru a asculta zgomotul pe care-l va face

imobilul năruindu-se. Credeau cu toţii că n-avea suflet, că în creierul ei nu se afla decât un pumn de reflexe condiţionate cu grijă... Se înşelau însă amarnic. Ea gândea încet, cu o amorţeală cauzată de lipsa de obişnuinţă, e drept, dar gândea. Simţea... *lucruri.* Vibraţii intense, mişcări nestăpânite ce o făceau să fie tristă sau rea, în funcţie de oră.

Uneori se întreba dacă, după chipul şi asemănarea garguiului, nu era şi ea locuită de un parazit, o fiinţă mai mică, al cărei rol ar fi fost s-o manipuleze, răsucindu-i nervii sau apăsând-o pe glande. Ar fi fost logic, nu? Ideea asta o obseda de zile-ntregi. Deschidea gura şi-o explora pe dinăuntru cu vârful arătătorului pentru a încerca să surprindă creatura ieşită să ia aer curat. Ea locuia garguiul, cineva o locuia pe ea... Acest parazit era, poate, la rândul lui, gazda altui „conducător" mai mic... De unde să ştie? Întotdeauna, în acest punct al reflecţiei o apucau ameţelile. În acelaşi fel, cripta, acea lume teribil de limitată, se deschidea poate spre un

univers de încapsulări infinite. În definitiv, cine pe cine manipula? Parazitul parazitului parazitului parazitului para...!

La ce nivel de profunzime se situa deci începutul lanţului? Fără îndoială, nu făcea decât să se supună unui gnom găzduit în interiorul propriului stomac, tot aşa cum garguiul răspundea solicitărilor sale. Nu era decât o marionetă ce acţiona o altă marionetă...

Toate acestea erau extrem de complicate. Prea complicate pentru creierul ei neantrenat. Într-o zi, când va fi reuşit să deprindă obiceiul de a medita, va încerca să lămurească lucrurile... Pe moment însă nu-şi putea solicita creierul mai mult de-o oră pe zi fără a îndura nişte migrene groaznice. Nu-şi permitea o existenţă interioară decât pe durata scurtelor recreaţii pe care şi le acorda în botul monstrului. Acolo, rezemată cu coatele de balustrada colţilor sclipitori, se antrena să pună în mişcare lucrul acela cenuşiu pe care i-l fixaseră în craniu. Cel mai adesea era extrem de

dificil, căci circumvoluţiunile acelei materii cleioase semănau mai mult cu coridoarele unui labirint pustiu decât cu meandrele unui creier activ.

Fetiţa ezita să păşească mai departe. Şonticăia în pragul conştiinţei ei, ca un ţânc înfricoşat la gura unei imense caverne pline de ecouri. Vidul o speria. Se întreba dacă, într-o bună zi, va fi capabilă să urle atât de tare pentru a umple tot spaţiul acelui dom părăsit cu strigătul ei.

Îşi amintea perfect de „naşterea" ei în laboratoarele Mikofsky. Feţe aplecate deasupra cuvei unde începea să palpite, morman de gelatină protoplasmică fără a i se fi dat încă nicio formă definitivă. Avea ochi, un creier, dar nu şi corp. Aceste organe de înregistrare pluteau în profunzimea masei celulare în curs de formare, captând deja imagini, încercând cu disperare să le eticheteze. Vocile se gravaseră în ea ca pe o pistă magnetică, şi abia mult mai târziu putuse da un sens frânturilor de dialog

stocate într-unul dintre sertarele aşa-zisei sale memorii.

— Dacă am face un personaj de bandă desenată? spunea un tip masiv şi neras, cu bluza albă împânzită de pete. *Ar fi nostim, nu? Livrăm fiarele împreună cu un omuleţ caraghios, care le-ar atenua aspectul oribil. Mie mi se pare o idee bună.*

— Comercialii nici nu vor s-audă, replicase atunci un om chel cu buza superioară împovărată de o enormă mustaţă neagră. *Se tem că o cheie în formă de Mickey Mouse ar dăuna seriozităţii operaţiunii. Fabricăm seifuri, nu puşculiţe pentru puştani!*

— Okay. Atunci ce vor? Un monstru şi mai hidos decât ăştia?

— Nu, sunt şi eu de acord cu ideea unui contrast care să îndulcească lucrurile. Ceva plăcut ochiului.

Discutaseră astfel o veşnicie. Unii propuneau un animal — o maimuţă, de exemplu —, alţii se gândeau la un umanoid stilizat, cu aspect liniştitor.

— *Nu,* tranşase problema o femeie cu ochelari enormi, *în niciun caz personaje din desenele animate! Ne-ar lua drept nişte bufoni. De ce nu o fetiţă? Ceva care să se afle la mijloc între sirenă şi elf. Drăguţă la privit, dar un pic ireală.*

Toţi se aplecaseră spre vasul cu gelatină vie.

— *Crezi că biftecul ăsta gânditor se poate transforma în ceva plăcut la vedere?* mârâise unul dintre bărbaţi cu o grimasă rea.

— *Eşti un nesimţit!* protestase femeia. *Vorbeşti despre un organism pe care tocmai l-am făcut să se nască.*

— *Deja cazi în capcana romantismului!* vocifera bărbatul. *L-am fabricat, nu l-am făcut să se nască. E la fel ca şi cum ai fi construit un motor cu ţevi de carne şi nituri din cartilagiu. Nici măcar un biftec gânditor nu e, e un ordinator meşterit cu carne! Comedia asta e complet lipsită de afectivitate.*

Fetiţa asculta în repetate rânduri aceste înregistrări aşa cum ai răsfoi un

vechi album de fotografii. Capul ei era un hangar încărcat de mobile cu sertarele goale. Fusese învăţată să execute gesturi, să adopte anumite atitudini. I se planificase viaţa în funcţie de rolul pe care urma să-l joace în burta fiarei, dar asta lăsa destule dulapuri neocupate, multe căsuţe albe, alveole virgine...

Înlăuntrul ei exista o poftă monstruoasă, o exigenţă căreia nu ştia ce anume să-i dea. Un vârtej îi agita centrul craniului, un turbion ce aspira vidul. Ghicea că-i scăpa ceva fundamental, ceva pe care CEILALŢI îl posedau. Era invidioasă pe ei, ea, ordinatorul de carne. Îi... *detesta.* Acest sentiment îi ţinea de cald, căci constituia o dovadă a capacităţii ei afective. Şi-l cultiva cu grijă, întreţinându-l ca pe o flacără rară, temându-se să nu-l vadă dispărând sau atenuându-se. Ea exista prin ură, şi asta-i ajungea. Când îngreunarea mintală îi lua în stăpânire spiritul, când se simţea redevenind o maşină şi capul i se umplea de un zgomot confuz, asculta din nou

înregistrările conversaţiilor premergătoare „naşterii” ei, absorbind cu nesaţ dispreţul conţinut în fiecare cuvânt: *Biftec gânditor... Maşină de carne... Chestia asta... Comedia asta...*

Astăzi exista în ciuda lor, independentă de ei! Nu-i trebuia decât timp!

Timpul de-a învăţa să se slujească de bulgărele cenuşiu pe care i-l îndesaseră în cap. Iar pentru asta trebuia să se menţină în viaţă, să păzească scânteia de sentiment ce pâlpâia în ea. Ştia că dacă acel licurici s-ar stinge, avea să piardă orice şansă de a-şi depăşi condiţia de maldăr de gelatină protoplasmică.

Trebuia să-i urască, în fiecare clipă, în fiece minut. Într-o zi, avea să descopere la ce servea acest sentiment care palpita în ea şi o ajuta să se smulgă din somnambulismul căruia îi fusese predestinată.

Făptura aştepta, tupilată în pântecul fiarei, chircită peste sine însăşi, sugându-şi degetul pentru a semăna cu o fetiţă adevărată. Şi lucrul acela

creştea într-însa. O flacără roşie care lumina hangarul gol al spiritului ei. Într-o zi le va dovedi...

Fetiţa cu ochii goi se lăsă să alunece pe limba monstrului pentru a ajunge în fundul beregatei. Saliva fiarei înlesnea coborârea şi căzu aproape de îndată în tunelul esofagului. Glandele ei olfactive o făceau imună la înfiorătoarea duhoare ce domnea în labirintul visceral al garguiului. Goni pe toboganul tunelului, în mijlocul băltoacelor de salivă. Monstrul închise fălcile, transmiţând un ecou surd prin fiecare os al scheletului ei.

***

Mathias o privea pe Patricia dormind în mijlocul cataloagelor mototolite. Din ajun, i se învârtea în cap o idee plină de răutate. O idee împrumutând numele lui Cornélius Vladewsky. Între timp, se înnoptase, iar numele continua să-i alerge în cerc prin cuget: *Vladewsky... Vladewsky...*

Mathias stătea aşezat pe o saltea pusă direct pe podea. Neoanele luminau talmeş-balmeş-ul din cameră, cu străfulgerări albăstrii. Fanning îşi privea fix tubul moale al sexului. Poate-ar fi fost mai bine să se arunce peste tânăra femeie pentru a uita ceea ce clocea încetişor înlăuntrul lui... Poate că ar fi trebuit s-o ţintuiască, prin împingeri puternice ale şalelor, pe somiera ce ţinea loc de pat... Numai că Patricia dormea somnul greţos pe care-l provoacă narcoticele. Iar ideea se învârtea în ţeasta lui Fanning ca un vultur descriind cercuri din ce în ce mai strânse.

Se ridică şi începu să-şi îmbrace veşmintele de predicator. Stofele lunecau greu pe pielea sa umedă de transpiraţie. Se încălţă clătinându-se şi ieşi din apartament ca un hoţ.

De îndată ce se văzu în stradă, o luă la fugă. Alerga ca să nu urle. Tensiunea nervoasă îi umfla pieptul cu un preaplin de vapori anunţând explozia. Se afundă sub arcade, dând din braţe ca să-şi ţină

echilibrul. Derbedeii ce se învârteau peacolo o luară la sănătoasa văzându-l, convinşi că zăriseră un vârcolac în plină transformare. Mathias se prăbuşi în capătul bulevardului, cu spume la gură. Încercă să-şi răcorească fruntea pe marmura unui monument închinat morţilor, dar avea o asemenea febră încât încălzi lespedea.

Puţin mai încolo, o *Unitate de Justiţie Autonomă* urmărea doi hoţi pe motocicletă. Pilotul mergea în zig-zag printre coloanele arcadelor, pentru a scăpa de cleştele articulat al tancului mobil, dar braţul de oţel nu lua în seamă aceste tertipuri şi se năpustea pe scurtături, zdrobind trunchiurile stâlpilor şi spărgând vitrinele. Când şenilele trecură huruind la câţiva centimetri de faţa lui, Mathias se ghemui lângă monument. Strada desfundată împrăştia solzi scămoşi. Blindatul nebun sughiţa răspândind un miros de ulei cald. Articulaţiile braţului de intervenţie scrâşneau la fiecare mişcare, iar fălcile cleştelui clănţăneau ca nişte foarfeci, muşcând fără discernământ

trotuarele sau maşinile staţionate.

După câteva clipe, Mathias se ridică şi se năpusti pe o străduţă lăturalnică. Simplul fapt de a fugi îl desemna ca pe o virtuală ţintă, dar nu se putea abţine. În cele din urmă, se opri gâfâind în holul unui imobil lepros. O cutie de scrisori turtită anunţa cu litere pe jumătate şterse:

Cornélius VLADEWSKY. Etaj 2.

Fanning se agăţă de balustradă şi urcă greoi panta scărilor scârţâitoare. La etajul doi dădu peste o uşă blindată ce se întredeschise automat la apropierea lui.

— Te-am văzut pe geam când ai sosit, rosti un glas gâjâit din interiorul apartamentului. Intră şi ia un ciocan...

Mathias se strecură prin crăpătura panoului de oţel. Un bărbat slab, descărnat, stătea în patru labe în mijlocul unui covor ros până la urzeală. Era în slip şi tricou de corp, ca un om care tocmai a sărit din pat. Părul lung şi

cărunt îi atârna în faţă, mascându-i trăsăturile scobite. Bărbatul ţinea un ciocan şi părea ocupat să pândească ceva ascuns sub un bufet.

— Scârboşeniile astea se înmulţesc, mormăi el în loc de salut. Mai rău ca gândacii sau ploşniţele... Ar fi trebuit să fiu mai prudent...

Fanning se lăsă să cadă pe un scaun. Apartamentul semăna mai mult cu un laborator decât cu o locuinţă. Acvarii cu gelatină protoplasmică umpleau tot locul. Cornélius Vladewsky amplasase cam peste tot cuve emailate pline cu o dulceaţă vie, alimentându-se din butelii mari cu glucoză agăţate pe stative. În centrul încăperii se afla un pat de campanie cu cearşafuri îngălbenite.

— Cu ce te ocupi, de când te-au pus pe liber de la laboratoarele Mikofsky? întrebă Mathias, încercând să-şi potolească bătăile dezordonate ale inimi.

— Lucrez pentru albumele de bandă desenată, bodogăni Cornélius. Fabric personaje din gelatină protoplasmică după schiţele pe care le primesc prin

poştă. Meşteresc şoricei care sar prin aer, raţe care zâmbesc, vaci care dansează... N-ai răsfoit niciodată vreuna din revistele astea pentru cretini?

— Ba da. Credeam însă că sunt concepute în ateliere aseptice...

— Faci bancuri? Ar costa prea scump. Ni se furnizează gelatina, asta-i tot. Noi trebuie să ne descurcăm pentru a o transforma în imagini mişcătoare. În plus, trebuie să fie parfumate şi să aibă gust bun!

Cornélius îşi prăvăli ciocanul peste o formă minusculă ce se târa pe covor. Mathias avu timp să distingă un fel de leu împopoţonat cu cască colonială şi chiloţi roşii. Bucata de gelatină explodă sub impactul ciocanului. Şocul stârni din ascunzători alţi lei gătiţi la fel, care începură să se ascundă în crăpăturile parchetului. Se risipeau ca insectele nocturne surprinse de lumină. Cornélius îi urmărea dând cu ciocanul în podea.

Fanning simţi că fierbe de nerăbdare.

— Opreşte-te! urlă el. Ce faci, pentru Dumnezeu?

— E greşeala mea, gemu omul cu păr sur. Pentru a câştiga timp, am vrut să pun la punct o formă de protoplasmă ce se reproduce prin sciziune, ceea ce m-ar scuti să compun de două sute de ori acelaşi personaj, înţelegi? Necazul e că nu mai reuşesc să le-mpiedic să se reproducă. Sunt literalmente invadat de eroul unei benzi desenate complet idioate: Fanouk, leul explorator... Sunt peste tot, în fiecare fisură, după mobile. De cum sting lumina, o iau la fugă prin apartament şi se urcă pe mine.

— Se reproduc?

— Da. Scindându-se pe mijloc, ca amibele. La început era practic, câştigam o grămadă de timp. Indivizii mă plăteau ca să compun o sută cincizeci de Fanouki trăgând cu revolverul. Eu nu făceam decât unul, iar următorii se fabricau de la sine... Dar, de la o vreme, au început să dea pe dinafară. Ascultă, mai bine ia un ciocan şi ajută-mă!

Mathias se supuse. Un leu mic se târa aproape de pantoful său stâng. Îl strivi. Personajul explodă pe dată,

preschimbându-se într-un scuipat lipicios şi incolor.

— E adevărat c-o să înfunzi puşcăria? murmură dintr-odată Cornélius cu un glas ciudat de şuierător.

Fanning fremăta. Bătrânul nebun continua să fugărească animalele de gelatină pe întinderea covorului peticit.

— Ştiu de ce te afli aici, continuă el, fără a-şi privi interlocutorul. Nu-i prea complicat de ghicit. Am să-ţi spun ceea ce vrei să auzi: FĂ-O!

— Despre ce vorbeşti?

— Despre spargere! Îţi spun eu: fă-o!

— Eşti ţicnit!

— Iar tu, ipocrit. Ştiu că laboratoarele lui Papa Mikofsky au livrat patru seifuri vii la B.D.S. Mi s-a mai povestit şi că ai fost să „expertizezi” lădoaiele alea împuţite... Aşa se nasc întotdeauna ideile. Ţi-o repet: fă-o! Ai venit ca să-ţi vorbesc despre gargui, nu?

Mathias se ridică în picioare. Sudoarea i se prelingea pe frunte, revărsându-se peste sprâncene. Începu să măsoare în zig-zag încăperea, printre cuvele cu

protoplasmă. Paşii săi furioşi făceau să se clatine baloanele cu glucoză agăţate în cârligele lor. Într-un târziu, se opri. Douăzeci-treizeci de Fanouki fojgăiau pe masă, ronţăind un cotor de măr şi nişte firimituri de brânză.

— Nu-ţi bate capul cu problemele de conştiinţă, îl sfătui Cornélius, băgându-şi o mână în slip ca să se scarpine la testicule. Dacă respecţi regula jocului, te-ai fript. Vei sfârşi la ocnă, iar Cască-de-os o să-ţi transfere gagica în cine ştie ce bordel. Cu ce găseşti în seifurile Băncii de Depuneri Speciale, poţi să-ţi cumperi jumătate din Pământ.

— Ăsta-i delir! bâigui Fanning. Nimeni nu poate da o asemenea lovitură! Ar fi o adevărată sinucidere...

Cornélius izbucni într-un râs astmatic care făcu să-i fluiere bronhiile pline de zgură.

— Nu face pe mironosiţa! rânji el. Dacă eşti aici înseamnă că ai deja o idee, nu-i aşa? Ai rumegat şi-n cap ţi s-a aprins un beculeţ. Ai găsit mijlocul de-a băga mâna în chiloţii B.D.S.-ului, sunt sigur.

Dă pe gură!

Mathias îşi şterse fruntea cu reverul mânecii. Ezita. Cornélius Vladewsky fusese deja dat afară de la laboratoarele Mikofsky pentru că se interesase prea îndeaproape de sistemul seifurilor vii. Se murmura chiar că imaginase un anumit număr de „antidoturi”, punând în pericol fiabilitatea cuferelor de sinteză. O asemenea crimă nu putea fi trecută cu vederea.

— Prima problemă! atacă el. Cum ai face ca să pătrunzi în bancă? Fără îndoială, holurile, birourile şi ascensoarele sunt sub supraveghere electronică. Intrarea prin efracţie în localurile B.D.S. ar declanşa instantaneu zece semnale de alarmă. Or, nu ţi-e necunoscut faptul că acel sector e trecut sub controlul mai multor Unităţi de Justiţie Autonomă. Ai fi reperat şi prins înainte de-a fi apucat să te strecori în liftul ce coboară la criptă...

Fanning înclină capul.

— Ştiu. Mă gândeam însă să pătrund în local într-ascuns, prin fereastra de la căcăstoare sau ceva asemănător. Cred

că există un vicleşug ca să te furişezi fără riscuri în subsolurile băncii.

— A, da? Haide, ador istoriile de genul ăsta, povesteşte! Ştii că toată suprafaţa planşeului e echipată cu detectoare de greutate şi că fasciculele electronice baleiază spaţiul localurilor pentru a repera cea mai mică variaţie volumetrică?

— Da, mormăi Mathias, dar îţi repet: nu se pune problema să intru prin efracţie. Am să fiu livrat.

— Livrat?

Cornélius tresărise. Astfel dichisit — în slip, cu ciocanul în mână — oferea o imagine vrednică de milă.

— Ştii cum sunt hrăniţi monştrii ăia? reluă Fanning.

— Cu descărcări energetice.

— Exact. Această energie o obţin bombardând cripta.

— Aşa, şi?

— Şi fără îndoială că nu ascultă bombele pe care le cumpără de la arsenal. Cineva care s-ar ascunde în interiorul uneia dintre ele ar fi automat coborât în

interiorul depozitului şi n-ar avea decât să aştepte cu răbdare până-i vine rândul să fie aruncat fiarelor.

— Stai-aşa! Aşteaptă! Şi cum ar supravieţui tipul de pe urma unei căderi de patruzeci de metri? Crezi că se poate sări din înaltul unei trape de bombardament ajungând pe sol printr-o simplă rostogolire? Sau contezi pe o paraşută?

— Nu. Voi coborî odată cu bomba. Mai înainte însă mă voi fi echipat într-un scafandru de protecţie urbană. Un scafandru dotat cu compensator de şocuri şi capabil să reziste la cele mai mari solicitări.

Cornélius se scărpină în barbă.

— Fir-ar să fie, şopti el, ar trebui să-ţi cadă în mână un super-model. O armură de prima calitate. Presupun că pe urmă ai să te laşi înghiţit de unul din gargui?

— Da. Voi coborî în stomacul său şi mă voi instala în peştera lui Ali Baba, în mijlocul casetelor pline cu aur, aşteptând să se facă ziuă. Când se vor dezactiva sistemele de securitate, am să ies din animal prin sfincterul anal şi am

să iau ascensorul. Mă pricep destul de bine la electronică ca să reuşesc să şuntez circuitul şi să urc până la parter. În final, nu-mi va mai rămâne decât să mă amestec printre angajaţi şi clienţi. Le-am studiat planurile. Au o asemenea încredere în jivinele alea încât n-au prevăzut ipoteza că cineva ar putea urca din criptă ziua în amiaza mare. Chiar directorul mi-a spus că ascensorul nu e protejat decât printr-un cod foarte banal. Se poate ieşi uşor din bancă, întrucât e practic imposibil să intri... cel puţin, aşa cred ei!

— Aşteaptă! interveni Cornélius. În raţionamentul tău sunt multe lucruri care nu merg. Dacă te laşi înghiţit de bestie, vei fi digerat automat de către sucurile gastrice secretate de stomacul ei. Niciun scafandru, fie el cât de perfecţionat, nu va rezista agresiunii diastazelor mai mult de treizeci de minute. Nici nu se pune problema să aştepţi liniştit deschiderea foalelor ca să ieşi din ascunziş. La ora aia, scafandrul tău va fi complet dizolvat de substanţele

corozive care-l vor impregna.

Mathias clipi din ochi.

— Dar credeam că armurile sunt invincibile...

— Te laşi intoxicat de publicitate. Fiecare agresiune suportată scurtează durata de viaţă şi eficacitatea unei cuirase. Un scafandru e ca o coardă de alpinism: rezistă la o cădere, la două căderi, şi pe urmă... se rupe. În plus, aceste forme de protecţie au fost concepute pentru orăşeni, nu pentru combatanţi. O armură purtată de un om normal nu încasează nici în zece existenţe ceea ce o vei sili tu să îndure într-o oră. Treaba asta trebuie să-ţi intre-n cap: de fiecare dată când o să înregistreze o nouă agresiune, se va „fragiliza” încă puţin. Pornind cu un scafandru foarte bun, ai şanse să rezişti maximum trei sferturi de oră. Cele mai rele sunt sucurile gastrice. Au să-ţi halească platoşa într-un timp record. Ai s-o vezi înmuindu-se, dizolvându-se, şi-ai să te pomeneşti gol-goluţ în stomacul monstrului. Nu poţi aştepta momentul

când au să debranşeze sistemele de securitate. La ce oră se efectuează bombardamentul nutritiv?

— La miezul nopţii.

— Nouă sau zece ore în burta unui gargui! E o dementă! Nu, e imposibil!

— Şi dacă aş ieşi cât mai repede posibil din monstru, încercând să fug către ascensor? M-aş ascunde într-o înfundătură, după ce m-aş descotorosi de scafandrul dizolvat.

— Exclus! Fiara te va urmări, fără să te slăbească o clipă. N-ai s-o poţi ţine în şah până la ora deschiderii birourilor — n-are sens să-ţi faci iluzii. Şi-apoi, dacă trebuie să şuntezi închizătoarea electronică a liftului, vei fi nevoit să te expui cel puţin zece minute, iar ea va avea tot timpul să te devoreze. Dacă nu mai porţi cuirasa, de astă dată nu vei mai avea ocazia să te strecori prin gaura curului! O să fii digerat în şaizeci de secunde! Planul tău nu merge! Schema cu bomba e genială, dar te împiedici la procedura de ieşire.

— Vezi vreo soluţie?

— Acţiunea sucurilor digestive nu poate fi întârziată. Ar trebui să poţi manipula animalul din interior, acţionând asupra glandelor, ceea ce e foarte complicat. Ai cunoştinţe de fiziologie?

— Oarecum. La ce te gândeşti?

— La posibilitatea de a le provoca monştrilor o criză cardiacă.

— O grenadă n-ar fi de ajuns? Dacă explodează în pântecele bestiei, cred că...

— Nu! Porcăriile astea se hrănesc cu energie pură, ştii doar! Suflul grenadei tale ar fi de îndată digerat ca o acadea. Nu există decât o singură modalitate de a scăpa: să intervii direct asupra anatomiei animalului, imprimând glandelor formula care să-l ucidă „natural”.

— Dar sunt patru gargui... Dacă omor unul, celelalte tot acolo vor fi, încercând să mă muşte de cur!

— Nu şi dacă ataci imediat monstrul care comandă turma. Odată cu moartea liderului, celelalte vor fi complet debusolate. Le va trebui o bună bucată de vreme ca să se reconstituie sub formă

de clan, şi asta-ţi va lăsa răgazul să-ţi faci bagajele.

— Eşti sigur de teoria asta?

— Pe cât de sigur poţi fi de orice teorie neverificată în practică. Tu vei avea posibilitatea s-o verifici!

— Crezi că voi reuşi să-i provoc un infarct în mai puţin de treizeci de minute?

— E posibil, dacă-ţi înveţi bine lecţia.

— Dar cum să recunosc conducătorul turmei?

— Nu-ţi face probleme! Întotdeauna şeful atacă primul. Nu-ţi rămâne decât să aştepţi până eşti înfulecat.

Mathias măsură nervos apartamentul în lung şi în lat. Mirosul de gelatină protoplasmică îi provoca crampe la stomac.

— Mai e un amănunt, remarcă el. În interiorul garguiului principal e creatura aia căreia i se zice „ciobăniţă”... Cum o să reacţioneze când voi da eu buzna?

— N-o să reacţioneze nicicum. E o grămadă de carne fără inteligenţă, programată doar pentru a îndeplini un anu-

mit număr de gesturi. Te va privi probabil cu gura căscată, ca o idioată-a-satului. Ceea ce vei face tu nu corespunde niciuneia dintre schemele implantate în creierul ei. Nu te ocupa de ea. Singura problemă reală e cum anume mă vei plăti pentru cursul de fiziologie pe care am să ţi-l predau. Vreau zece la sută din pradă. Merită! Nimeni nu te-ar putea instrui mai bine. E necesar să fi stat ani de zile în preajma cuferelor vii ca să le cunoşti geografia măruntaielor!

— Cinci la sută, propuse Mathias. Eu îmi asum toate riscurile.

— Okay! capitulă Cornélius. N-am ştiut niciodată să mă tocmesc. Mă duc să fierb nişte cafea. Înainte de toate însă eşti sigur că-ţi poţi procura un scafandru excelent de protecţie urbană? Îţi trebuie neapărat unul de primă clasă, nu platoşă de bucătăreasă...

— Se face, confirmă Fanning, am unul în vizor.

Vladewsky reapăru peste câteva minute cu o enormă cafetieră aburindă şi

două ceşti.

— E musai să-ţi reuşească lovitura! oftă el. E ultima noastră şansă de a fugi din ţara asta de rahat, înainte ca roboţii să-nceapă să ne plimbe în lesă ca pe nişte câini.

— Unde-ai să te duci?

— În Africa sau în Indii... Acolo, încă mai poţi să te caci fără ca vreo maşină să vină imediat să-ţi ardă curul cu aerosol bactericid.

Bătrânul turnă cafeaua în ceşti, apoi se duse lângă bibliotecă şi începu să cotrobăie prin rafturi. Deplasa cărţile gâfâind, ca şi cum ar fi fost cărămizi mari îngrămădite la nimereală. De fiecare dată când mişca un volum, un cârd de leişori exploratori se împrăştiau de-a lungul etajerelor.

— Ascultă, spuse el, nu vreau să te amăgesc. N-am lucrat la proiectul garguilor, dar am compus destule animale sintetice ca să ştiu că fiziologia lor e aproape întotdeauna calchiată după aceeaşi schemă. Există bineînţeles, o doză de risc. Băieţii din laboratoare au

putut recurge la unele inovaţii. Oricum, a trecut un an de când m-au aruncat în stradă. Tu hotărăşti dacă accepţi partea de înfloriturі artistice din explicaţii...

— N-am de ales, mârâi Fanning. Grăbeşte-te!

Cornélius se apropie, cu braţele încărcate de cărţi, broşuri şi vederi în secţiune pe care le etală pe covor. Un peisaj de glande, nervi, vene invada pas cu pas planşeul. Bătrânul vorbea cu un glas monoton, de conferenţiar obosit. Degetele sale alergau pe traseul arterelor, indicând zonele strategice. Mathias avea impresia că studia un plan de metrou cu bifurcaţii extraordinar de complexe.

— Nu-i chiar aşa de complicat, comentă Cornélius. Pilotarea unui animal sintetic poate fi învăţată într-un weekend. N-am să intru în amănunte: ca să simplificăm, imaginează-ţi că anatomia fiarei e un pian gigantic. Un pian din carne, ale cărui corzi sunt făcute din vene şi muşchi. Nervii sunt pe post de clape. Dacă ştii să apeşi la locul

potrivit, vei obţine reacţia dorită. Trebuie să înveţi un anumit număr de acorduri fiziologice. Aceste acorduri guvernează garguiul, intervenind direct asupra secreţiilor lui hormonale...

Vocea lui Vladewsky torcea în urechile lui Fanning aidoma unui pisoi pe cale de a adormi. Arătătorul îngălbenit de nicotină fugea pe planşe şi planuri. Animale jupuite se succedau prin faţa ochilor, imunde rămăşiţe aruncate pe taraba unei titanice măcelării. Mathias lupta cu oboseala. Acum, că recunoscuse în faţa propriei conştiinţe dorinţa de a da o spargere, tensiunea nervoasă îl părăsise dintr-odată, lăsându-l moale, plutitor, ca un convalescent slăbit după o boală grea.

Cornélius îl ghida printr-o arhitectură de carne maltratată, şuşotea, adoptând fără a-şi da seama atitudinea unui conspirator de operetă. Semnala nervii ascunşi sub grăsime:

— Aici va trebui să sapi, insista el. Ciupind nervul, vei provoca o descărcare reflexă care...

Pe măsură ce bătrânul avansa în prezentarea strategiei sale mortale, Fanning îşi dădea seama cât de dificilă era treaba la care se înhăma.

— Toate astea o să le iei cu tine, să le studiezi serios, ca un elev care se pregăteşte pentru examen. Dacă ai nevoie de o explicaţie, mă găseşti aici. Repetă-ţi în gând că nu-i mai greu decât să conduci un camion mare sau un car de asalt. Singura deosebire e că, în cazul nostru, tabloul de bord e viu şi că nu vei dispune decât de treizeci de minute pentru a face balena aia să crape. Dacă cercetătorii din laborator au operat modificări fiziologice, va trebui să bâjbâi puţin...

— Okay, oftă Mathias, îndeasă-mi toată literatura asta într-o geantă! Mă apuc să învăţ de mâine. Mai întâi însă trebuie să pun mâna pe scafandru. Fără el, n-are rost să mă aventurez acolo.

— Vei jefui dugheana unui vânzător? Ai grijă, sunt supravegheate de *Unităţile de Justiţie Autonomă*...

— Nu, am un alt mijloc. Cunosc o fată

care are o cuirasă extrem de perfecţionată pe care n-o foloseşte. Am să i-o iau cu împrumut pentru câteva zile.

— Şi arsenalul, şi bombele? Te-ai gândit cum vei proceda?

— Da. Cunosc bine dispozitivul de securitate. Ca sticlete, am avut dosarul în mâini. Din partea asta, nu voi întâmpina greutăţi.

Se ridicară de pe scaune, rămânând faţă în faţă. Tăcerea devenise dintr-odată mai densă. Pe parchet, personajele protoplasmice mişunau şi se fofilau printre cărţile risipite.

— Încă mai poţi renunţa, spuse blând Cornélius. Asta-i fraza rituală care se pronunţă în astfel de cazuri, nu?

— Ştii bine că n-am de ales. De altfel, n-ai niciun chef s-o las baltă.

— Aşa e, recunoscu bătrânul, începând să strângă documentaţia într-un sac de pânză.

Când Fanning părăsi imobilul, bezna începea să se dizolve pe deasupra acoperişurilor. Se gândea la Sarah Muraille şi la povestea pe care i-o pregătise:

„Înţelegi, e vorba de Patricia, nevastă-mea. E atinsă de sindromul ţestoasei, îi trebuie cu orice preţ un scafandru. Dacă nu-i găsesc unul în patruzeci şi opt de ore, e-n stare să se sinucidă. E pe punctul să-şi piardă minţile. Împrumută-mi-l pe al dumitale... Nu rişti nimic. Am să ţi-l înapoiez...”.

Era plauzibil? Da, poate, dacă năvălea peste ea intempestiv şi ştia să-şi joace rolul.

Luă metroul. Oboseala şi enervarea îi depuseseră pe piele o peliculă lipicioasă. Avu nevoie de douăzeci de minute ca să iasă la baza imobilului unde locuia roşcata. O migrenă îngrozitoare îi sfâşia ţeasta deasupra sprâncenelor. Apăsă butonul de apel al interfonului şi-şi spuse numele. Sarah nu păru surprinsă să-l audă. Acţionă poarta de la intrare şi deblocă ascensorul.

Mathias intră în cabină, cu stomacul contractat, repetând în minte textul. Epuizarea nervoasă îi conferea o expresie adecvată, dar se temea să nu

vorbească fals. Ieşi pe palier. Sarah Muraille îl aştepta în pragul apartamentului, înfăşurată într-un capot de mătase. Fără machiaj, trăsăturile ei acuzau prima oboseală a celor patruzeci de ani. Avea ochii încercănaţi şi obrajii umezi, ca o persoană care nu pusese geană peste geană. Fanning avu brusc certitudinea că gura femeii duhnea a tutun şi alcool.

— Scuză-mă că te-am sculat la ora asta, atacă el, dar am o problemă. Patricia, soţia mea...

— Intră, îl întrerupse Sarah, făcându-i loc.

Apartamentul era cufundat în întuneric. O singură veioză răspândea o aură albăstrie.

— Nu dormeam, murmură ea, cu o voce răguşită. Mă-ntrebam când te vei hotărî să treci...

Fanning înghiţi dureros. Ochii nu i se puteau desprinde de pe uşa întredeschisă a dulapului, dincolo de care ghicea silueta greoaie a scafandrului.

— Ştiu ce vrei să-mi ceri, spuse Sarah. Mai ştiu şi la ce te gândeşti.

Mathias se răsuci pe călcâie. Femeia făcu un pas spre el, clătinându-se uşor. El pricepu că-şi petrecuse noaptea bând. Sânii ei prea grei se înălţau şi coborau în ritmul respiraţiei precipitate.

— Şi pe tine te munceşte! îl ironiză Sarah. Ţi se-nvârte-n creier ca un peşte roşu înnebunit să găsească ieşirea din acvariu...

— Despre ce vorbeşti? se încumetă să întrebe Fanning, vizibil stânjenit.

— Despre B.D.S., şopti femeia, n-o face pe nevinovatul! Boala te-a pocnit în mijlocul criptei, alaltăieri. Ţi-ai spus: „Şi dacă ar fi o fisură?”. Nu-mi înşira poveşti! De atunci, n-am încetat o clipă să mă gândesc la treaba asta. Am privit planurile, am elaborat ipoteze... Dacă îmi ceri scafandrul înseamnă că ai găsit o modalitate... Mă înşel cumva?

Mathias ezită. Sarah îl privea cu un soi de răutate avidă. Capotul i se întredeschisese şi i se distingea clar desişul de păr pubian. Acest fapt nu

părea însă s-o afecteze.

— Vreau partea mea! aruncă ea cu o voce tăioasă. Dacă-i jefuieşti pe nemernicii ăia, vreau să-mi trag un beneficiu. Eu te-am introdus acolo! De scafandrul MEU e vorba!

Se apropie de Mathias, mai-mai să-l atingă, iar el simţi cum îl inundă mirosul acelei femei neliniştite, cu subsuorile umede şi gura păstoasă.

— Am înţeles că trebuia s-o facem, reluă ea, fixându-l cu un aer halucinant. E o mână pe care ne-o întinde destinul, şi ocazia nu se va mai repeta! Dacă ne îmbogăţim, vom putea fugi spre ţările din lumea a treia. Vom începe o viaţă nouă, departe de tot acest infern informatic, de aceşti roboţi care ne vor înghesui nu peste mult timp în cuştile unei grădini zoologice... Vei coborî în criptă şi îi vei spinteca pe monştrii aceia, ca să-i faci să scuipe grămezile de diamante...

Femeia se agăţase de reverele lui Fanning. Negligée-ul îi alunecase de pe umeri, şi ea rămăsese în întregime

goală. Carnea ei avea o tentă de o atroce fragilitate, un soi de maturitate apropiată deja de pragul prăbuşirii. Mathias o cuprinse blând în braţe. Sarah plângea în tăcere, cu gura deschisă.

— Ne rămâne atât de puţin timp! gemu ea. N-ai impresia că orele curg din ce în ce mai repede, că zilele se scurtează, că anii se chircesc? Trebuie s-o facem iute! Ia scafandrul! Urmează să-mi cedezi douăzeci la sută din ce vei obţine. Asta va fi preţul colaborării şi al tăcerii mele. Dacă eşti prins, voi afirma că mi-ai furat armura.

— Dacă dau greş, n-am să mai fiu găsit! spuse sec Mathias. Nu există nicio şansă să mai găsească ceva. Monştrii or să mă digere, cu scafandru, cu tot, fără a lăsa nici cea mai mică urmă..

Sarah se ghemui la pieptul lui, continuând să plângă cu sughiţuri. Rămaseră astfel un lung răstimp, în timp ce lumina zilei creştea.

CAPITOLUL VII

Răsuflarea lui Mathias se repercuta în interiorul căştii cu acel şuierat vag metalic ce li se atribuie scafandrilor din filmele de aventuri. Noaptea învăluise zona de sub copaci, dar amplificatoarele vizuale incorporate în fanta vizierei iluminau peisajul, dându-i aspectul unui vechi film alb-negru cu secvenţe supraimpresionate. Mathias privea arborii, tufişurile, încercând un ciudat sentiment de irealitate.

Avea impresia că se aşezase în faţa unui televizor ce difuza o retrospectivă a filmului expresionist german. Aproape că-l mira absenţa subtitrării în partea de jos a imaginilor.

Făcu câţiva paşi. Exoscheletul armurii răspundea admirabil solicitărilor interne. Decalajul între amorsarea mişcărilor „pasagerului” şi realizarea lor

mecanică era infim. Pe Fanning îl surprindea supleţea de manevră oferită de instalaţii. Se pregătise să înfrunte o maşinărie greoaie şi stângace, un jug cu mişcări aproximative şi înfiorător de limitate. Dar scafandrul n-avea nimic din roboţii de uzină ce repetau necontenit cele trei gesturi de bază necesare ambalării unei stive de cutii de conserve. Dimpotrivă, precizia mişcărilor sale era absolut surprinzătoare.

Fanning porni printre copaci. Microfoanele exterioare, cărora le dăduse puterea la maximum, îi transmiteau un tumult asurzitor făcut din zgomote minore. Fiecare crenguţă trosnea cu o detunătură de magnum .357, vântul prin frunze amintea interminabila sfâşiere a unei pânze de corabie prinse în furtună. O pisică rătăcitoare miorlăia cu forţa unor răgete de tigru... Mathias îşi auzea fiecare pas bubuind într-o vibraţie surdă de gong maltratat. Se gândea la monştrii aceia din filmele vechi science-fiction a căror înaintare era punctată prin bătăi de tobă. Înainta printre copaci ca prin

mijlocul unei machete.

„Voi scuipa foc”, îşi spunea, „voi strivi automobilele sub picioare, voi răsturna clădirile cu un dos de palmă...”.

Se imobiliză sub coroanele arborilor. În faţa lui se înălţa un zid de sârmă ghimpată cu încrucişări pline de ţepi. Un soi de tricotaj înfricoşător din plasă, ai cărui ochi fuseseră conceputi să smulgă pielea vizitatorilor imprudenţi. Cadavre de animale rămăseseră prizoniere ale acestei împletituri. Iepuri, nevăstuici, spânzurau între firele de oţel; vântul le mişca rămăşiţele înnegrite, putrezite, răspândind în jur smocuri de blană...

Dincolo de sârma ghimpată se întindea un teren viran accidentat, presărat cu cratere, care părea să fi suportat o ploaie de meteoriţi. O pancartă mare şi învechită, flancată de un cap de mort simbolic, anunţa:

PERICOL! CÂMP MINAT.

Mai departe, se ghiceau formele unei construcţii prelungi, în formă de buncăr.

Arsenalul robotizat.

Mathias deschise capacul panoului de comandă fixat pe antebraţ şi opri microfoanele. Dacă urma să calce pe-o mină, nu ţinea ca explozia amplificată să-i spargă timpanele. Respiră adânc pentru a izgoni nodul de teamă ce-i astupa gâtlejul, dar acest exorcism nu se dovedi de nicio utilitate. Transpira, în ciuda temperaturii interne relativ răcoroase. Ezita. Ca un pilot instalat în cabina unui turboreactor, consultă diversele cadrane ce împânzeau interiorul căştii. Totul părea normal. Scafandrul era încărcat-ochi, sistemele sale de apărare arătându-se gata să suporte cele mai dure agresiuni. Mathias verifică afişajul compensatorului de şocuri. Totul depindea de acesta, de capacitatea sa de a genera mini-câmpurile de forţă capabile să contrabalanseze impulsurile exterioare şi totodată să anuleze undele de şoc ce se năpusteau asupra costumului.

Ploaia începu să picure pe geamul blindat al fantei de observaţie. Un

ştergător de parbriz intră imediat în funcţiune. Armura demară în direcţia sârmelor ghimpate. Mathias întinse mâinile. Degetele sale robotizate secţionară firele de oţel care cedară pocnind, ca nişte corzi de pian. Reuşi să facă o gaură la nivelul solului, prin care se strecură fără a-şi face griji de ţepii metalici ce zgâriau pieptarul cuirasei. Îi trebuiseră două zile încheiate pentru a învăţa să manevreze scafandrul. Sarah îl ajutase mult, dirijându-l în mijlocul apartamentului pe care se străduise să-l golească, pentru a uşura evoluţiile monstruoasei carapace. Mathias făcuse destule stricăciuni în cursul primelor ore de instrucţie, pulverizând oglinzile, porţelanurile şi chiar anumite mobile.

— E bine! decretase roşcata. O să te descurci de minune. Manualul spune că e nevoie de o săptămână de exerciţii, înainte de-a şti să-l manevrezi corect.

— Nu putem aştepta atât de mult! i-o tăiase Fanning. Trebuie să ne grăbim! Nu ştiu câte zile voi rămâne blocat în arsenal.

— Depozitul de bombardament are o autonomie de o săptămână, spusese Sarah. Presupun că este aprovizionat în fiecare duminică...

Mathias ieşi de cealaltă parte a sârmelor ghimpate. Câmpul minat îi oferea acum perspectiva sa lunară, devastată. Din consultarea vechilor însemnări, ştia că acolo fuseseră îngropate toate tipurile de încărcături imaginabile. Se găseau mine anti-personal cu fragmentare, mine „săritoare" prevăzute spre a ţâşni din pământ şi a exploda în aer împrăştiind maximum de schije, dar şi piese mari concepute pentru a disloca tancurile şi vehiculele blindate. Nomenclatura administrativă reţinea şi prezenţa „oalelor-cu-foc", acele mine aruncătoare-de-flăcări ce degajau într-o secundă o căldură înspăimântătoare, capabilă să carbonizeze un soldat încă înainte de-a avea timp să ţipe. Nimeni, cu excepţia creierului electronic ce guverna arsenalul, nu cunoştea coordonatele de implantare ale minelor. Mai mult, un număr dintre ele

aparţineau genului „furişător”, adică se mişcau în permanenţă ca nişte cârtiţe ocupate cu săpatul de galerii. Era deci inutil să speri că le-ai putea localiza fără un material extrem de complex. Mathias apăsă un buton pentru a acţiona transfocatorul ecranului vizual. Obţinu astfel o vedere în detaliu a suprafeţei solului. Pământul răscolit, săpat, sfâşiat, nu-i dădea niciun indiciu. Eroarea capitală consta bineînţeles în a pune piciorul în craterele lăsate de fostele explozii. Bună parte din ele erau probabil mimate. Acelaşi lucru era valabil şi pentru pietre, buturugi sau bolovani, aparent prea grei ca să fie ridicaţi şi reprezentând, la prima vedere, puncte de sprijin „sigure”. Mathias auzise că se fabricau arbuşti falşi destinaţi acoperirii minelor. Un şiretlic redutabil consta în a imprima pe sol imitaţii ale urmelor unor labe de câine. Novicele avea întotdeauna tendinţa să urmeze acel itinerar, pornind de la principiul că animalul, într-un fel, „degajase drumul”. În majoritatea cazu-

rilor, urmele îl duceau drept spre o capcană de foc care-l sfârteca înainte de-a fi apucat să-şi înţeleagă greşeala.

Fanning făcu trei paşi. Nu trebuia să piardă vremea reflectând. Rolul scafandrului era tocmai ca să-l apere de paşii greşiţi. Se temea totuşi că, acumulând prea multe explozii, i se va slăbi compensatorul de şocuri. „Vei sări de la o înălţime de patruzeci şi cinci de metri, cu picioarele alăturate”, îşi spunea el. „Fără compensator, care are sarcina să disperseze unda de şoc în punctul de impact, coloana vertebrală ţi se va disloca precum un colier căruia i se rupe firul!”

Alungând acest gând neplăcut, avansă în linie dreaptă. Îi era imposibil să determine cea mai mică strategie. Linia dreaptă avea meritul de-a economisi timpul. Făcu cincisprezece paşi, apoi infernul se deşteptă sub tălpile lui, proiectându-l în văzduh la peste trei metri deasupra solului. Fu orbit de lumina exploziei, dar nu percepu decât un ecou îndepărtat, foarte înfundat. Recăzu în noroi, fără a avea nicio

senzaţie de şoc sau ciocnire. Nu păstra de pe urma deflagraţiei decât o stranie impresie de „lichiditate”, ca şi cum ar fi efectuat o întoarcere bruscă în inima unei piscine cu apă închegată. Se sculă, cu urechile bâzâindu-i. Compensatorul îi murmura în spinare. Persistenţa undei de anulare îi dădu senzaţia că plutea deasupra solului ca un fakir în transă. Nici vorbă, însă. Avea picioarele fixate bine-mersi în mâlul răscolit de explozie. Se degajă şi-şi reluă mersul. Mai avea o sută de metri până la a doua perdea de sârmă ghimpată. Distanţa i se părea colosală. Grăbi pasul şi... zbură în aer pentru a doua oară.

Înainte să aterizeze din nou, auzi suprafaţa scafandrului pocnind sub bilele de oţel ale minei cu fragmentare. Când atinse solul, instalaţia hi-fi din interiorul căştii se puse în funcţiune şi fu cufundat în torentul sonor al unui rock *heavy-metal* al grupului *Chewing Magnetic Tape*.

Înjură. Muzica îi umplea urechile, accentuând uşoara greaţă provocată de

fasciculul de unde protectoare.

Pipăi, în căutarea claviaturii de comandă de pe antebraţ, dar era buimăcit şi nu reuşi decât să programeze un vals de Strauss.

Era furios şi neliniştit. Dacă armura dădea deja semne de dereglare la a doua explozie, începuse prost!

„Fără îndoială, claviatura de comandă a fost lovită de o piatră!” decretă el, încercând să se liniştească. Stomacul îşi reprima cu mare efort spasmele asemănătoare celor provocate de răul de avion. Compensatorul de şoc ţiuia de toată frumuseţea, degajând un miros de plastic cald.

„E un scafandru de protecţie urbană”, bombăni Fanning, „îl cam doare şi e normal. A fost fabricat pentru a rezista agresiunilor nocturne şi eventualelor atentate, nu unui tir de baraj!”

Se opri pentru a da timp maşinii să-şi revină. Nu parcursese decât jumătate din drum, dar distingea mai bine clădirile arsenalului. Era un buncăr masiv cu colţuri obtuze, fără

deschizături. Nicio fiinţă omenească nu-i trecea vreodată pragul. Toate manevrele erau efectuate de roboţi industriali pe care o mişcare greşită nu risca să-i omoare. Mathias strânse din fălci şi o luă la fugă spre perdeaua de sârmă ghimpată. Era nerăbdător să termine. Ghetele scafandrului împroşcau în jur cu bulgări mari de noroi. Reuşi să facă vreo zece paşi, apoi solul se transformă într-un gheizer de foc, iar el decolă spre cer aidoma unui om-ghiulea. Pusese piciorul pe o mină antitanc. Suflul exploziei îl proiectă direct în ochiurile plasei de oţel ce înconjura uzina. Sârma ghimpată cedă sub această lovitură de berbec şi Fanning se rostogoli în curtea arsenalului.

I se învârtea capul. Acest nou şoc zăpăcise ordinatorul ce coordona mecanismele interne ale armurii. Muzica îşi spori intensitatea, iar ecranul vizual fu invadat de imaginile unui film pornografic scos din videoteca portativă a complexului de producţie. Mathias vomă, în timp ce decibelii formaţiei

Chewing Magnetic Tape îi maltratau timpanele şi un tip înzestrat cu un penis enorm sodomiza o fată blondă la douăzeci de centimetri distanţă de ochii lui. Apoi se culcă pe spate, dibuind după pupitrul de comandă. Comise mai multe manevre greşite, accentuă, apoi diminuă încălzirea, ejectă o tabletă-prânz pe care o primi între sprâncene, înainte de a reuşi să scoată din circuit sistemul de distribuire a activităţilor distractive. Liniştea ce se instală instantaneu îi creă senzaţia unei dureri care se estompează. Văzu că era întins la mică distanţă de clădiri. Barajul de sârmă ghimpată se făcuse literalmente zob, în prezent o gaură uriaşă căscându-se în mijlocul plasei de oţel.

Cadranele de control clipeau disperate în interiorul căştii. Compensatorul de şoc se deconectase pentru a trece pe auto-regenerare.

„Necesită reîncărcarea”, anunţă cadranul. „Durata de indisponibilitate estimată la o oră şi treizeci şi opt de minute”.

Mathias se ridică într-o rână. Imperturbabil, arsenalul îl domina cu faţada sa oarbă şi cenuşie. Trecură câteva minute, apoi solul începu să tremure sub apropierea unei maşini grele, probabil echipată cu şenile. Fanning mârâi o obscenitate. Trebuia acum să înfrunte inevitabilul câine de gardă robotizat, dulăul cibernetic programat pentru a se roti neobosit împrejurul clădirii. Unitatea autonomă dădu brusc colţul construcţiei, cu braţul articulat înainte, clănţănind din cleşte. Mathias nu schiţă nicio mişcare de-a o lua la fugă. Cu stomacul strâns, se forţă să ţină ochii deschişi în timp ce falca de oţel a braţului de intercepţie se închidea asupra lui.

„Doamne Sfinte!” îşi spuse el, „ciudat efect”...

Fu ridicat de la pământ parcă de către trompa unui elefant. Unitatea de supraveghere se afla acolo pentru a incinera orice fiinţă vie care se hazarda în perimetrul arsenalului.

Mathias se pomeni dintr-odată cu picioarele-n sus, iar sângele-i veni-n cap.

Cu ochi injectaţi, văzu deschizându-se lent capacul chesonului de incinerare. Îşi reprimă un spasm de groază. Era prima oară când se confrunta într-un mod atât de... intim cu oroarea procesului automatizat de distrugere. Instinctiv, încercă să se degajeze, apoi îşi dădu seama cât de ridicolă îi era atitudinea. Venise acolo în unicul scop de a fi incinerat, şi n-avea sens să se răzgândească în ultima secundă. În orice caz, chiar de-ar fi dorit-o, era pus în imposibilitate fizică de-a o face. Braţul articulat îl aruncă pe fundul chesonului ca pe o lighioană periculoasă pe care te grăbeşti s-o azvârli într-un fund de ladă. Casca i se izbi de pardoseala temniţei incineratoare, în timp ce cleştele se retrăgea.

Capacul sinistrei cutii se închise neîntârziat.

„Asta e”, cugetă Fanning. „Dacă scafandrul nu rezistă, în două minute te-ai prăjit complet.”

Se ridică greu, strâmtoarea carcerei stânjenindu-i mişcările. În clipa când

ajunse în picioare, pereţii începură să iradieze o aură roşiatică sporind foarte iute în intensitate.

Rezistenţele se încingeau. În câteva secunde, tuburile de metal ce protejau conductorii electrici virară spre roşu, roz, apoi alb... Temperatura din interiorul scafandrului se ridică sensibil, ceea ce însemna că actualmente armura se afla în inima unui veritabil cuptor. Mathias simţi înţepături asaltându-l în locurile unde cuirasa era mai subţire. Un miros de pânză uitată sub fierul de călcat îi urcă în nări, ca şi cum învelişul armurii s-ar fi pârlit la extremităţi.

„Ţine-te bine!”, vocifera el mintal. „Ţine-te bine!”

Frica îi cuprindea sufletul. Maltratase cumplit cuirasa în cursul minutelor precedente; dar, mai presus de orice, se temea să nu vadă topindu-se un circuit sau un semnal de alarmă aprinzându-se pentru a decreta evacuarea imediată. Îşi privi braţele. Vopseaua exterioară se băşica formând un roi de clăbuci mari a căror textură evoca guma de mestecat.

Acum pereţii chesonului emiteau o lumină orbitoare ce satura complet dispozitivul de amplificare vizuală a ecranului de observaţie. Fanning gâfâia ca un cardiac într-o saună, sângele îi bubuia în tâmple, iar pielea-i ardea.

După un veac, rezistenţele se stinseră treptat şi-şi pierdură înfiorătoarea strălucire pentru a-şi regăsi tonurile roşii sau violacee. Mathias se culcă pe planşeu, cu braţele în lungul corpului. Armura fumega ca un pneu scos din foc. Căldura din centrul chesonului atinsese fără îndoială o mie de grade. Unitatea de supraveghere se puse în mişcare, iar Fanning percepu clănţănitul şenilelor repercutându-se în dinţii săi, în pofida grosimii metalului.

Dacă totul se desfăşura conform procedurii legale, robotul-dulău urma în mod normal să se ducă să-şi verse prada carbonizată în sasul prevăzut în acest scop. Era singura cale de a pătrunde în uzină: prin gheena de gunoi rezervată rămăşiţelor intruşilor! Legea obliga serviciul de protecţie cibernetică să

conserve trupurile „interpelaţilor” timp de un an. O dată la fiecare douăsprezece luni, containerul unde se găseau stocate cadavrele era dus la Institutul medico-legal din oraş, astfel ca un medic de la poliţie să arunce o privire rapidă carcaselor înnegrite şi să semneze tradiţionalul bon de descărcare. După aceea, conţinutul tomberonului era deversat într-o groapă comună.

Mathias se sili să rămână nemişcat. Unitatea de supraveghere se oprise lângă un perete al clădirii. Chesonul de execuţie basculă ca o benă, plasându-se în fata toboganului de evacuare. Capacul culisă. Fanning ridică uşor capul. O diafragmă mare se dilata în faţa lui: intrarea gheenei. Dincolo de ea se afla toboganul de gunoi, şi la capăt — în inima uzinei — containerul unde erau îngrămădite cadavrele. Temniţa-crematoriu basculă, proiectându-l înainte. Se simţi lunecând pe o lungă pantă metalică, trecu printr-o nouă diafragmă şi se rostogoli peste cap pe o movilă de gunoaie.

Ciuli urechea, încercând să detecteze zgomotul diferitelor valve închizându-se, dar tăiase circuitul microfoanelor şi nu-şi auzi decât zgomotul propriei respiraţii. Oftă, pentru a-şi elibera pieptul comprimat de angoasă. Amplificatorul vizual îi transmitea imaginea unui container plin cu minuscule carcase ca smoala, asemănătoare unor statui de bazalt. Ridică una. Era un cadavru de animal, o pisică — sau un căţel — pe care robotul pesemne că-l surprinsese în incinta uzinei. Se găseau multe forme prelungi, mari cât pumnul, al căror aspect îl amintea pe acela al unor pere caramelizate. Mathias sfârşi prin a-şi da seama că erau şobolani! Rozătoare reduse la starea de statuete gudronoase, prin grija sasului de incinerare...

În absenţa oricărui criminal om, unitatea de patrulare vâna şoareci! Fanning îşi înăbuşi un hohot de râs.

Mătură terenul cu lovituri de picior şi porni spre fundul containerului. Acum trebuia să atace peretele cu lampa de

sudură. De cealaltă parte se afla o pivniţă, apoi urmau un culoar şi, în sfârşit, atelierele.

Deschise trusa ignifugată prinsă pe şold şi scoase un laser militar conceput spre a decupa blindajul tancurilor. O dâră de lumină albastră ţâşni din vârful laserului. Metalul începu să-şi schimbe culoarea, apoi să clocotească. Jerbe de scântei ricoşau pe pieptul lui Fanning. Oţelul cedă foarte repede: în interval de zece minute, Mathias deschisese o gaură destul de mare ca să-i încapă umerii.

Se târî în deschizătură şi ieşi într-o pivniţă betonată plină de lăzi. Un minuscul robot vânător-de-şobolani circula bâzâind la nivelul solului. Depistându-l pe Mathias, începu să-l bombardeze cu infima sa rază laser, ca şi cum ar fi fost vorba de un rozător gigantic. Fanning îl înlătură cu o lovitură de gheată şi porni pe culoarul ce ducea spre ateliere. Uzina era cufundată în tăcere. Şine şerpuiau pe caroiajul coridoarelor, şi, din când în când, câte-un mic vagonet ieşea printr-o poartă cu doi batanţi pentru a pleca în

căutarea pieselor detaşate, în fundul vreunei magazii.

Mathias bântui puţin prin labirintul de bifurcaţii, apoi reuşi în fine să se orienteze. Atelierul central era format dintr-o multitudine de benzi rulante dominate la intervale regulate de structurile mobile ale roboţilor de asamblaj. Focoasele de oţel ale diferitelor tipuri de bombe în curs de fabricare defilau de-a lungul lanţurilor, pentru a se oferi braţelor mecanice. Mathias reperă foarte repede specializarea diferitelor blocuri după tipul de carenaj utilizat. Erau acolo bombe penetrante al căror vârf ascuţit putea străpunge indiferent ce blindaj. Acestea însă erau prea scurte pentru ca un om să poată lua loc înăuntru. Doar bombele de uz general îl interesau. Lungi de vreo doi metri, cântărind fiecare câte două sute douăzeci şi cinci de kilograme, ele dispuneau în interior de un spaţiu destul de încăpător pentru a adăposti un pasager clandestin. În plus, carenajul lor relativ subţire era uşor de decupat cu arzătorul de buzunar. B.D.S.-ul n-avea

niciun interes să folosească bombe cu penetraţie pentru a hrăni monştrii. Fiind prea ascuţite, acestea s-ar fi putut înfige adânc în pământ la momentul căderii. În plus, de vreme ce sarcina lor explozivă nu depăşea cincisprezece la sută din masa totală, ele nu reprezentau un aport alimentar suficient pentru a astâmpăra apetitul fiarelor. Mathias miza pe bombele de uz general, proiectate spre a dezvolta un masiv efect de suflu însoţit de-o undă de şoc într-adevăr terifiantă. El trebuia să se strecoare în burta uneia din aceste torpile obeze, în locul încărcăturii explozive, după ce avea să repereze lotul destinat Băncii de Depuneri Speciale. Efectiv, nu-şi putea asuma riscul de a greşi stocul, ajungând, de pildă, în pântecul unui bombardier ce pleca spre cine ştie ce teritorii de peste mări şi ţări! Atent la etichete, parcurse tot lanţul pentru a localiza ramificarea de distribuţie. Furişându-se printre roboţii purtători, se strecură în hangarul de depozitare unde minele, rachetele şi torpilele erau stivuite conform

destinaţiei. Grămada cea mai modestă purta emblema B.D.S. şi nu conţinea decât bombe de uz general... Mathias răsuflă uşurat.

Planul său continua să funcţioneze aşa cum prevăzuse! Nu-i mai rămânea decât să culeagă de pe benzile rulante materialul necesar fabricării unei false bombe în care avea să-şi ocupe locul ca o mumie în sarcofagul ei! Întreaga operaţie necesita mai multe ore, căci trebuia să prevadă destul balast pentru a atinge greutatea regulamentară. Exoscheletul scafandrului, ajutându-l să ridice poveri considerabile, urma totodată să-l scutească de intervenţia roboţilor purtători. Odată instalat în găoacea bombei goale, în mijlocul grămezii de exploziv destinată B.D.S.-ului, nu-i mai rămânea decât să-şi adune răbdarea şi să aştepte data livrării. Asta putea dura mai multe zile, o ştia, dar scafandrul fusese prevăzut pentru a înfrunta acest gen de claustrare. Rezervele nutritive asigurau o lună de autonomie... Cât despre aşteptare, Ma-

thias nu avea nicio problemă să şi-o facă mai suportabilă, folosind videoteca încorporată.

„O săptămână”, îşi spunea el. „Gândeşte-te că vei rămâne poate o săptămână închis între flancurile unei bombe de două sute de kilograme, în sânul unei armuri etanşe ca un ou!”

Se înfioră. Era de ajuns o pană, ca să moară asfixiat. Un microprocesor care s-ar fi ars pe nepusă-masă putea scoate din funcţiune circuitul ce asigura reciclarea aerului poluat sau pe cel ce comanda distribuirea raţiilor nutritive... În oricare din cazuri, ar fi murit în depozitul de la B.D.S., imobilizat între alte bombe gata de lansare. O asemenea perspectivă n-avea nimic încurajator.

Se scutură. Trebuia să treacă la acţiune, nu să cadă pradă gândurilor sumbre.

Răsucindu-se pe călcâie, o luă în direcţia sălii de asamblare pentru a preleva de pe lanţ diferitele piese metalice cu care urma să-şi clădească sarcofagul... Calul său troian.

În câteva ore avea să-şi îmbrace costu-

mul de oţel, rochia sa de bal. O rochie cu aripioare, cu nasul îngrozitor de cârn. O rochie cu profilul morţii.

CAPITOLUL VIII

B.D.S.-ul proiectase turnul în inima unui infern. La toate etajele se ştia de-acum că imobilul era construit pe o pulberărie.

— E ca şi cum am locui deasupra unui arsenal, bolborosea la fiecare reuniune reprezentantul locatarilor. Trebuie să semnăm o petiţie, să depunem o plângere. Această situaţie este intolerabilă! Dacă nu putem obţine expulzarea B.D.S. din localurile pe care le ocupă la parter, să pretindem în compensaţie o micşorare a chiriilor!

De la un etaj la altul, oamenii se organizau pe şoptite. Priveau fix în jos, mochetele sau linoleumul, ca şi cum ar fi fost posibil să distingă prin toate acele diverse straturi silueta sinistrelor bombe stocate în fundaţiile clădirii.

— Dacă se produce o scânteie, dacă

acele încărcături explodează, turnul va fi literalmente retezat de la bază, gâfâia reprezentantul sindicatului O să ne prăbuşim ca un copac lovit de trăsnet... Ca un copac lovit de trăsnet!

Această comparaţie îi făcea pe locatari să simtă fiori îngheţaţi pe şira spinării. Noaptea, în aşternuturi, îşi imaginau cu un morbid lux de amănunte întreaga catastrofă. Li se părea că văd clădirea oscilând într-un scârţâit de stejar tăiat cu securea. Lipsită de bază, construcţia se năruie, răsturnându-se de-a curmezişul bulevardului, antrenând în cădere şi imobilele învecinate... Aceste imagini alimentau insomnii sau coşmaruri. Oamenii pândeau cea mai mică vibraţie, cu dinţii strânşi, boţind nervos cearşafurile între degetele umede. „Curând o să fie miezul nopţii...", îi şoptea nevasta soţului. Şi toate privirile se întorceau spre cifrele roşii ale pendulelor electrice. Se ştia că la miezul nopţii trapele depozitului se deschideau automat pentru a lăsa să cadă în fundul criptei o uriaşă bombă de două sute de

kilograme. Unul din acei monştri cu aripioare, capabili să pulverizeze cea mai rezistentă zidărie. Se aştepta explozia, ZGOMOTUL, suflul. Bineînţeles, nu se percepea niciodată nimic, dar imaginaţia suplinea lipsa de acuitate auditivă.

— De data asta, s-a mişcat! se bâlbâiau ei. Robinetul din baie a început brusc să curgă. Şi apoi a gemut pianul. Sunt sigur, era o notă sinistră... un la-bemol, poate. Ca un suspin.

Se ridicau pentru a inspecta pereţii. Pe culoare, puteau fi zăriţi locatari în halat de casă examinând zidurile de susţinere cu ajutorul unor lanterne puternice. Fisurile erau încercuite cu creion roşu pentru a se vedea dacă se dilatau cu timpul.

— Asta n-o să poată merge aşa la nesfârşit! ţipa câte unul. De altfel, e aproape sigur că lighioanele lor împuţite nu devorează explozia în totalitate. Indubitabil, la fel ca orice câine, lasă *resturi în castron!*

— Resturi? se mirau naivii.

— Da, prin asta vreau să spun că nu absorb complet efectul exploziei, şi că unde de şoc zdruncină temeliile turnului aidoma unui mini-cutremur, repetat zilnic.

„Mini-cutremur zilnic” era o expresie ce începuse să circule din gură în gură. Cei mai îndrăzneţi se hotărâră să semneze petiţia. Seara, locatarii se adunau în jurul lifturilor ca animalele în perimetrul unei adăpători. Se comentau simptomele observate în timpul nopţii:

— Acvariul peştişorului meu roşu a plesnit! Era un acvariu nou! Nu-i normal!

— Tablourile agăţate pe pereţii mei sunt mereu strâmbe. Ăsta-i un semn! Degeaba le tot aliniez corect, dimineaţa le găsesc înclinate. Vibraţiile le clatină, nu văd nicio altă explicaţie...

Şuşotelile umpleau culoarele cu şuiere ca de viperă. Fiecare nouă noapte aducea după sine creşterea numărului insomniacilor. Santinele în pijama bântuiau coridoarele şi dependinţele comune, cu ochii aţintiţi pe ceas,

aşteptând ora...

Atunci, la miezul nopţii, cu ochii închişi, urmau în minte traiectoria bombei. Cădea, într-un înfiorător efect de ralanti cinematografic. Nu mai înceta să cadă. Se putea detalia totul după voie, i se numărau niturile carcasei, i se găsea o asemănare cu un rechin, un peşte carnivor cu nasul cârn. În acest timp, ea continua să cadă, sfâşiind aerul cu un şuierat sinistru.

— Ascultaţi! Ascultaţi! urlau pândarii. Şuieră, ca un Stuka[29] în picaj!

— Ba nu, obiectau raţionaliştii, e o oală sub presiune pe aragaz!

— O oală sub presiune pe aragaz?! La miezul nopţii?! Fiţi serioşi!

— Atunci e o sirenă de poliţie undeva pe bulevard...

— Nu! Este EA! ESTE EA!

Respiraţiile se întrerupeau, piepturile se blocau. Se vizualiza izbucnirea. Focoasele zdrobite de impact anclanşau detonatorul, şi imediat se deschidea

[29] Tip de bombardier german în picaj, folosit în cel de-al doilea război mondial.

uriaşa floare purpurie. O sută de kilograme de exploziv eliberându-şi puterea distrugătoare. Se imaginau monştrii căscând botul pentru a hăpăi soarele infernal ce invada cripta. Viziunea dura o eternitate de una sau două secunde... apoi totul reintra în normal. Insomniacii se despărţeau, cu cearcăne sub ochi, convinşi că şi de data aceasta au scăpat ca prin urechile acului de cea mai mare catastrofă.

Petiţia fu respinsă de consiliul municipal. Banca de Depuneri Speciale dispunea de protectori puternici. În plus, garanţia laboratoarelor Mikofsky ajungea pentru a infirma temerile formulate de către sindicatul locatarilor. Unii se mutară, alţii începură să ia somnifere.

— Toate astea se vor sfârşi prost! prezise delegatul etajului şase. Catastrofa se coace. Azi-mâine, solul se va surpa sub clădire, şi cele treizeci de etaje ale noastre se vor lungi de-a latul bulevardului. Asta o să facă zgomot, credeţi-mă...

Societatea de gestiune, dornică să

pună capăt trăncănelilor, acceptă să diminueze cuantumul chiriilor, cu condiţia ca banca să acopere pierderile. B.D.S.-ul acceptă fără să clipească aceste constrângeri, care pentru ea nu reprezentau decât o cheltuială neglijabilă. În ciuda prezenţei „înfricoşătorului pericol”, mulţi locatari rămaseră pe loc, conştienţi că repurtaseră o victorie deloc neglijabilă...

Acvariile cu peştişori roşii continuară să se spargă, pianele să plângă pe note lugubre. Drama se înstăpânea, infectând cotidianul prin mii de simptome mărunte, reale sau fictive. Livrările de bombe se efectuau noaptea, cu ajutorul unor camioane banale afişând sigla unei binecunoscute companii de deratizare. Transportul sarcinilor se făcea într-o modalitate complet automatizată, fără ca o singură fiinţă omenească să participe la instalarea uriaşelor bombe lucitoare, al căror carenaj albăstriu evoca într-adevăr pielea unui selacian[30].

[30] Subclasă de pești marini cu scheletul cartilaginos, cu coada împărțită în două părți inegale, cu corpul acoperit cu solzi și cu țepi.

Acest subterfugiu a fost totuşi deconspirat de un locatar insomniac care avea obiceiul să-şi plimbe câinele pe peluzele spaţiilor verzi ce împrejmuiau clădirea. El se grăbi să raporteze descoperirea vecinului său de palier.

— Un serviciu de deratizare! Desigur, avem şobolani în pivniţe, dar ca să ne descotorosim de ei ar trebui să-i ajutăm să crape de indigestie. Poate că o bombă atomică i-ar face pe nenorociţii ăia de monştri să-şi băşească pipota... Siliţi să se îndoape cu energie, vor sfârşi chiar prin a exploda, nu credeţi?

Cu toţii dădeau din cap alene, gândindu-se la ziua când vor trebui într-adevăr să se resemneze cu mutarea.

— Chiar mi-ar părea rău! gemeau menajerele. Totul e atât de bine organizat aici. E prima dată când nu-i putem reproşa nimic arhitectului!

Sub rădăcinile imobilului, în adâncul sferei de granit, a criptei, fetiţa cu ochi goi începea să devină conştientă de frica pe care le-o provoca oamenilor. E drept,

nu ştia nimic despre angoasele locatarilor, dar avea ocazia să citească pe feţele bancherilor, ca într-o carte deschisă. De fiecare dată când ieşeau din ascensor pentru a aduce o casetă bătută în buloane şi benzi metalice, se minuna de paloarea lor, de sudoarea ce le lucea pe frunte şi pomeţi... Indivizii respirau repede, în rafale mici, cu plămânii contractaţi de nelinişte. Unii înghiţeau dureros, ca şi cum nodul de cravată i-ar fi sugrumat deodată precum ştreangul de piele al unui călău. Avansau ezitând, iar praful cenuşiu al criptei li se aşternea pe frumoşii lor pantofi lustruiţi.

Fetiţa se distra prelungindu-le supliciul, făcându-i să aştepte. Simula imbecilitatea, se deplasa cu încetinitorul accentuându-şi expresia halucinantă din privire. Aşezată în botul garguiului, îi domina aidoma unei regine instalate pe un tron de carne însufleţită. Cu mâna dreaptă scotocea în îndoiturile pielii, apăsând puncte nevralgice doar de ea cunoscute. Monstrul cobora capul pentru a o depune pe sol. Ea aştepta,

hieratică, înveşmântată numai cu propriul ei păr, unsă cu o peliculă de salivă. Aşezată în poziţia lotus, se lăsa depusă în praf de către interminabila limbă violacee ce ţâşnea din caverna bucală a fiarei.

Atuncea vedea aprinzându-se o scânteie de spaimă în pupilele bancherilor. În clipa aceea se ştia frumoasă ca o zeiţă barbară, ca un idol păgân. Lua cunoştinţă de puterea ei.

— Doamne, ce palidă-i copila asta! glumea unul din cadrele de la Statul Major, cu o voce groaznic de falsă. I-ar prinde bine puţin soare.

Ceilalţi se forţau să râdă ca să-şi ascundă frica, dar sudoarea continua să le umezească palmele.

— Daţi-i caseta! ordona bancherul. Să terminăm odată!

Se apropiau strâmbându-se, temându-se mai presus de orice să nu-i stropească o picătură de salivă corozivă. Depuneau cufăraşul greu pe genunchii fetiţei şi se retrăgeau în grabă. În clipa aceea, ea îşi stăpânea cu greu pofta brutală care-o

inunda, de a-i lua de gât strigând: „Tăticule! Dă-mi un pupic!”

Da, i-ar fi plăcut să-i audă urlând de groază, ar fi vrut să-i vadă zbătându-se pentru a fugi de contactul cu carnea ei muiată în acid. Ea s-ar fi agăţat de ei, cu falsă naivitate, jucându-se de-a bebeluşul: „Oh, tati, ia-mă-n braţe, plimbă-mă pe umeri...!”

Ei ar fi scos răcnete de durere, în timp ce pielea li s-ar fi descojit, dezvăluind masa purpurie a ţesutului muscular. I-ar fi plăcut să facă din ei nişte jupuiţi, nişte semicadavre fugind în cerc de jur-împrejurul criptei. Oh! da... Cât de mult s-ar fi distrat!

De îndată ce caseta îi era fixată între coapse, ordona fiarei să bage limba-n gură. De-a-ndărătelea, reintra în caverna băloasă împrejmuită de colţi, în timp ce bancherii băteau în retragere spre ascensor.

Înainte ca fălcile garguiului să se sudeze la loc, asista la busculada cadrelor superioare ce se înghionteau pentru a intra în cabină, iar acest spectacol o

umplea întotdeauna de o imensă fericire.

Apoi urma rutina. Îşi smulgea o şuviţă de păr şi o făcea cocoloş, pentru a o băga în gură, astfel încât să se îmbibe complet cu salivă. O mesteca puţin, ca pe un chewing-gum fibros. După câteva minute, alga începea să se dezvolte. Atunci o scuipa şi o aplatiza cu palma, dându-i forma unei turte subţiri. Foarte repede, substanţa supraactivată prolifera, şi se obţinea o foaie translucidă bătând vag în verde. Nu-i mai rămânea decât să ambaleze caseta plumbuită în această peliculă plastifiată şi s-o coboare în stomacul animalului.

Fetiţei nu-i plăcea acest moment, căci stomacul garguiului, detectând sosirea unui corp străin, începea întotdeauna să secrete sucuri din abundenţă, luând curând aspectul unei spume cleioase şi violent-corozive ce se aglutina pe casetă într-o forfotă de clăbuci înfometaţi.

Copila cu ochi goi se întreba uneori ce s-ar întâmpla dacă într-o zi ar refuza să „îmbălsămeze” sacrosanctul colet şi l-ar arunca direct în esofagul monstrului ca-

n fundul unei lăzi de gunoi. Fireşte, diastazele l-ar fi devorat imediat, iar lucrul acesta i-ar fi contrariat peste măsură pe bancherii ce păreau a acorda o importanţă nefirească păcătoaselor cufăraşe de fier. Asemenea ipoteze o cufundau într-un hău al visării. Ştia totuşi că n-ar putea trece niciodată la fapte. Programul ce-i guverna creierul îi interzicea orice manifestare negativă în privinţa oamenilor. Îşi putea închipui că le face rău..., dar îi era total imposibil să-şi concretizeze această pulsiune.

Totul fusese prevăzut pentru a-i reprima ranchiuna, mânia. Dacă ar fi dat vreun semn de distrugere a comorii sau i-ar fi ordonat garguiului să-i devoreze pe bancheri, un dispozitiv de blocaj i-ar fi scurtcircuitat creierul în chiar aceeaşi secundă, suspendându-i mişcările şi cufundând-o într-o stare catatonică profundă. Era condamnată să viseze la răzbunare, să se desfete cu fantasme, cărora însă nu le putea da viaţă.

Prizonieră a monştrilor, fetiţa era, în acelaşi timp, şi captiva propriei sale ne-

putinţe. Licărul de conştiinţă ce palpita în cutia ei cranianã se izbea de edictele structurii de programare. Trăiau în ea două fiinţe: revoltata şi sclava supusă, ciobăniţă ascultătoare. Mâna ei recădea inertă de fiecare dată când schiţa un gest distructiv ce ameninţa integritatea anatomică a garguiului sau pe aceea a patronilor B.D.S. Nu se putea mulţumi decât cu fantomele din vis, iar acest surogat o lăsa descumpănită.

Putea fi însă şi mai rău: începea să se teamă că ura prea mult timp reţinută avea să se întoarcă împotriva ei, tot aşa cum maladiile psihosomatice îi afectează pe oameni. Nu era nimic absurd în asta. Din dorinţa de a distruge, risca să se autodistrugă. Erau necesare puţine lucruri: de pildă, să-şi oprească funcţionarea glandelor sudoripare, privându-se astfel de pelicula protectoare ce o izola în faţa sucurilor gastrice...

Nu fusese concepută pentru a nutri sentimente, a cultiva ranchiuni. Nu era decât o unealtă fără stări sufleteşti...

Cel puţin asta se dorise.

Dar se întâmplase ceva. Afectivitatea se dezvoltase într-însa ca o maladie misterioasă. Începuse atunci să resimtă faptul că nu era făcută decât pentru a calcula. Toate astea o înspăimântau. Pe de altă parte, se temea — dacă ar fi încetat să-şi mai urască stăpânii — că în aceeaşi clipă ar înceta să mai existe! Ura o făcuse să se nască, ura avea s-o menţină în viaţă atâta vreme cât avea să ştie s-o întreţină. Simţea, mai mult sau mai puţin obscur, că viaţa sa mintală depindea de această flacără. A o lăsa să se stingă ar fi însemnat reîntoarcerea la opacitatea protoplasmică, la somnul golemului. Pentru nimic în lume nu dorea o asemenea regresie. Pentru a-şi păstra sensibilitatea, trebuia să continue să-i deteste pe toţi cei ce se apropiau de ea...

Răscolea aceste gânduri în vreme ce stătea pitită în grota stomacală a garguiului, cu mâinile încleştate sub ceafă şi picioarele rezemate pe coletul ce conţinea comoara bancherilor. Plutea, dusă de valurile unei somnolenţe

populate cu năstruşnice vise. Sufla în tăciunii furiei ei, construind imposibile planuri de răzbunare.

***

Mathias se străduia să-şi contracteze şi să-şi destindă fiecare muşchi pentru a evita amorţeala. Efectua acest exerciţiu din trei în trei ore, încleştându-şi pumnii, înălţându-se pe vârfurile picioarelor, pe scurt, folosind tot spaţiul de manevră pe care i-l lăsa cuirasa, ea însăşi prizonieră în interiorul bombei. Se temea să nu cadă victimă unui cârcel subit, să nu se trezească paralizat. Era închis de patruzeci şi opt de ore în găoacea torpilei de oţel albastru. Patruzeci şi opt de ore de cvasiimobilitate şi aşteptare interminabilă. La început, se apucase să asculte muzică, apoi să vizioneze filme. În prezent, nu mai auzea şi nu mai vedea nimic. Imaginile se amestecau înaintea ochilor, sunetele se contopeau într-un clocot infam. Îi era prea frică pentru a se mai concentra şi asupra altor lucruri, în

afara propriei sale angoase. Se simţea mumificat, prizonier al unui sarcofag uitat de lume, înmormântat în fundul unei piramide care, la rândul ei, fusese acoperită de o furtună de nisip. Trăia experienţa unui mort-viu, a unui schelet zăvorât în dublul înveliş al unui coşciug de fier. Aştepta momentul când roboţii purtători vor veni să-l ia pentru a-l urca în camion, dar nu ştia în ce ordine vor fi încărcate bombele. Nu putea deci determina timpul ce-i rămăsese până la lansare. Această amânare putea varia între una şi şapte zile, totul depinzând de poziţia sa în interiorul depozitului.

Dacă avea noroc, urma să facă parte din al doilea sau al treilea bombardament; dacă soarta i-ar fi fost potrivnică, trebuia să aştepte ultima zi a săptămânii pentru a se prăvăli spre fundul criptei. Această eventualitate îl speria. Nu se vedea în stare să petreacă şapte zile de nemişcare. După cât timp devenea omul claustrofob? Îşi amintea poveşti groaznice cu supravieţuitori îngropaţi sub dărâmături, oameni înmormântaţi de vii,

prizonieri uitaţi un an în fundul unei carcere minuscule. De câte ori îşi amintea asemenea anecdote, se trezea acoperit cu o sudoare îngheţată. Îi era frică. Frică să nu clacheze şi să înceapă să urle, implorând să vină cineva să-l elibereze. Oare va ajunge şi în această fază? După patruzeci şi opt de ore de claustrare, nu era departe de-a o crede.

Nu se punea problema să recurgă la somnifere. Dacă dormea în momentul lansării, risca să se trezească într-o stare de confuzie psihologică, ceea ce l-ar fi împiedicat să-şi continue acţiunea.

„Revezi-ţi lecţiile!” îşi tot repeta. „Eşti sigur că stăpâneşti temeinic nomenclatura psihologică a fiarei? Cunoşti toate acordurile necesare punerii în mişcare a proceselor hormonale?”

Aidoma unui candidat ce se pregăteşte să se supună probelor examenului de conducere auto, îşi punea întrebări-capcană. Vizualiza traiectul nervilor şi al venelor, desena în minte schiţe prevăzute cu săgeţi. Dar, din cauza

spaimei ce se năpustea asupra lui în valuri, indicaţiile se înceţoşau, schemele anatomice furnizate de Cornélius Vladowsky se suprapuneau, toate sfârşind prin a forma harta inutilizabilă a unui animal imposibil.

— Şi dacă monştrii ăştia nu sunt construiţi după acelaşi model? îngăima deodată Fanning, şiroind de sudoare. Dacă anatomia lor a fost presărată cu capcane pentru a provoca pieirea unui eventual intrus?

Ipoteza n-avea nimic neverosimil. Proiectanţii din laboratoarele Mikofsky erau şireţi, perfect adaptaţi epocii lor. Putuseră să prevadă o tentativă de infiltrare cu ajutorul vreunui costum protector, şi... Mathias închega scenarii de groază a căror eternă victimă era el. Încarcerarea şi imobilitatea forţată îi înteţeau frica.

Iar frica genera insomnie.

„Intr-o săptămână, voi fi terminat!”, medita el sinistru. „N-am să mai fiu decât o zdreanţă incapabilă...”

Întrucât tensiunea nervoasă creştea, se

decise să ia din stocul infirmeriei încorporate câteva calmante slabe, care-l făcură rapid să basculeze într-o torpoare vecină cu năuceala.

În timp ce se cufunda într-o comă onirică populată cu imagini delirante, un şoc zgudui sarcofagul de metal albăstrui.

Un robot purtător apucase bomba cu cleştii lui de încărcare! Stocul de explozivi rezervat B.D.S.-ului părăsea uzina automatizată.

Începea numărătoarea inversă.

CAPITOLUL IX

Abrutizat de neuroleptice şi epuizare nervoasă, Mathias căzu într-o stare apropiată de halucinaţie. Percepţia sa asupra timpului se deteriora total. Astfel, călătoria cu camionul până la sediul B.D.S. i se păru că durează un secol, în vreme ce primele două zile petrecute în depozitul de bombe se contractaseră în maniera acelor spasme temporale ce populează visurile şi fac ca un an să treacă în câteva zeci de secunde. Din când în când, îşi recăpăta cunoştinţa şi, uitând cu totul de planurile sale, se credea îngropat de viu. Atunci începea să scoată groaznice strigăte de disperare şi încerca zadarnic să se zbată în interiorul scafandrului. Apoi recădea în apatie. Absenţa zgomotului, obscuritatea, căptuşeala armurii ce funcţiona după un sistem ce

prevenea iritarea epidermei şi formarea de rosături în punctele de frecare contribuiau la dezorientarea lui Fanning. Orb, surd, cu trupul plutind în derivă pe ceea ce părea a fi o saltea de nori, se găsea de-acum în aceeaşi situaţie cu un om cufundat într-o incintă de anihilare senzorială. Cum se întâmpla de obicei în acest gen de experienţe, spiritul îi fu foarte repede invadat de o mulţime de construcţii onirice, cu o puternică tentă halucinatorie.

În două rânduri, îl deşteptă rostogolirea bombei pe şinele ce duceau spre trapă. De fiecare dată se învârti ca un titirez şi fu cât pe-aci să vomite un val de fiere.

Petrecu patruzeci şi opt de ore în această stare de somnolenţă, apoi braţul i se izbi de peretele bombei. Din fericire, acest şoc declanşă un contact al pupitrului de comandă dereglat în timpul traversării câmpului minat. Dintr-odată, muzica explodă în cască, smulgându-l pe Mathias din toropeala sa vegetativă. Buimac, încercă să se ridice

şi-şi lovi fruntea de geamul blindat al vizierei. Creierul i se dădea de-a dura dintr-o parte în alta a craniului ca un puzzle dezarticulat. Informaţii şi senzaţii transfocau într-o suită de raccourci-uri[31] groteşti. Se străduia din răsputeri să-şi reprime un început de panică şi claustrofobie şi, pentru a mobiliza bezna sarcofagului, îi comunică lectorului-laser al videotecii coordonate fanteziste ce aduseră pe ecran imaginile unui vechi film ce relata aventurile Culturistului Nebun.

Mathias se strâmbă sub efectul culorilor violente. Înarmat doar cu halterele sale, Culturistul se năpustea să asedieze o fortăreaţă, căreia îi demola zidurile. Din când în când, scotea din slip un disc de fontă greu de zece kile şi-l arunca în capul duşmanilor. Craniile celor răi, pulverizate de impact, explodau în gheizere de dulceaţă stacojie.

Mathias absorbi zece minute din acest uragan punctat cu o muzică *heavy-metal,* apoi tăie contactul. Se simţea mai

[31] Pe scurt, condensat, comprimat.

bine. Îi era teribil de foame. Consultă ceasul instalat în coif. Află astfel că, timp de două zile, fusese total rupt de realitate. Îşi jură ca pe viitor să nu se mai atingă de tranchilizante şi ejectă mai multe porţii de pastă nutritiv-hidratantă.

Pentru a-şi „flexibiliza” creierul, trecu în revistă schemele lui Cornélius Vladewsky. Această gimnastică mintală îl aduse până la hotarele migrenei, dându-i prilejul să constate că nu era într-o formă psihică prea bună. Claustrarea prelungită îi înmuiase muşchii membrelor. Se simţea cam în aceeaşi stare ca un convalescent care se ridică în capul oaselor pe marginea patului, după patruzeci şi opt de ore de febră intensă..., cu deosebirea că el nici măcar nu avea posibilitatea de a sta aşezat! Mai presus de orice, încerca să nu se gândească la timpul ce-i rămăsese de petrecut în găoacea bombei. Singurul aspect benefic al acestei interminabile aşteptări fusese faptul că scafandrul avusese posibilitatea să-şi reîncarce

bateriile. Exoscheletul era deci pregătit să înfrunte o situaţie de criză. Orologiul căştii afişa „Orele douăzeci şi două treizeci”. Mathias întoarse capul într-o parte, ca să nu-l vadă. Nu trebuia să se lase hipnotizat de defilarea secundelor ale căror cifre digitale tresăltau în extrema dreaptă a cadranului. Ştia că mai puteau trece încă cinci zile înainte de-a fi aruncat în criptă. Nu voia să reînceapă să-şi roadă căpăstrul în aşteptarea „clipei supreme”...

Nouăzeci de minute mai târziu, şuierul bielelor umplu depozitul, aidoma respiraţiei unui animal gigantic. Angrenaje se puseră în mişcare, descuind diferitele sisteme de securitate.

Mathias simţi că se rostogolea pe planul înclinat ce ducea spre trapă...

Un spasm îi agită intestinele şi, preţ de-o secundă, crezu că se va scăpa pe el. Bomba se rostogolea, luând viteză, făcând să crească în interiorul criptei un hodorogit de bute venind de-a dura pe o stradă pietruită.

„Asta a fost!” îşi spuse Fanning,

simţindu-şi sângele îngheţându-i în vine..

Torpila se rostogolea, se rostogolea... şi zgomotul goanei ei suna în urechile lui Mathias ca o vibraţie de clopot crăpat.

Era o senzaţie atroce. Ştia că fugea spre prăpastie, că se va prăbuşi de la o înălţime de patruzeci de metri.

Se văzu rostogolindu-se, gol, spre marginea unei faleze abrupte... căzând de pe terasa unui imobil... prizonier al unui avion în picaj vertical... închis într-un ascensor cu cablurile rupte...

Imaginile se succedau, atroce, fulgerătoare.

Şi, brusc, stomacul i se întoarse pe dos. Torpila cădea spre fundul criptei. Ampenajul ei sfâşia aerul emiţând un şuierat furios.

Mathias ştia că prăvălirea nu va dura decât o secundă, dar simţurile sale excitate îi măreau percepţia clipei. Urlă, cât pe ce să-şi rupă coardele vocale. Sângele îi năvălea în cap dilatându-i venele, aducându-i pe limbă un gust de hemoragie. Se învârtea în jurul propriei

axe, în timp ce bomba continua să ţiuie căzând spre sol. Dacă nu-i funcţiona compensatorul de şoc, avea să se zdrobească în praful de cretă ca o tomată enormă. Scafandrul se va aplatiza, comprimat de acordeonul de tablă al torpilei sfărâmate. Fanning va fi prins în menghina carcasei ca o bucată de carne într-o maşină de tocat. Oasele îi vor exploda, scuipându-şi măduva gălbuie, viscerele i se vor tasa unele peste altele pentru a forma un terci fără nume...

În aceeaşi secundă în care voma, atinse pământul.

Compensatorul de şoc anulă complet impactul, reducându-l la o pălmuire seacă ce trimise un ecou dureros prin călcâiele lui Fanning. Scuturătura fugi în lungul coloanei vertebrale, şi avu impresia că era în pielea unui ucenic de paraşutişti care ia contact cu solul, ţinând picioarele alăturate. Fălcile îi trosniră şi-şi simţi măselele sfărâmându-se. Ochii îi ieşeau din cap, ca şi cum ar fi fost spânzurat de picioare ore-ntregi.

Vomă iar, dus de vârtejul undelor anulatoare. Mini-câmpul de forţă îi perturba toate funcţiile fiziologice, dezlănţuind o furtună de electroni de-a lungul terminaţiilor nervoase.

Bomba se spărsese. Metalul carenajului zburase, făcut bucăţi, ricoşând pe carapacea garguilor. Mathias se rostogoli în praf în mijlocul niturilor, al buloanelor şi-al plăcilor de metal îndoite. L-ai fi luat drept un cavaler ţâşnind din carcasa unui 2CV[32] care se izbise de un pilon. Se nărui între pietre, în timp ce, în vârful bolţii, trapa se închidea încet.

În interiorul căştii, semnalele de alarmă dezlănţuiseră o sarabandă infernală. Compensatorul de şoc se declara „scos din uz”, iar exoscheletul suferise mai multe distorsiuni care-i compromiteau de-acum buna funcţionare.

„Sunt viu!” îşi spuse Mathias, ascultându-şi inima în galop, „sunt încă viu după ce am sărit de la patruzeci de metri înălţime, cu călcâiele lipite...”.

[32] Citroen 2CV Sahara.

Se rezemă în mâini pentru a se ridica. Articulaţiile armurii urlară, şi făcu eforturi să-şi dezdoaie genunchiul drept. Clătinându-se, făcu câţiva paşi în centrul criptei.

Monştrii îl priveau cu ochii lor răi, de crabi. Cel din mijloc schiţă o mişcare spre a ieşi în întâmpinarea intrusului. Botul său reptilian se întredeschise, dezvăluind o pădure de colţi. Mathias avu impresia că vede dilatându-se o fisură orizontală într-o placă stâncoasă. Fiara era într-atât de acoperită de carapace, încât cu greu ar fi putut să fie considerată drept fiinţă vie. Singure labele cu gheare dovedeau că, într-adevăr, era vorba de un animal, iar nu de o stâncă.

Fanning ar fi vrut să fi avut puţin timp la dispoziţie, ca să-şi tragă sufletul... Era absurd, bineînţeles, pachidermele fuseseră programate să suprime toţi intruşii care s-ar fi hazardat în perimetrul criptei. Nici nu se punea problema de a lăsa să treacă mai mult de un minut între localizarea prăzii şi... înghiţirea ei.

Solul vibra sub greutatea animalelor lente şi monstruoase. Un praf fin se scurse din fisurile pietrei, anunţând parcă un apropiat cutremur de pământ.

Mathias se dădu instinctiv înapoi. Şeful de turmă înainta cu acel pas sacadat care caracterizează apropierea reptilelor uriaşe. Botul i se căsca peste o limbă cleioasă, ascuţită ca un vârf de lance.

„Treizeci de minute”, îşi spuse Fanning. „De cum te vei găsi în gura acelei monstruozităţi, vei avea la dispoziţie treizeci de minute pentru a o face să crape!” Înghiţi în sec şi apăsă butonul cronometrului.

Numărătoarea inversă îşi începu fărâmiţarea temporală. Garguiul înclină blocul granitic ce-i ţinea loc de cap. Mathias îşi înfrână o poftă bruscă de-a o lua la fugă. Fuga n-ar fi rezolvat problema. *Era acolo ca să se lase devorat...* Dar cine poate rezista impasibil în faţa unei văgăuni mărginite de săbii? Cine poate accepta cu seninătate să se vadă înghiţit de un bot capabil să sfârtece cu uşurinţă un

elefant?

Mathias închise ochii. În secunda următoare, se simţi înşfăcat de un tentacul musculos şi ridicat în aer.

Limba animalului i se înnodase pe după mijloc pentru a-l smulge de la pământ. Scafandrul protestă când dinţii încercară să-l sfărâme la trecerea printre ei, dar exoscheletul se ţinu bine. Mathias se pomeni propulsat într-un univers moale şi cleios. Avu reflexul să-şi înfigă cleştii-crampoane în salteaua cauciucată a limbii pentru a-şi opri căderea. Rămase astfel suspendat deasupra tunelului esofagian, cu picioarele în gol. Animalul de sinteză, lipsit de sensibilitate internă, deja nu-i mai sesiza prezenţa. Fanning îşi anclanşă sistemul vizual crepuscular. Balele spumegau pe învelişul plastifiat al armurii. Vopseaua ce acoperea toracele şi antebraţele se desprindea în mătănii de băşici, ca şi cum ar fi fost stropită cu decapant.

Saliva nu constituia un real pericol; fiind slab încărcată cu suc disociator, nu-

i putea veni de hac scafandrului în mai puţin de două ore, dar anunţa totuşi sinistra putere a diastazelor secretate de stomac!

Mathias încercă să se orienteze. Cornélius îl prevenise: văzute din interior, animalele de sinteză nu prezentau decât puţine raporturi cu sistemele întâlnite de obicei pe planşele anatomice. Aici, venele, glandele, semănau mai mult cu nişte circuite imprimate decât cu componentele unor organisme vii. Însăşi textura lor amintea mai mult de cauciuc decât de carnea vie. Dar acest cauciuc palpita, secreta, tremura în spasme interminabile. Fanning era suspendat pe coasta unui munte de mucoase artificiale. Carnea în care îşi înfipsese degetele i se părea falsă şi reală în acelaşi timp. Glandele salivare ce căptuşeau fundul gâtlejului aveau fizionomia unui şir de extinctoare de incendiu. Venele ce brăzdau ţesutul rozaceu păreau făcute din furtunuri de aspirator puse cap la cap. Creată de o maşină, fiinţa protoplasmică păstrase un

aer mecanic. Curburile, formele sale îi trădau originea.

Mathias întinse mâna pentru a atinge un ciorchine de glande. S-ar fi zis că sunt nişte burdufuri transparente mari, umplute cu un lichid fosforescent.

„Nu te aştepta la localizări logice”, spusese Cornélius. „Faptul că te vei afla în piept nu înseamnă c-ai să vezi plămâni! Fiara aia nu are probabil nevoie de aşa ceva. Fără îndoială, pielea îi serveşte de sistem respirator şi desigur reciclează bioxidul de carbon fără niciun ajutor din afară...”

Planşele anatomice defilau în capul lui Fanning, dar glandele fosforescente nu-i aminteau de nimic. În disperare de cauză, le arse un picior. Şocul provocă un torent de lichid în traiectele înconjurătoare. Trecură câteva secunde, apoi animalul se înfioră. Mathias detectă propagarea unor spasme îndepărtate, poate intestinale.

Transpira abundent şi începu să se alarmeze. Pe armură, vopseaua spumega în chip neliniştitor. Un afişaj se

aprinsese în cască:

Eroziune anormală a învelişului extern. Timp de rezistenţă estimat la o sută zece minute. Necesitate de a scăpa de agresiune înaintea expirării acestui interval.

Mathias se afundă cu doi-trei metri în canalul ce servea drept esofag. În pofida multiplelor avertismente ale lui Cornélius, era dezorientat. Acea cavernă vie n-avea nimic de organism normal constituit. Semăna mai mult cu o marionetă pentru filmele de groază decât cu o fiinţă înzestrată cu mobilitate. Căută să-şi amintească de acordurile fiziologice laborios învăţate, dar totul i se învălmăşea în cap. Efectuă o serie de manipulări aproximative care, provocând spasme ale tubului digestiv, declanşară o criză de aerofagie cu râgâieli înfiorătoare. Fluctuaţiile animalului îl loviră pe Fanning între umeri cu violenţa unor bile de cauciuc trase dintr-o puşcă. Compensatorul de

şoc, fiind defect, nu amortiză lovitura. Mathias se dezechilibră şi alunecă pe toboganul esofagian. Reuşi să-şi stopeze căderea agăţându-se de o ciotcă de capsule vâscoase din care radia o pânză de păianjen formată exclusiv din vase capilare. Substanţe ţâşniră, ejaculate de presiune, concentraţi hormonali se deversară în venele afundate sub stratul adipos. Căldura internă a garguiului crescu cu mai multe grade, ca şi cum ar fi fost atins de o febră puternică. Fiara deschise botul şi clănţăni violent din fălci sub asaltul unui trismus tetanic[33]. Totul dură câteva secunde, apoi reintră în normal.

Mathias regreta că nu adusese cu el o sabie sau un topor. Ar fi vrut să scobească la întâmplare, sfârtecând toate acele cărnuri, masacrând canalizările fibroase prin care se prelingeau lichide roşiatice sau albastre...

De altfel, îşi amintea că-i propusese această soluţie lui Vladewsky.

„Ar fi idiot şi inutil”, obiectase bătrânul

[33] Contracție spastică a mușchilor maxilarelor, simptom al tetanosului.

cercetător. „Animalul ăla e înzestrat cu o putere regeneratoare extraordinară.”

Celulele distruse, ţesuturile nimicite se recompun cu o viteză halucinantă. O plagă deschisă se reînchide în câteva secunde. N-o să ajungi nicăieri mizând pe cartea asta a măcelăriei şi a vandalismului chirurgical. Dimpotrivă, e nevoie să dai dovadă de multă meticulozitate. Singurul mijloc de a distruge un gargui este de a-l scurtcircuita. Trebuie să întorci împotriva sa enormu-i potenţial energetic, să-l faci să moară de-o criză cardiacă provocându-i o... implozie! E cam ca şi cum ai sili un peşte-torpilă să se electrocuteze singur!”.

În teorie, toate acestea păreau perfecte. Pe hârtie, reţelele fiziologice păreau la fel de uşor de urmărit precum cablurile unei instalaţii telefonice. În realitate însă lucrurile stăteau cu totul altfel. Mathias clefăia printr-o mocirlă neidentificabilă, înainta pe dibuite, poticnindu-se de organe ce nu semănau cu nimic cunoscut! Ciuperci de carne jalonau tra-

seul tubului digestiv. Ce funcţii aveau? Oare întreaga „aparatură” internă a animalului era concentrată în acel unic tunel?

Fanning nu era departe de a da credit unei astfel de ipoteze. Fără nicio îndoială, enorma masă a fiarei se compunea din muşchi hipertrofiaţi şi oase la fel de dure ca nişte grinzi metalice. Tânărul desfăcu braţele şi picioarele pentru a se opune spasmelor ce-l aspirau în jos. Voia să-şi întârzie la maximum intrarea în stomac, ştiind că odată ajuns în punga digestivă va fi imediat stropit cu sucuri acide ce-i vor coroda cu repeziciune delirantă cochilia protectoare.

Mări debitul de oxigen al sistemului respirator ce ventila casca, întrucât sângele îi bubuia în tâmple. Degetele lui scotoceau în pliurile mucoaselor. Unde, oare, se ascundea inima?

„S-ar putea să fie minusculă”, sugerase Cornélius, „trebuie să te aştepţi la orice. Când ai de-a face cu un animal de sinteză, nu trebuie să raţionezi logic. O fiară atât de enormă poate fi foarte bine

ţinută în viaţă de o inimă miniaturizată, cu nimic mai mare decât pumnul meu! Un animal de sinteză nu este, de fapt, decât un ansamblu de cipuri biologice. Un robot ale cărui fire electrice au fost înlocuite de nervi...”.

Mathias se târa acum printr-un soi de groapă mustind de lichid năclăios. Putea urmări progresia scânteilor energetice de-a lungul ramificaţiilor nervoase; ele sfârâiau, iluminând tunelul de carne. Fanning le compară cu o ploaie de foc ţâşnind dintr-un punct de sudură cu arc electric. Cramponându-se de burduful violaceu al unei capsule umflate cu secreţii spumegânde, provocă un spasm mai puternic decât celelalte şi-şi pierdu echilibrul. De data asta nu mai reuşi să-şi frâneze prăbuşirea şi se năpusti cu viteza unei bombe în sacul stomacal.

Primul lucru pe care-l distinse fu cufărul cu comoara, învelit în pelicula sa de algă protectoare. Caseta plumbuită trona în mijlocul unei bălţi de sucuri acide... iar o fetiţă era aşezată pe capac, cu genunchii adunaţi sub bărbie, într-o po-

ziţie de sirenă melancolică. Părul lung şi alb îi ascundea umerii şi o parte din faţă.

Mathias miji ochii. Era... ciobăniţa, firește! „Cheia” care comanda deschiderea animalelor. Cornélius îi recomandase să nu-i dea nicio atenţie acestei plăsmuiri din protoplasmă, lipsită de orice urmă de inteligenţă.

„Nu e decât o cheie electronică. Ea ascultă de un cod auditiv al cărui cifru îl posedă bancherii B.D.S. În restul timpului, I.Q.-ul ei e cam la fel de ridicat ca al unei chiftele cu ceapă. N-o privi. Nu-ţi va remarca deloc prezenţa. Nu e programată să reacţioneze la apariţia unui intrus”.

Mathias se ridică. I se părea că scafandrul începuse să-i fumege ca o bucată de cretă stropită cu acid. O lumină de alarmă îi invadă casca, pulsând precipitat.

Atenţiune, proclama afişajul digital, *învelişul dumneavoastră exterior este supus unei agresiuni extrem de periculoase. În condiţiile actuale, intervalul de salvgardare nu va depăşi*

treizeci şi patru de minute. Repetăm...

Fanning înjură, încercând să se debaraseze de spuma adezivă care-i acoperea armura, spumă ce începuse să digere piesele de înfrumuseţare făcute din metal moale. Se agită atât de mult încât îşi pierdu echilibrul şi căzu în balta corozivă.

— Sunteţi un hoţ? întrebă deodată fetiţa cu o curioasă voce lipsită de timbru..

Mathias tresări. Creatura îl privea cu ochii ei goliţi de orice expresie. Chipul ei încremenit trăda o totală absenţă a muşchilor faciali. Era drăguţă, agreabilă de privit... dar nu mai mult decât o statuie! Trăsăturile, gura şi nasul său roz păreau modelate în porţelan. Deşi aparent era făcută din carne, îi lipsea incontestabil consistenţa omenească. Se simţea că niciodată nu-şi încreţise fruntea, nu strâmbase din nas... că lacrimile nu-i brăzdaseră nicicând obrajii şi bărbia. Doar buzele se căzneau să articuleze stângaci cuvintele.

— Tu... tu vorbeşti? lăsă el să-i scape,

fără să vrea.

Se înjură în gând. Era o idioţenie să i se adreseze acelui bulion protoplasmic. Se simţea ca şi cum ar fi încercat să converseze cu un fier de călcat!

— Am învăţat, spuse creatura. Am un vocabular de cincizeci de mii de cuvinte şi locuţiuni. Cred că am putea comunica.

— Dar nu eşti concepută pentru a... comunica! exclamă Fanning, Mi s-a spus că...

— Că aş fi un „biftec viu”! Aşa e. Dar, totodată, s-a întâmplat să fiu şi un biftec gânditor. Sunteţi un hoţ? Aţi venit să luaţi caseta de fier?

— Vrei să mă împiedici? riscă Mathias, tulburat de acest obstacol neprevăzut.

— Nu, spuse creatura, nu sunt programată pentru a apăra caseta. Garguiului îi revine rolul de a asigura această parte a muncii. Eu nu sunt decât o cheie. Pot totuşi să vă semnalez că veţi fi digerat în circa o jumătate de oră. Aceste sucuri sunt extrem de corozive, ştiu asta pentru că am asistat la testările din laborator. Am văzut dizolvându-se

mai multe maimuţe, precum şi un condamnat la moarte... Cred că veţi suferi mult.

Fanning simţi în gât un nod dureros. Fetiţa nu schiţase niciun gest. Remarcă faptul că nu clipea din ochi, tot aşa cum nici nu respira. Această absenţă a mişcărilor obişnuite îi alcătuia o mască de Meduza destul de impresionantă.

— Cum ai învăţat să vorbeşti? întrebă el ca să câştige timp.

— Îi ascultam pe cercetători, din fundul bazinului meu. „Pasta” din care suntem formaţi e capabilă să înmagazineze un număr extraordinar de informaţii. Ştiţi că deja e folosită în locul vechilor microprocesoare?

„E o poveste dementă!” îşi spuse Mathias. „Acidul îmi haleşte cuirasa, iar eu stau la palavre cu o grămadă de gelatină deghizată în fetiţă”.

— Ascultă, o întrerupse el, intenţionez să fur această casetă şi să ucid fiara. O să faci ceva ca să mă împiedici?

— Nu pot cauza direct moartea unei fiinţe umane. Acest privilegiu îi revine

garguiului. Dar nu veţi reuşi să-l omorâţi, fiindcă se hrăneşte cu energie pură şi nu se teme de atacurile fizice. Bineînţeles, puteţi încerca să ieşiţi prin orificiul anal. Nu-l blochează niciun excrement, dar ar trebui să vă târâţi prin labirintul intestinului, trăgând şi cufărul după dumneavoastră, şi asta vă va lua cel puţin două ore. Între timp însă nu va mai rămâne nimic din scafandrul dumneavoastră.

— Şi daca l-aş face să deschidă gura?

— V-ar urmări din nou şi v-ar înghiţi înainte să ajungeţi la ascensor. Nu sunteţi într-o situaţie prea strălucită! Oare conţinutul cutiei merită să vă asumaţi toate aceste riscuri?

Mathias nu răspunse şi se cufundă într-o cercetare a pereţilor. Cornélius se înşelase. Garguiul nu semăna cu nimic cunoscut. Era un puzzle anatomic cu piesele împrăştiate. O capcană semănată cu glande aparente şi nervi inutili destinaţi să înşele un eventual intrus. „Bucătarii” de la laboratoarele Mikofsky o garnisiseră cu uşi false, cu broaşte înşelătoare şi

culoare pictate! Monstrul n-avea de ce să fie invidios pe marile piramide din Egiptul antic; şi el era capabil să-şi apere cu străşnicie comorile, închizându-şi meandrele asupra hoţilor imprudenţi şi apoi digerându-i, pentru a-i transforma în grăsime.

Fanning se hotărî să încerce imposibilul. Nu mai avea la dispoziţie decât douăzeci de minute şi nu-şi putea permite să lenevească.

— Voiam să-i provoc fiarei o criză cardiacă, spuse el, bătând cu pumnul în peretele elastic. Mi se indicaseră un anumit număr de operaţiuni de efectuat, dar nu mai găsesc organele respective...

Fetiţa înălţă capul.

— Presupun că doreaţi să accelераţi bătăile muşchiului cardiac prin suprasarcină energetică..., observă ea. E într-adevăr un mijloc bun. Asta ar echivala cu intensificarea treptată a curentului ce alimentează un ordinator, până ce acesta ajunge să explodeze. Se pot dilata venele, se poate provoca un aflux sangvin disproporţionat care va

perturba funcţionarea diferitelor ventricule...

„Ciobăniţa”, gândea cu glas tare, fixându-l pe acel om ridicol în armura sa deja înmuiată. Ştia că avea o şansă de salvare, poate chiar UNICA ei posibilitate de evadare. Nu-şi închipuia cât timp avea să treacă până ce un alt inconştient, un alt nebun, va încerca să pună mâna pe comoară... Existau însă motive serioase de a paria că o asemenea întâmplare nu se va mai repeta NICIODATĂ. Cartea viitorului ei se juca azi, chiar în acest moment. Depindea de acest necunoscut care urma să moară aici, în douăzeci de minute, digerat de diastazele buzunarului stomacal. Totuşi, dacă se hotăra, îl putea folosi, servindu-se de el ca de un intermediar... Ea nu avea posibilitatea de a interveni direct asupra anatomiei animalului... *DAR NIMIC NU-I INTERZICEA SĂ JUDECE CU VOCE TARE ŞI, PRIN ASTA, SĂ INDICE UN ANUMIT NUMĂR DE OPERAŢIUNE CARE...* Hoţul putea deveni astfel braţul

răzbunării ei.

„Se va mişca în locul tău”, murmură în sinea ei. „Va executa manevrele pe care tu nu le poţi nici măcar schiţa fără a cădea de îndată în catalepsie”.

Îl privi pe necunoscut. Omul se temea. Venise după cufărul acela de fier şi se pomenise prizonier într-un labirint de artere. Oare crezuse că-şi va putea băga mâinile în motorul garguiului la fel cum moşmondeşti sub capota unei maşini de serie? Animalele de sinteză erau din ce în ce mai complexe. Pentru a preveni orice formă de efracţie, organele erau trucate în mod curent, ascunzându-se, de exemplu, inima, în interiorul unei false glande sau disimulându-se arterele într-o îmbucare de canalizări multiple. O pereche de falşi plămâni ambalau rinichii adevăraţi, şi aşa mai departe. Monştrii se hrăneau cu energie, dar, în absenţa bombardamentelor, după cele douăsprezece luni ale postului de siguranţă, făceau apel la vechiul lor sistem de alimentare şi reînvăţau să-şi folosească dinţii şi orificiul anal. De-asta

fusese concepută o maşină organică pusă perfect la punct: pentru a face faţă oricărei eventualităţi. Fiarele digerau lumina şi căldura exploziilor, dar, în caz de eşec, ştiau la fel de bine să-şi culeagă tainul din oamenii şi animalele ce se aventurau prin preajmă.

Fetiţa îşi dezdoi picioarele. Ochii ei goneau în lungul circuitelor vasculare. Fireşte, era la curent cu toate localizările strategice, cunoştea toate punctele slabe. Geografia intimă a animalului nu mai avea pentru ea niciun secret. În fond, pentru asta fusese programată, spre a fi capabilă să localizeze mintal, într-o fracţiune de secundă, glanda cea mai bine disimulată. Nomenclatura anatomică a garguiului era depozitată în creierul ei după un sistem de neşters...

Hoţul însă putea să acţioneze. Niciun blocaj mintal nu risca să-i paralizeze mâinile dacă schiţa un gest ce submina integritatea viscerală a seifului viu. Acesta era un atu capital.

Fetiţa reflecta cu toată viteza. Omul

acela care nu mai dispunea decât de douăzeci de minute de existenţă era capabil să taie gratiile temniţei de carne... *Trebuia să-l folosească!* Trebuia să se apuce cu ambele mâini de prăjina ce-i fusese întinsă.

De îndată ce hoţul ar fi fost digerat, ar fi regăsit solitudinea puşcăriei organice şi trista perspectivă a anilor ce urmau. Ani de claustrare în fundul unui stomac doldora de casete metalice! Nu putea accepta asta! Firava ei sensibilitate presimţea întreaga disperare ce însoţea această încarcerare pe viaţă.

— Ascultaţi! spuse, întorcându-se spre efemerul ei tovarăş de captivitate. Am să vă propun un târg: vă ajut să luaţi comoara, dar, în schimb, mă scoateţi şi pe mine de aici. Sunteţi de acord?

Mathias se legăna de pe un picior pe altul. Avea de ales? Cornélius, cu concepţiile lui anatomice învechite, îl trimisese pur şi simplu la moarte. Consultă cadranele ce se agitau în interiorul căştii. Dacă sucurile îşi continuau acţiunea corozivă, cochilia scafandrului

avea să se preschimbe în dantelă peste cel mult un sfert de oră.

— Okay! Okay! Fac tot ce doreşti! Spune-mi cum să omor garguiul şi vom fugi până la ascensor.

Fetiţa dădu din cap. Imediat îşi smulse o şuviţă de păr, o duse la gură şi o umezi îndelung cu salivă. Servindu-se de capacul cufărului ca de o masă de lucru, începu apoi să confecţioneze o peliculă protectoare asemănătoare cu cele pe care le utiliza la ambalarea casetelor plumbuite. Când folia vegetală proliferă suficient, i-o întinse lui Mathias.

— Înfăşuraţi-vă cu asta, ordonă ea. Va încetini acţiunea sucurilor gastrice care vă devorează armura. Astfel veţi câştiga o oră.

Fanning îi urmă sfatul pe dată, drapându-se cu grijă în acel linţoliu translucid, la fel de maleabil ca o bucată de celofan.

— Să nu vă credeţi salvat cu asta! continuă „copila”. Diastazele vă vor roade mai departe cochilia, dar cataplasma pe care v-am dat-o le va reduce apetitul.

Consideraţi că sunteţi ambalat într-un fel de pansament gastric... cel mult.

— Ce trebuie să fac? întrebă Mathias.

— Voi enunţa doar teoremele fiziologice, explică fetiţa. Dumneavoastră trebuie să ştiţi să le aplicaţi. Nu pot să vă dau ordine precise fără a fi afectată de blocajul mental înscris în creierul meu. Ascultaţi-mă bine! Voi recita adevăruri anatomice, dar n-am să vă spun niciodată: faceţi asta sau ailaltă. Încercaţi să vă descurcaţi cât puteţi de bine. Mi-e imposibil să vă explic cu de-amănuntul cum ar proceda un sabotor perfect.

Mathias ar fi vrut să-şi smulgă casca pentru a-şi şterge sudoarea care-i curgea în ochi. Se îndoia că încă mai avea destul sânge rece pentru a rezolva ghicitori.

— Haide, dă-i drumul! o îndemnă el. Oricum, în punctul în care am ajuns...

Fetiţa începu să înşire o suită de definiţii ce păreau scoase direct dintr-un manual de anatomie. Mathias încerca să se orienteze, să localizeze organele descrise, să improvizeze tehnici de sabotaj,

transpunând în practică ceea ce-l învăţase Cornélius Vladewsky. Se târî prin tunelurile slinoase, înnodă nervii între ei la fel cum se împleteşte izolaţia unui cablu electric. Strivi sub călcâi glande, secţionă vene aparent lipsite de importanţă. Gâfâia, tâmplele îi bubuiau, în vreme ce încerca să construiască o strategie a masacrului pe baza hărţii pe care i-o prezenta verbal fetita. Era ca şi cum, după ce abia s-ar fi familiarizat cu diferitele mişcări executate de piesele unui joc de şah, i s-ar fi cerut imediat să alcătuiască un manual pentru uzul jucătorilor profesionişti. Pipăia prin penumbra visceralã, tăind, înnodând şi scurtcircuitând maşinăria vie, amintindu-şi când şi când de rudimentele de vandalism pe care i le prezentase Cornélius. Nervii i se răsuceau între degete ca nişte năpârci negre sau ca nişte ţipari. Lega noduri marinăreşti cu frânghii vii şiroind de sânge sau umori.

În cele din urmă, fetiţa tăcu, iar Mathias se lăsă să alunece în punga stoma-

cală, epuizat, cu genunchii tremurându-i de oboseală.

— Acum trebuie să aşteptăm, decretă „copila”. Hormonii se vor scurge, invadând sistemul nervos. Prima reacţie va avea loc în cinci minute, cel mult şase.

— Sper că blestemăţia asta o să crape! gâfâi Mathias. Vom ieşi prin bot şi vom fugi spre ascensor. Mi s-a spus că ceilalţi monştri vor fi dezorientaţi de moartea şefului de turmă şi ne vor lăsa în pace, aşa este?

— Când moare un şef de turmă, apare întotdeauna un moment de suspensie, confirmă fetiţa. În mod normal, ar trebui să părăsesc carcasa animalului scos din funcţiune şi să-mi aleg domiciliul într-unul sau altul din animalele ce aşteaptă.

— Okay! bătu din picioare Fanning. Numai că de data asta te vor aştepta mult şi bine. O să deblocăm liftul şi vom urca la parter. Pe urmă ne vom amesteca printre clienţi şi angajaţi pentru a ieşi din bancă.

— E un plan complet idiot! remarcă puştoaica fără niciun strop de însufleţire

în glas. Chiar credeţi că voi fi luată drept clientă? Goală puşcă şi cu părul meu alb? Nici dumneavoastră nu veţi reuşi să treceţi prin valva de ieşire. De ambele părţi ale intrării au fost postaţi fizionomişti cu experienţă. L-am auzit pe director vorbind despre asta cu adjuncţii lui. Niciunul dintre ei nu-şi va aminti de figura dumneavoastră? Vor da imediat alarma şi veţi rămâne blocat în mijlocul ecluzei antiglonţ, cu toţi sacii de aur şi diamante în cârcă, aidoma unui imbecil perfect. Planul meu e mult mai bun...

— PLANUL TĂU? icni Fanning. Ce tot vorbeşti? Mi-ai dat, doar, modalitatea de a-i provoca monstrului o criză cardiacă...

— Nu. N-aş fi putut-o face. M-ar fi împiedicat blocajul mental.

— Fir-ar să fie! înjură Mathias. Lucrul ăla manual pe care m-ai pus să-l improvizez ce era?

— O simplă procedură de purgaţie energetică. Animalul va scuipa energia ca o locomotivă sau ca un cazan care expulzează aburi sub presiune. E o manevră care nu poate în niciun fel să

aducă prejudicii animalului. Îi vom curaţi „circuitele” de înmagazinare. N-am făcut decât să vă sugerez mărirea puterii acestei epurări, atâta tot! Dar, încă o dată, vă repet: garguiul nu păţeşte nimic.

— Şi acel „jet de aburi” ne va permite să fugim cu prada?

— Cred că da. Dacă informaţiile mele sunt exacte, vom putea părăsi cripta în câteva minute.

Fanning nu-şi credea urechilor. Se lăsase manipulat de un boţ de gelatină protoplasmică!

Deodată, fiara fremătă, cabrându-se ca un cal electrocutat. Mathias îşi pierdu echilibrul şi se rostogoli peste cap. Casca sa răsună, ciocnindu-se de un colţ al cufăraşului de fier.

Monstrul tremura, contractându-şi muşchii. Arcuindu-şi coapsele enorme, făcu mai multe salturi în mijlocul criptei. Sub impactul săriturilor, pietrele se crăpară şi creta de pe jos se ridică în nori pulverulenţi.

Sub carapacea osoasă, carnea îşi

schimbase culoarea. Fluxul sangvin se accelera, venele vibrau ca o reţea de ţevi ieşind dintr-un boiler ce sta să explodeze. Din bolta cavernei se desprinseră mai multe pietre care se prăvăliră cu vuiet nebun în centrul arenei.

Ceilalţi monştri, după un moment de ezitare, începură să imite comportamentul şefului de turmă. Curând, cele patru pachiderme se prinseră într-o horă dezlănţuită. Săltau grotesc pe circumferinţa criptei, aidoma unor broaşte colosale împlătoşate ca tancurile. Spectacolul era în acelaşi timp grandios şi total ridicol. Treptat, mişcările lor se accelerară. Pereţii carierei amplificau această sarabandă nebunească, dându-i puţin câte puţin amploarea unui cutremur de pământ sau a unei avalanşe în formare.

Imperfect sincronizată, turma se desfăşura într-un vacarm de iceberg ce sfâşie coca unei nave. Aceste şocuri zgâlţâiau subsolul şi făceau să zbârnâie cablurile ascensorului. S-ar fi zis că un cataclism înspăimântător urca pe furiş

din centrul pământului.

Brusc, garguiul ce comanda debandada se opri şi-şi ridică botul spre bolta de piatră.

Ochii săi de crab îşi pierdură culoarea neagră, începând să iradieze o uluitoare lucire albăstrie. În cele din urmă, două fascicule de energie pură îi ţâşniră din orbite şi izbiră domul drept în mijlocul trapei de bombardament.

Razele sfâşiară întunericul ca două linii trasate cu laserul, în timp ce aerul vibra, ţiuind pe o notă incredibil de stridentă. Căldura din interiorul criptei deveni de-a dreptul înfricoşătoare. Trapa metalică dădu rapid în clocot. Voleurile sale, înmuiate, se deschiseră cu un zgomot flasc de pânză udă, dezvăluind interiorul depozitului.

Razele albastre pătrunseră în arsenal şi linseră formele ispititoare ale bombelor fixate pe cărucioarele lor. Ceea ce trebuia să se întâmple se întâmplă...

Patru sute de kilograme de explozibil se volatilizară într-o enormă flacără purpurie. Deflagraţia, fiind localizată la o

înălţime mult prea mare, nu putu fi absorbită de către gurgui, în schimb, se răspândi în subsolul imobilului, devastând structurile de beton, topind grinzile metalice. Unda de şoc goni de-a lungul zidăriei, şi toate geamurile imobilului zburară în cioburi, în timp ce planşeele primelor zece etaje se tasară unele peste altele, prinzând locatarii între feliile unui sendviş din ciment... Efectul suflului îi ucise pe cei mai mulţi. La nici trei secunde după explozie, turnul începu să oscileze ca un copac căruia i s-a tăiat baza. Lipsit de rădăcini, edificiul se clătina deasupra acoperişurilor înconjurătoare. La nivelul solului, pe un perimetru larg, trotuarele se topiseră. Asfaltul în clocot atinsese cealaltă parte a străzii, maculând faţadele. Numeroase maşini, catapultate de explozie, aterizaseră în vârful caselor situate în zona sinistrată. Se înfundaseră în poduri, străpunseseră ultimele etaje, prăvălindu-se apoi peste locatarii ce se odihneau în paturile lor.

O tăcere densă urmă vacarmului de-

flagraţiei. Turnul trosnea, oscilând între stabilitate şi surpare. Cele trei subsoluri şi parterul nu mai existau. Stătea proptit într-un ciot înnegrit, pe care nicio rădăcină nu-l mai ţinea înfipt în pământ. Apoi clădirea începu să se mişte, lent, cu un balans de metronom abia perceptibil. Locatarii rămaşi în viaţă urlară de groază, înfigându-şi unghiile în lemnul mobilelor dislocate. Imobilul păru să ezite câteva clipe, ca şi cum ar fi fost ţinut în echilibru de suflul unor vânturi contrarii, după care începu să se prelingă spre sol...

Cei ce-l văzură prăbuşindu-se rămaseră multă vreme cu impresia că asistaseră la surparea unui munte. Cele treizeci de etaje se culcară pe babord, sfărâmându-se la jumătatea înălţimii înainte de a atinge solul. Şocul fu groaznic. Epava se nărui de-a latul bulevardului, zdrobind sub diferitele sale tronsoane o multitudine de imobile din împrejurimi.

Era ca şi cum un elefant mort s-ar fi prăvălit în mijlocul unui camping.

Izbucniră incendii, iar conductele de gaz rupte prilejuiră noi explozii. În câteva minute, cartierul rezidenţial luă aspectul unei uzine bombardate. Coloane de fum gros şi gras începură să se înalţe în noapte, în vreme ce geografia străzilor se umplea de ruguri roşiatice.

Din adâncul craterului lor, monştrii priveau cerul...

Pereţii criptei se dislocau, blocuri de stâncă se rostogoleau până pe fundul arenei, micşorând spaţiul vital al turmei. Era timpul să-şi găsească un alt bârlog. Fiara care comanda clanul sări afară din groapă cu o formidabilă detentă a labelor posterioare. Celelalte o imitară fără să şovăie. Ţâşnind din haos, creaturile de apocalips invadară bulevardul şi începură să se deplaseze printre frânturile de zidărie.

Erau puţin cam dezorientate pomenindu-se în mijlocul unui nou spaţiu căruia nu-i percepeau limitele. Dar flăcările şi exploziile li se părură de bun augur. Un lucru era sigur: în inima

unui asemenea desfrâu energetic, n-aveau să ducă lipsă de hrană...

Confuzia era atât de mare încât nu li se remarcă imediat prezenţa. E drept însă că platoşele lor puteau fi confundate cu uşurinţă cu mormanele de pietre sfărâmate împrăştiate în jur.

În interiorul animalului ce comanda turma, Mathias încerca zadarnic să se ridice. Şocul pe care-l suferise când bestia sărise afară din crater îl ameţise pe jumătate. Chiar fără să vadă ce se petrecea afară, ghicea fără greutate că iniţiativa fetiţei declanşase o veritabilă catastrofă. Vacarmul exploziei, chiar şi amortizat de ţesuturile adipoase ale garguiului, îi spărsese timpanele. Apoi, fără îndoială, percepuse distinct vibraţiile unui mic cutremur de pământ. În prezent, fiara se deplasa în salturi succesive, ca o broască gigantică. Era extrem de greu să stai drept în acea nacelă ce se balansa continuu.

— Încetaţi să vă mai bâţâiţi! îl admonestă fetiţa. O să vă rupeţi învelişul

protector! Doar nu credeţi c-o să-mi smulg părul din cap ca să vă croiesc mantale gastro-rezistente la fiecare cinci minute?

Fanning remarcă insolenţa puştoaicei şi înţelese că fusese manipulat de la bun început. Creatura aceea ştiuse tot timpul că purgaţia circuitelor energetice avea să provoace distrugerea depozitului de bombe. Îl împinsese să saboteze animalul în aşa fel încât „supapa”, în loc să expulzeze un simplu jet de vapori, să dezlănţuie o răsuflare de aruncător de flăcări. Manevrase astfel încât să nu i se declanşeze niciun moment procesul de blocaj implantat în creier. Sabotajul nu se înrudea cu vandalismul, nu era decât amplificarea unei funcţii naturale. În plus, nicio clipă nu băgase mâna „în sac”... Toate aceste măsuri de prevedere îi permiseseră să evite subtil interdicţiile înscrise în spiritul ei. Planul dovedea o mare abilitate intelectuală.

— Ce s-a întâmplat? se bâlbâi Fanning. Tot vacarmul ăsta... ce-a fost?

— Cred că depozitul de bombe instalat

în subsolurile băncii a sărit în aer, spuse dulce fetiţa. Iar în acest caz, fără îndoială, fiarele au scăpat din criptă. Nu ne mai rămâne decât să găsim un colţişor liniştit şi să ieşim din ascunzătoare...

— Un colţişor liniştit? sughiţă Mathias. Dar pun pariu că toate privirile sunt aţintite asupra noastră! Şi, pe urmă, cum vrei să ieşim din monstrul ăsta?

— Provocându-i o criză cardiacă. Parcă ăsta era planul dumneavoastră iniţial, nu? Adineauri nu aveam nicio şansă să reuşim, căci gardienii nu ne-ar fi lăsat să ieşim din bancă. Am fi fost împuşcaţi în ecluza de control. Acum, nu mai există nici gardienii, nici banca.

Fanning bodogăni, în sinea lui. Nu-l ajuta cu nimic să discute în contradictoriu. Copila nu deţinea decât informaţii fragmentare, date pe care probabil le extrăsese din diverse bănci informatice, iar aceste piese de puzzle îi conturau o imagine aproximativă asupra lumii exterioare. Ea nu putea înţelege că oraşul avea să se prefacă în scurtă vreme într-o capcană inextricabilă. La

ora actuală, centrala poliţiei era fără-ndoială asaltată de telefoane ce semnalau prezenta garguilor pe bulevardul central. Dispozitivul avea să se instaleze...

Mathias încruntă din sprâncene. Dispozitivul? CARE DISPOZITIV?

Niciodată forţele poliţiei nu avuseseră de înfruntat o trupă de seifuri vii a căror putere de foc o depăşea pe aceea a unui car blindat de luptă hipersofisticat! În general, *Unităţile de Justiţie Autonomă* se războiau cu hoţii, nu cu asemenea monştri!

„Ce rahat!” înjură el în gând.

Înţelegea că puştoaica profitase de apariţia lui pentru a improviza un plan de evadare total dement. Undeva, cândva, existase o hibă. În mod normal, „ciobăniţa” ar fi trebuit să fie complet lipsită de afectivitate şi să rămână indiferentă în faţa perspectivei — puţin îmbucurătoare, e drept! — de a-şi petrece toată viaţa în stomacul unui monstru. „O legumă programată”, spusese Cornélius. Dumnezeule mare!

Cât de orbi fuseseră! „Biftec”-ul, „leguma” îşi permitea luxul de a avea stări de spirit, aere! Îşi refuza rolul de „cheie” docilă şi-şi lua tălpăşiţa distrugând un imobil ticsit de locuinţe. Cei de la laboratoarele Mikofsky subestimaseră vizibil capacităţile afective ale protoplasmei din care plămădeau fiinţele de sinteză!

„Ei, haide!” îşi spuse Mathias, „dacă n-avea chef să scape, acum ai fi fost deja halit de sucurile digestive. Te-a salvat pentru că are nevoie de tine ca să saboteze monstrul. De-asta te păstrează în viaţă...”

Se deplasă astfel încât să poată arunca o privire în tunelul esofagului. Dar totul era negru. Animalul îşi ţinea fălcile strânse.

Pipăi cu vârful degetelor suprafaţa scafandrului. Coroziunea avansa pe nesimţite. Clăbucii, deşi mai mici decât la început, reprezentau o dovadă vie a disoluţiei învelişului exterior. Giulgiul gastro-rezistent nu făcea decât să amâne ineluctabilul. În cel mult patruzeci de

minute, armura urma să capete aspectul unui burete. Atunci diastazele aveau să-i atace carnea, descompunând-o cu o viteză remarcabilă, separând glucidele, lipidele, triind proteinele, clasificând...

Mathias se înfioră. O observă pe furiş pe fetiţă. Faţa ei afişa aceeaşi limpezime neomenească. Aştepta cuminte, aşezată pe capacul sipetului. Prea cuminte...

Fiarele coborau bulevardul. Curioşii ieşiţi la ferestre le arătau cu degetul, scoţând strigăte înfricoşate. La Cartierul General al Poliţiei, centrala telefonică începea să fileze, în pragul unui colaps.

„Monştri!”, urlau căştile auditive. „Dragoni! Pe bulevardul central. Au distrus imobilul B.D.S... Faceţi ceva!”

CAPITOLUL X

La comisariatul central, Juvia Trent gesticula, încorsetată în uniforma ei pătată de sudoare. Amuzaţi şi neputincioşi, cu nasurile turtite pe geamuri, inspectorii asistau la debandada mecanicilor ce mişunau de-a lungul pistelor ca nişte furnici cuprinse de panică. În lipsa unei strategii adaptate, fuseseră chemate la apel toate *Unităţile de Justiţie Autonomă* parcate în hangare. Maşinile soseau uruind, cu cleştii pe jumătate ridicaţi, clănţănind din şenile. Defilau prin mijlocul băltoacelor de ulei albăstrui, inundând garajul cu vacarmul lor de Panzere trecând în linia întâi.

— E o idioţenie! observă Goobble, strivindu-şi paharul de cafea între degete. Unităţile de patrulare n-au niciun motiv legal de a interpela seifurile

scăpate de la B.D.S... Şi chiar dacă s-ar încumeta, cum vor proceda? Credeţi că vor încerca să îndese pachidermele în chesonul lor de incinerare?

Răsunară râsete acide. Foştii soldaţi ai asfaltului se bucurau de inevitabila înfrângere a unităţilor robotizate. Era evident că maşinile se vor acoperi de ridicol. Fotografiile monştrilor, procurate de la laboratoarele Mikofsky, treceau din mână în mână.

— Încetaţi să vă mai hliziţi ca nişte puştani! lătră Juvia. Am citit raportul tehnic. Lighioanele astea sunt practic invulnerabile. Nu ştiu absolut deloc cum s-ar putea prelua controlul asupra turmei. Directorul B.D.S., ca de altfel şi cadrele sale de stat-major, locuia la etajul întâi al imobilului. La ora actuală, toţi sunt morţi. Nimeni n-are nici cea mai vagă idee despre codul care le permitea să intre în contact cu seifurile. Fiarele se vor preumbla prin tot oraşul, iscând o panică monstruoasă.

— Ce putem face? repetă Goobble. N-avem la îndemână nici măcar o puşcă de

vânătoare...

— Veţi pleca pe urmele unităţilor! ordonă Juvia Trent. Trebuie ca tancurile de patrulare să încadreze turma ca nişte câini ciobăneşti, înţelegeţi? Dar în niciun caz să nu încerce să le atace. Animalele alea dispun de un potenţial defensiv care ar face să pălească de invidie până şi marina militară.

— De ce s-a dărâmat imobilul? întrebă cineva. Era un turn nou-nouţ. O chestie super-lux...

— B.D.S.-ul avea un întreg arsenal depozitat în beciuri, răspunse laconic Juvia. Cred că un detonator defect a declanşat scânteia ucigaşă. Speriate de explozie, seifurile vii s-au împrăştiat. Trebuie oprite şi conduse la grădina zoologică. L-am prevenit pe director să ţină la dispoziţia noastră câteva gropi dezafectate. Dacă procedăm cu discreţie, totul o să meargă bine. Animalele alea nu trebuie niciun moment să aibă impresia că sunt victimele unei deturnări sau ale unei tentative de efracţie... căci s-ar apăra!

Goobble, fugi pe bulevardul central şi obligă-i pe mecanici să reducă tendinţele ofensive ale unităţilor autonome.

Goobble îşi luă mantaua de piele şi ieşi în zona de manevră. Juvia strânse din fălci, presimţind apropierea catastrofei. Unităţile cibernetice nu aveau destulă abilitate pentru a duce la bun sfârşit o asemenea operaţiune. Practica lor în domeniul justiţiei expeditive avea să se transforme într-un handicap insurmontabil. De astă dată, din păcate, nu mai era vorba să ia de guler un hoţ mărunt pentru a-l vârî la rotisor. Monştrii care invadau chiar în acel moment artera cea mai circulată din capitală nu cunoşteau frica. Aveau să apere până la capăt comorile ce se bălăngăneau în fundul stomacurilor lor.

Femeia cea grasă îşi şterse cu dosul mâinii sudoarea ce-i îmbrobonea fruntea. Era de ajuns un simplu pas greşit pentru ca întregul oraş să se trezească azvârlit în plin coşmar. Telefonul sună din nou. Căpităneasa merse spre biroul ei cu pas greu.

Pendula afişa orele zero treizeci şi patru.

***

Maşina de serviciu urca bulevardul, mergând în zig-zag printre barierele mobile instalate de pompieri. Girofarurile de pe capota diferitelor vehicule de intervenţie licăreau în noapte aruncând fulgere albastre şi roşii ce aprindeau reflexe curioase pe căştile cromate ale salvatorilor. Goobble nu mai avea chef de râs. Spectacolul turnului doborât de-a curmezişul străzii şi al imobilelor învecinate reduse la stadiul de mormane de cărămizi fumegânde îi spulberase orice dorinţă de a se distra pe seama altora.

Zece unităţi autonome înaintau spre Piaţa Verneuve, locul unde se aflau actualmente monştrii. Pe măsură ce distanţa scădea, Goobble devenea tot mai nervos. Neliniştit, bătea darabana pe tabloul de bord, privindu-i pe pompierii ce alergau printre blocurile de beton încastrate în asfalt. Bulevardul

părea să fi căzut victimă unui cutremur de pământ. Solul nu se mai vedea sub sticla spartă provenită de la ferestre şi pretutindeni te împiedicai de obiecte absurde: o cadă de baie încoronând o cabină telefonică, mobile îngrămădite claie peste grămadă într-o gură de metrou, haine acoperind întinderea trotuarelor.

Cadavrele, sau cel puţin ceea ce se reuşise să se extragă dintre dărâmături, se odihneau sub prelate plastifiate. Protuberanţele neregulate pe care le conturau pe sub acoperitori permiteau să se deducă halul în care erau. Un miros de pulbere arsă plutea în aer, iar vântul sufla rafale de funingine ce maculau autopompele cu pete negre ca nişte alice.

Goobble se foi în scaun. Lângă el, mecanicul brigăzii de noapte îşi ştergea transpiraţia ce-i curgea pe faţă cu o cârpă slinoasă.

— La dracu'! ocărî inspectorul. Ai reglat sigur unităţile de justiţie la nivelul minim de agresivitate?

— Da, bombăni mecanicul, dar nu vă faceţi cine ştie ce iluzii! Reglajele astea-s o panaramă. Carele de intervenţie au tendinţa să reacţioneze în funcţie de mărimea ţintei. Se adaptează, ce mai! Masa fiarelor riscă să le perturbe circuitele de detecţie. Dacă se simt ameninţate, vor ataca din prima, ca să descumpănească adversarul.

— Ce mai budă! mugi Goobble. Nu mai lipseşte decât ca nenorociţii ăştia de roboţi să-ncerce să le bage cu forţa în chesoanele de incinerare!

Imaginea părea atât de grotescă încât cei doi izbucniră într-un râs nervos. Cinci minute mai târziu, zăreau siluetele înspăimântătoare ale seifurilor vii adunate în centrul pieţei. Monştrii păreau a sta în expectativă, perturbaţi de spaţiul infinit ce se deschidea în faţa lor. Adoptaseră instinctiv o dispunere în cerc, ce le permitea să facă faţă unei eventuale agresiuni.

Unităţile de intervenţie îşi încetiniră înaintarea clănţănind, ca nişte tancuri ajustându-şi linia de tir, apoi trecură la

atac, cu cleştii ridicaţi.

„Parc-ar fi nişte măturătoare pregătindu-se să cureţe molozul”, îşi spuse inspectorul.

Şi simţi în aceeaşi clipă că lucrurile aveau să ia o întorsătură rea. Foarte rea...

Carele de patrulare se repeziră asupra animalelor ca şi cum ar fi fost vorba de nişte simpli câini turbaţi ce puteau fi săltaţi de pielea cefei! Cleştii se prăvăliră peste şira spinării garguilor, fără a reuşi să muşte substanţa cornoasă din care erau alcătuite carapacele. Goobble văzu clar ţâşnind scântei din degetele metalice care se frecau de armura granitică a monştrilor. Înjură. Aşa cum prevăzuse, toate unităţile îşi deschiseseră capota chesonului de incinerare, cu dorinţa vădită de a sfârşi cât mai repede cu broscoii ăia ce tulburau liniştea publică.

— Grijania mă-sii! şopti inspectorul. E ca şi cum ar încerca să bage un elefant într-o oală sub presiune!

Picioarele îi tremurau. Căută febril

microfonul staţiei de radio.

— Doamnă Căpitan! Doamnă Căpitan! gâfâi el. Merge foarte prost! Roboţii vor să prăjească fiarele! Ce facem?

Abandonând carapacele, braţele articulate atacau acum părţile moi din anatomia seifurilor vii. Mâinile de oţel se încleştau pe coapsele sau labele anterioare, ciupindu-le pielea solzoasă cu intenţia bine definită de a le-o sfâşia.

Nemişcaţi, monştrii începură totuşi să dea semne de nerăbdare. Boturile ca de şopârlă li se deschideau lent. Între timp, tancurile de justiţie se încăpăţânau să măcelărească mai departe vânatul capturat în flagrant delict de vagabondaj. Cleştii scânteiau, îndârjindu-se să smulgă bucăţi de carne pentru a le arunca în chesoanele incineratoare.

„Din moment ce aceşti contravenienţi sunt prea mari,” părea să fi decretat ordinatorul de sancţionare, „îi vom arde bucăţică cu bucăţică!”

Unităţile-robot se agitau zăngănind, deconcentrate de rezistenţa acelei cărni

elastice, dar imposibil de rupt. Unele dintre ele, agăţate de gâtul fiarelor ca nişte nevăstuici, nu mai atingeau solul. Asta era prea mult. Monştrii trecură la atac. Goobble văzu căscându-se boturile cele mai îngrozitoare din câte existaseră vreodată pe pământ. Acele crevase presărate cu colţi se prăvăliră asupra carelor robotizate, sfărâmându-le cu eficacitatea unor prese hidraulice. Tăbliile urlară îndoindu-se, chesoanele de incinerare făcură explozie, vomându-şi măruntaiele încinse până la alb. Garguii mestecau oţelul ca nişte fiare ce-şi devorau prada. Buloanele li se rostogoleau printre colţi, în timp ce rezervoarele explodau.

— Isuse Cristoase! bâigui mecanicul închinându-se.

Goobble strângea microfonul ca pe o lămâie.

— Doamnă Căpitan! urlă el cu glas isteric. Monştrii înfulecă unităţile de justiţie! Ce facem?

— Nimic, replică vocea surdă a Juviei Trent. Retrageţi-vă! Acum e rândul

armatei.

Goobble dădu din cap, incredul. În faţa lui, monştrii îşi încheiau festinul cu ultimul car de intervenţie.

***

Sarah Muraille fu prima care auzi elicopterele. Era culcată pe patul ei, goală, umedă, cu coapsele încă îmbibate de sperma *call-boy-ului*[34] agenţiei de plăceri la domiciliu. Băuse mult şi, preţ de-o secundă, crezu că vuietele ce-i umpleau capul erau semnele ce anunţau o puternică migrenă etilică.

Se ridică şi pielea ei jilavă fremătă dezlipindu-se de perne. Se simţea greoaie şi bătrână. Se întoarse cu spatele spre oglindă, pentru a nu-şi surprinde reflexul feţei buhăite de excesele nopţii. Micul gigolo dormea, cu braţele şi picioarele desfăcute. Era un tânăr slab şi blond, dotat cu un penis incredibil de lung. Femeile măritate făceau adesea apel la el pentru a le

[34] Prostituat masculin, gigolo.

încununa fantasmele născute din câte o după-amiază de trândăvie. Clientela i se compunea aproape exclusiv din soţii de cadre superioare, sătule de expoziţiile de pictură şi saloanele de ceai.

Sarah merse clătinându-se până la fereastră. De la plecarea lui Mathias, practic nu încetase să bea, sperând să-şi anestezieze astfel angoasa ce creştea într-însa, pe măsură ce zilele treceau. Organismul ei începea să dea semne clare de intoxicaţie, dar nu se putea abţine să n-o ia de la capăt, golind pahar după pahar.

Îşi rezemă fruntea fierbinte de geam. Elicopterele zburau la joasă înălţime, prin canionul delimitat de faţadele imobilelor. Erau echipate cu proiectoare puternice ale căror fascicule măturau strada. Sarah se înfioră, cuprinsă brusc de un presentiment rău. Aparatele acoperite uniform cu o vopsea kaki erau puternic înarmate. Mitraliere mari cu triplă ţeavă rotativă încadrau bula translucidă a carlingii, precum acele unei insecte purtătoare de maladii

mortale. Elicopterele zburau în ralanti, răscolind alene aerul, dar suflul paletelor lor pălmuia faţadele clădirilor, făcând geamurile să tremure.

Sarah deschise fereastra. Primi o lovitură de pumn invizibil între sâni şi trebui să se retragă precipitat. În interiorul apartamentului, hainele împrăştiate îşi luară zborul, urmate de revistele şi ziarele dispuse în vraf la picioarele patului.

— Hei! protestă micul gigolo. Ce-i cu uraganul ăsta?

Sarah nu răspunse. Tocmai zărise fiarele, imobilizate la o sută de metri în susul bulevardului. Inima ei rată o bătaie. Cum ieşiseră din criptă? Fanning nu plănuise niciun moment aşa ceva! „Ceva n-a mers”, îşi spuse ea, „era de aşteptat...”

În aceeaşi clipă, elicopterele se dispuseră în formaţie de luptă şi atacară monştrii, deschizând focul.

Gloanţele explozive sfâşiară spaţiul într-un vacarm de tablă spintecată. Sarah îşi astupă urechile, pentru a scăpa de stridenţa acelei agresiuni sonore.

Undele de şoc i se repercutau în carne şi făceau să-i tresalte sânii. Câteva tablouri se desprinseră de pe pereţi şi numeroase cărţi basculară pe jos din rafturile bibliotecii. În capătul bulevardului, proiectilele explozive ricoşau de pe carapacea garguilor, răspândind jerbe de scântei. Pachidermele se răsuciră greoaie, ca să facă faţă acestei noi agresiuni.

Sarah strânse pumnii. Gloanţele ricoşate muşcaseră adânc din faţadele celor mai apropiate imobile. O mulţime de curioşi înghesuiţi în balcoane căzuseră, fiind seceraţi de aceste rafale ce nu-i vizaseră pe ei. Sângele începea să curgă de pe pervaze, înscriind lungi dâre purpurii pe albeaţa pietrei.

Elicopterele trecură razant pe deasupra fiarelor şi zburară până la Piaţa Extremei Miruiri, pentru a-şi executa întoarcerea. Gloanţele perforaseră asfaltul şi betonul, fără a le provoca monştrilor nici cea mai mică vătămare...

— La dracu'! înjură micuţul blond,

rezemându-se cu coatele de pervaz. Ce-i cu bâlciul ăsta?

— Îmbracă-te! i-o tăie Sarah. Împachetează-ţi sula şi ia lovelele de pe noptieră! Îţi dau eu un semn zilele-astea, dacă mai scăpăm vii din toată tevatura!

— Faci mişto? o ironiză blondul, rânjind galben.

Sarah nu catadicsi să-i răspundă. Se îmbrăcă în grabă, alegându-şi haine solide şi impermeabile, cu multiple buzunare. Îndesă în ele bani, un cuţit, un mic revolver cu pat de sidef, precum şi o minitrusă de prim ajutor.

— Hei, observă tânărul, ce învârţi acolo? Te pregăteşti de exod sau ce?

Nu apucă să spună mai mult. Aparatele reveneau. Deschiseră focul, luând bulevardul în anfiladă[35]. Gloanţele pierdute ciuruiră faţadele şi făcură terci maşinile oprite de-a lungul trotuarelor.

Dar fiarele ajunseseră la capătul răbdării. Cea care părea să comande turma ridică botul pentru a fixa roiul de elicop-

[35] Tragere de anfiladă = tragere în ținte înșirate perpendicular sau oblic față de frontul de tragere.

tere. O secundă, lăsă senzaţia că era un enorm tun ce-şi alinia reperele de ochire, apoi două jeturi de energie pură îi ţâşniră din orbite şi loviră aparatele din frunte.

Sarah scoase un urlet. Maşinile zburătoare se prefăcură în globuri de foc, în timp ce elicele continuau să li se rotească în gol, îndepărtându-se de carcase. Sarah holbă ochii, îngrozită. Palele scânteietoare zburau printre imobile ca nişte gigantice stele ninja. În cele din urmă derivară la tribord, apoi percutară o faţadă, explodând ca un buchet de lame de ras.

Sarah Muraille se aruncă pe burtă. Tronsoanele de metal despicau strada, spintecau casele, într-un vâjâit de săbii ţâşnind din teci.

— Da' căca-m-aş! icni blondul, rezemat în coate la fereastră.

O secundă mai târziu, capul i se rostogolea pe mochetă, la câţiva centimetri de faţa lui Sarah. Trupul decapitat, pradă unei mişcări reflexe, făcu câţiva paşi de-a-ndărătelea, ca şi cum ar fi ascultat

de un ordin sosit prea târziu.

Sarah se târî în grabă spre ieşire. Privirea nu reuşea să i se desprindă de corpul gol, cu gâtul retezat la nivelul claviculelor, care-şi pierdea sângele în prelungi spasme purpurii. Reuşi, totuşi, să descuie uşa şi se năpusti pe scări.

În stradă, monştrii terminau de distrus ultimii supravieţuitori ai escadrilei de vânătoare. Această hărţuială îi enervase, împingându-i să ţopăie pe loc pentru a-şi manifesta furia, provocând şocuri năprasnice ce dislocau trotuarele. Asfaltul se jupuia, dezvelind vechiul caldarâm ce căptuşea bulevardul.

Secreţii complexe le stimulau creierele, activând una câte una diferitele faze ale unei strategii de răspuns gradual. Aţâţate fără răgaz, animalele se simţeau acum obligate să treacă ele însele la atac. Această efracţie de anvergură depăşea cadrul replicilor obişnuite. Nu mai era cazul să se mulţumească doar cu respingerea asediatorilor. Venise vremea să-i

distrugă, pentru a le descuraja perseverenţa. Animalele încetară să mai salte şi porniră imediat să pască pietrele de caldarâm! Devorară astfel o treime din bulevard, înghiţind micile cuburi de granit cu o viteză fenomenală. Când se ridicară, cu botul plin de bolovani, începură să-i scuipe de jur-împrejur cu cadenţa unor mitraliere, nimicind forţele de poliţie şi camioanele armatei ce încercau să le bareze calea. Propulsate cu o rară violenţă, pietrele turtiră oameni şi vehicule. Era ca şi cum, dintr-odată, o mie de catapulte s-ar fi apucat să bombardeze bulevardul.

Între timp, Sarah ajunsese la parter. Voia să fugă până la cea mai apropiată staţie de metrou şi să se ascundă în fundul labirintului de culoare, acolo unde monştrii n-o puteau atinge.

Se opri în hol. Toţi locatarii blocului aşteptau pe paliere, ţinând câte o geantă sau o valiză în mană, neştiind ce atitudine să adopte. Copiii se smiorcăiau, agăţaţi de fustele mamelor, bărbaţii,

foarte palizi, încercau să facă faţă onorabil.

— Ce se-ntâmplă? şopti o bătrână. Aţi văzut animalele alea? De unde-au ieşit?

— Din imobilul B.D.S., răspunse portăreasa. Trăiau în pivniţe. Cred că le foloseau ca să asigure încălzirea centrală...

Izbucniră strigăte de indignare. Sarah traversă holul şi riscă o privire în stradă. Fiarele nu mai mişcau, iar staţia de metrou părea un liman al salvării, la mai puţin de o sută de metri mai încolo...

Oare putea străbate această distanţă fără a atrage atenţia monştrilor?

Preferă să nu mediteze prea mult şi o luă la fugă, cu coatele lipite de corp, fără a privi în urmă. Portăreasa urlă văzând atâta imprudenţă, dar Sarah fugea deja ca vântul, în zig-zag, pentru a nu-şi suci gleznele pe bolovanii ce împânzeau drumul.

Strada vibra, ca şi cum animalele s-ar fi pus în mişcare, atrase de această pradă minusculă ce li se plimba pe sub nas.

Sarah se năpusti în jos pe treptele ce duceau spre staţie, împinse cu umărul o uşă cu geam şi sări pe deasupra turnicheţilor de controlat biletele. I se păru că o umbră gigantică se prelingea ca un acordeon pe treptele scării. Îşi repetă însă că nu risca nimic. Monştrii erau mult prea mari ca să pătrundă în coridoarele metroului. Se agăţă de balustrada cauciucată a unui escalator şi se lăsă dusă până pe peron. Tunelurile caroiate cu alb erau deja pline de refugiaţi cu priviri hăituite ce târau în urma lor valize pântecoase. Pe peron, o mulţime febrilă se înghesuia cu riscul de a cădea pe şine. Cu toţii aşteptau prima garnitură pentru a fugi spre una din porţile oraşului. Sarah fu imediat împinsă înapoi cu ghionturi. Se răsuci, strivită de un distribuitor de dulciuri, cu răsuflarea tăiată şi stomacul îndurerat.

Garnitura ţâşni din tunel. Vagoanele erau deja pline de călătorii ce-şi începuseră mai devreme exodul subteran. De cum se deschiseră portierele începu busculada. Cei aflaţi înăuntru îi respingeau

pe cei care voiau să urce. Sub apăsarea acestei gloate în delir, geamurile se sparseră, uşile se îndoiră. Sarah renunţă să ia parte la bătălie. Se smulgeau scaune şi banchete pentru a mări spaţiul disponibil. Conductorul declanşase sirena de plecare, fără a reuşi însă să întrerupă şuvoiul ce lua cu asalt vagoanele.

Brusc, o vibraţie cumplită zgudui solul. Bolta tunelului crăpă sub o aversă de moloz şi un gargui căzu în mijlocul liniilor, după ce traversase grosimea plafonului. Urlete de panică izbucniră de peste tot. Monstrul ocupa toată lăţimea tunelului. Sarah pricepu că reuşise să crape asfaltul prin forţa sărituri lor pe loc. Cuprinşi de panică, fugarii încercau acum să iasă din vagoane, dar erau prea numeroşi şi se împiedicau reciproc. Gloata luă forma unui haos de braţe şi picioare încâlcite cu disperare. Monstrul înclină capul, deschise gura şi muşcă şinele. Sarah văzu distinct fluxul energetic ţâşnindu-i din botul hidos pentru a străbate liniile în fulgere

albăstrii. Descărcarea trosni atingând roţile trenului, care se iluminară. Electricitatea străbătu ca o undă mortală structurile de oţel ale vagoanelor. Pereţii se aureolară într-un sfârâit de scântei, în timp ce temperatura creştea cu mai multe sute de grade.

Sarah se retrase, cu răsuflarea tăiată, plesnită de acea dogoare de rug. Acum vagoanele virau în roşu, ca nişte bucăţi de metal aruncate într-o forjă. Prinşi în capcana cuptorului, călătorii se zbăteau, cu feţele acoperite de băşici. De cum încercau să apuce mânerul câte unei portiere, palmele începeau să sfârâie şi să fumege. Energia suflată de animal transformase garnitura într-o gigantică rezistenţă ce se înroşea ca grătarele metalice ale unui prăjitor de pâine.

Sarah îşi muşcă dosul mâinii ca să nu urle. Hainele nenorociţilor se aprindeau de parcă ar fi fost stropite cu benzină. Torţe vii se zvârcoleau convulsiv în mijlocul vagoanelor devenite crematorii. Nemaiputând suporta, Sarah o luă la fugă. Se repezi cu capul înainte în

primul culoar ce i se deschise în faţă şi goni până-şi pierdu suflul, ciocnindu-se de pereţii mozaicaţi.

Alte persoane galopau pe urmele ei, împiedicându-se, strivind copiii pierduţi ce aveau nefericirea de a străbate calea în sens opus. În spatele lor, garnitura electrocutată continua să ardă, inundând tunelurile cu o lumină roşie ce pârjolea afişele şi topea gumele de mestecat din interiorul distribuitoarelor automate.

Sarah gâfâia, cu pieptul strâns ca într-un cleşte. Avea impresia că pielea cefei i se umple de băşici şi părul îi miroase a ars. Erau pe urmele sale. Se lăsă purtată de torentul mulţimii, încercând să nu se prăbuşească.

***

Cornélius Vladewsky se ţinea de pervazul ferestrei, împietrit de groază. În faţa lui, oraşul incendiat, sfârtecat, se consuma în noapte. Peste tot fuseseră aprinse în grabă proiectoare mari de

apărare antiaeriană ce străpungeau întunericul cu fasciculele lor albe. Monştrii se deplasau în zig-zag printre aceste pete orbitoare de lumină. Erau văzuţi materializându-se pe furiş în traiectoriile halourilor, pentru a dispărea apoi printr-o detentă a coapselor. Aceste irupţii fantomatice accentuau aspectul terifiant al fizionomiei lor. Cornélius nu reuşea să-şi dezlipească ochii de dantescul spectacol. Animalele săreau pe deasupra caselor, iar burta lor rădea hornurile şi antenele de televiziune, scalpând pur şi simplu acoperişurile.

Punctul culminant al acestei curse aberante fu atins atunci când cel mai mare dintre gargui îşi luă elan şi plonjă în faţada unui turn ultramodern, traversând construcţia dintr-o parte în alta ca un proiectil viu. Apăru pe partea opusă, într-o explozie de resturi şi mobilă, proiectând în toate direcţiile „măruntaiele” clădirii ce se împrăştiară pe trotuare în băltoace diforme, amestecând cadavre dezarticulate şi

firimituri de mobilier.

Repetând docil exemplul şefului, celelalte fiare se apucară să facă la fel, sărind prin turnurile înconjurătoare ca nişte câini la circ printr-un cerc umplut cu hârtie.

Cornélius gemea fără a-şi da seama. Bale de stupefacţie îi curgeau pe bărbie. Privea clădirile găurite, şi frica îi lichefia intestinele. Se temea să nu-şi piardă controlul asupra sfincterelor, dacă ar fi schiţat cea mai mică mişcare.

Un gargui cocoţat pe Arcul Amintirii începuse să devoreze arcada de piatră între pilaştrii căreia ardea tradiţionala flacără comemorativă. Monumentul se năruia, pierzându-şi statuile. Numele soldaţilor defuncţi se dislocau sub asediul şopârlelor. Fiara sări pe sol, se apropie de discul de cupru într-al cărui centru pâlpâia flacăra... şi o aspiră ca pe un flecuşteţ. Odată arzătorul smuls, gazul începu să ţâşnească din instalaţia maltratată şi un jet de foc înalt de mai mulţi metri se înălţă spre cer. Monstrul însă nu părea tulburat, ci lingea flăcările

cu poftă, bucuros de acest festin energetic. Muşcătura rugului nu-i lăsa nicio urmă pe pielea solzoasă. S-ar fi zis că se adapă la jetul unei fântâni fără a-i păsa de picurii răzleţi.

Căldura intensă degajată de acest ultim incendiu făcea să se topească bitumul din jurul monumentului devastat. Şiroaie lungi şi negre se prelingeau de-a lungul bulevardului, ţintuind maşinile staţionate într-un soclu bazaltic. Restul hoardei mesteca de zor firele de distribuire a energiei electrice, injectând în ele o suprasarcină energetică ce gonea de la o casă la alta, din apartament în apartament. Televizoarele şi aparatele electromenajere explodau la impactul cu această creştere de tensiune, plitele se aprindeau ca şi cum firele de cupru ce şerpuiau la nivelul solului s-ar fi preschimbat în fitil Bickford. Pretutindeni boilerele se ambalau, propulsându-şi acele de control în sectorul roşu al cadranelor de supraveghere. Apa clocotea în serpentinele

încălzitoarelor electrice, iar acumulatorii duduiau ca nişte cazane de spălat uitate pe foc.

Cornélius tresări. Robinetul de la bucătărie sărise în tavan lăsând să ţâşnească un jet de aburi sub presiune ce înecă încăperea într-o ceaţă umedă. Bătrânul se repezi la uşă, ca să împiedice propagarea norului, dar, în aceeaşi clipă, radiatorul explodă ca o piesă de artilerie, ejectând cincizeci de litri de apă fiartă ce-l loviră pe Vladewsky în plină faţă, orbindu-l şi formându-i pe piele băşici gigantice.

Fostul cercetător de la laboratoarele Mikofsky se prăbuşi pe covorul ponosit, urlând de durere. La toate etajele se derulau scene asemănătoare. Robinetele băilor scuipau lichid încălzit la peste două sute de grade. Numeroşi bărbaţi şi femei se prăpădiră în câteva secunde sub jeturile duşurilor. Căzură, asfixiaţi de căldură, înainte să fi putut urla măcar, iar carnea lor fiartă se desprinse de pe oase... Gurile de evacuare a apei explodară şi ele. Frigiderele

scurtcircuitate se metamorfozară în cuptoare, carbonizând în câteva secunde alimentele îngrămădite între pereţii lor smălţuiţi.

Toate becurile se volatilizară într-un pârâit de fulgere, iar abajururile veiozelor luară foc aidoma unor făclii îmbibate cu răşină. Cornélius Vladewsky gemea pe mochetă, într-o stare de semiinconştienţă. Pielea feţei i se jupuia deja, lăsând muşchii faciali dezgoliţi. Bătrânul intrase deja în comă când cuptorul său cu gaze explodă, făcând să se surpe plafonul. Peste câteva minute, clădirea nu mai era decât o torţă ondulându-se în noapte.

***

Sarah fugea, rătăcită în labirintul metroului. Garguiul ce crăpase tunelul dădea acum lovituri cu capul în pereţii înconjurători ai peroanelor. Masivitatea sa îl oprea să pătrundă pe culoare, şi imposibilitatea de a-i urmări pe fugari părea să-l scoată din minţi. Tropăia pe

loc, tresăltând ca un aparat gigantic de vibromasaj, iar scuturăturile zgâlţâiau pereţii, dezlipind dalele de faianţă ce căptuşeau bolta. Sarah simţi tremurul solului urcându-i în glezne. Se împiedică, gata să fie călcată în picioare de gloata dementă ce galopa spre suprafaţă, şi se agăţă în ultima clipă de balustrada unei scări. Trebuia să se smulgă din acea capcană. Contrar celor pe care le gândise mai înainte, metroul nu constituia un refugiu sigur... Dacă mai întârzia, risca să se pomenească îngropată sub o avalanşă de moloz şi dale.

Începu să urce, treaptă cu treaptă.

În exterior, a şasea companie de tancuri începuse să tragă o salvă de baraj contra monştrilor ce se îndreptau nepăsători spre ieşirea din oraş. Obuzele cu cap exploziv se zdrobeau pe carnea fiarelor care înghiţeau de îndată jerba de foc născută din impact, aidoma unor bureţi absorbind o băltoacă de apă.

Unul dintre gargui înaintă spre un blindat şi-şi închise botul în jurul tunului ce

ieşea din turelă, de parcă s-ar fi pregătit să soarbă apă minerală cu ajutorul unui pai! Umflându-şi obrajii, suflă din răsputeri în ţeava de oţel, revărsând în habitaclu un uragan de aer comprimat ce făcu tancul să explodeze.

Restul turmei cobora spre fluviu. În loc s-o ia pe podurile jalonate cu felinare, monştrii săriră direct în apa cenuşie. Plonjonul lor iscă un val noroios ce inundă malurile, măturând tarabele buchinişti lor[36]. Hoarda se zbătu un moment în albia fluviului, răscolind mâlul, apoi, într-un ansamblu perfect, animalele se uşurară de preaplinul energiei acumulate de-a lungul confruntării.

Raze albastre izbucniră din orbitele lor, sfredelind apa, care nu întârzie să fumege, apoi să fiarbă. În câteva minute, suprafaţa undelor fu acoperită de peşti fierţi. Luntrile ancorate la mică distanţă se transformară şi ele în nişte crătiţi puse în bain-marie[37]. Fluviul clocotea pe

[36] Anticari, franţuzism.

[37]Baie marină, reprezintă un lichid fierbinte folosit pentru a încălzi un recipient conținând felul de mâncare preparat. Câteodată termenul este

mai multe sute de metri şi clăbucii enormi ai turbulenţelor plesniră pe bordaje cu sunete surde. Marinarii dansau urlând pe navele lor transformate în marmite. Un abur dens se ridica spre cer, învăluind podurile într-o ceaţă încărcată cu picături arzătoare.

Acesta fu momentul pe care-l alese Sarah pentru a ieşi din staţia Vaudeuil-Kozersky, la intrarea pe podul Crowley. Fu antrenată de mulţimea ce încerca să traverseze fluviul pentru a ajunge în centrul oraşului. Împinsă înainte de un zid elastic de coate şi piepturi, fu literalmente purtată până-n mijlocul podului fără ca picioarele ei să atingă o singură dată solul. Ceaţa vaporilor o lovi în plin ca un bici, umplându-i plămânii cu o umiditate atingând suta de grade. Se sufocă, simţindu-şi gâtlejul şi bronhiile transformate dintr-odată în carne vie. În jur, tovarăşii ei de fugă se

---

folosit de asemenea pentru vasul ce conține acest lichid fierbinte. Își trage originea din alchimie căci bain-marie (baia lui Maria) face referire la Maria din Israel[1] (sec. III î.e.n, Alexandria) care a inventat și alte ustensile pentru alchimie. Termenul bain-marie a intrat în vocabularul românesc prin filiera franceză.

clătinau la rândul lor. Unii aveau deja faţa şi mâinile pline de băşici. Sarah se retrase, căutând să se sprijine de parapetul de piatră.

Cineva i se agăţă de umăr, împingând-o brutal înapoi. Izbi cu şalele balustrada... Se răsturnă peste ea, fără a reuşi să se agaţe de volutele din piatră. Vru să urle, dar aburul îi năpădi gura, şi în mintea ei se făcu noapte.

Sarah Muraille se scufundă ca o ghiulea de fontă în turbioanele apei clocotite. După nici un minut, carnea începu să i se dezlipească de oase.

Abia atunci, monştrii părăsiră fluviul.

Departe de tot tumultul, în apartamentul ei cu jaluzelele trase, Patricia dormea somnul greu al narcoticelor. Era goală, ca de obicei, semănând întrucâtva cu o naufragiată pe salteaua ei pusă direct pe jos. Un fir subţire de salivă i se scurgea dintre buzele întredeschise, iar braţele ţineau strâns un catalog gros de protecţie urbană. Visa, ignorând total catastrofa ce pustia oraşul.

În visele ei apăreau scafandri

cumpăraţi pe credit, armuri cusute pe măsură, şi cască audio-video, şi...

Fiarele ajunseseră la periferii, lăsând în urma lor un peisaj devastat, populat cu cadavre, cu reziduuri, cu blindate distruse. În câteva ore, noaptea avea să se sfârşească.

CAPITOLUL XI

Mathias gemu de durere şi se ghemui în fundul pungii stomacale. Sucurile digestive roseseră învelişul exterior al scafandrului pe toată grosimea, reducând cochilia protectoare la o peliculă subţire în care se căscau acum găuri de mărimea unui vârf de ac. Aceste deschizături, oricât ar fi fost de minuscule, lăsau să se infiltreze picături corozive ce-i atacau epiderma. Fiecare nouă infiltrare aducea cu sine o nouă arsură acută, analogă celei pe care ar fi provocat-o extremitatea incandescentă a unei ţigarete strivite pe piele. Cadranele de control din interiorul căştii clipeau din toate ledurile, anunţând apropiata distrugere a circuitelor.

Fetiţa se apropie de Fanning şi, trecându-şi vârfurile degetelor peste scafandru, înţelese că procedura de

ieşire trebuia atacată cât mai iute. Dacă întârzia prea mult, hoţul avea să moară curând de pe urma asediului sucurilor digestive, iar ea va pierde orice şansă de a rupe cordonul ombilical care o ţinea legată de monstru. Ucigând fiara, luând comoara şi plasându-se sub tutela acelui om, îi rămânea o şansă de a se infiltra în lumea exterioară. Dar pentru asta avea nevoie de un mentor, de un intermediar care să poată trece uşor drept tatăl ei. Hoţul nu trebuia să moară...

— Ascultaţi-mă, spuse ea, trebuie să trecem la ultima fază a planului, înţelegeţi ce vreau să zic?

„Ciobăniţa" se străduia să se exprime în termeni eliptici, astfel încât să nu formuleze clar ipoteza asasinării garguiului. Trebuia să fie vicleană, să evite controlul mental folosind căi ocolite.

Mathias se ridică. Avea faţa crispată, gura îi tremura de fiecare dată când o picătură acidă îi ataca pielea. Dată fiind starea cuirasei, pelicula gastrorezistentă nu-i mai era de niciun folos.

— Vom proceda ca adineauri, explică răbdătoare fetiţa. Am să recit o nomenclatură, iar dumneavoastră veţi trage concluziile care se impun. Vă consideraţi capabil să acţionaţi? Nu mai dispunem decât de câteva minute înainte ca scafandrul să se fărâmiţeze.

— Am... am să-ncerc, bâigui Mathias. Dă-i drumul!

Fetiţa îşi începu de îndată enumerarea anatomică. Fanning ascultă, apoi începu să se orienteze. Dar, din cauza suferinţei, îi venea foarte greu să se concentreze. Până şi puştoaica îşi pierduse siguranţa de sine. Debitul verbal îi deveni ezitant, se întrerupea, închidea ochii... Mathias înţelese că nu reuşea îndeajuns să-şi alunge din minte realitatea a ceea ce tocmai făcea. Dacă, pe neaşteptate, în gândurile ei ar fi apărut ideea: „Omor fiara”, creierul i s-ar fi blocat, aruncând-o într-o transă cataleptică, ce ar fi acţionat precum un veritabil scurtcircuit mental. Fanning se târa pe coate, ascultând pârâielile scafandrului subţiat la limită, înnoda

nervi, improviza înnădiri în sistemul nervos al monstrului. Picăturile acide îi şiroiau între omoplaţi, brăzdându-i epiderma. Avea impresia că un călău conştiincios îi plimba lama unui cuţit înroşit în foc de-a lungul şirei spinării. Strânse din fălci ca să nu urle.

Se grăbea şi totodată se temea să părăsească pântecul bestiei, căci bănuia că fuga garguilor prin oraş prilejuise destule pagube. Vocea copilei se înălţa sacadată. Mathias îşi termină munca de sabotaj, sperând că interpretase corect datele din „manual”.

Fetiţa tăcu. Părea epuizată, iar faţa începuse să-i tremure involuntar.

— Am... am... f... făcut ce-am putut, se bâlbâi ea. Era... era aproape... aproape să se declanşeze.

Mathias înţelese că puştoaica făcea aluzie la controlul mental a cărui vigilenţă ar fi trebuit să se declanşeze, în ciuda tuturor şiretlicurilor.

Fără să mai stea pe gânduri, apucă toarta casetei şi se apropie de canalul esofagian. Acum totul trebuia să

decurgă foarte repede, căci armura începea să se îmbucătăţească. „Totul e să nu ieşim din botul monstrului în bătaia proiectoarelor”, îşi spuse el. Dar nu avu timp să aprofundeze această ipoteză, căci animalul se cabră brusc şi un tremur violent îi cuprinse viscerele.

„Asta e!” exultă Fanning. „Drăcovenia e pe cale să crape!”

Strânse toartele comorii. Un spasm cumplit contractă esofagul, proiectându-i înainte, ca şi cum animalul ar fi încercat să-i vomite. „Crapă!”, vocifera în sinea sa Mathias, „crapă odată!”.

Garguiul căzu în nas ca un avion care izbeşte solul. Mathias şi copila se rostogoliră peste cap prin toboganul tubului digestiv, prăvălindu-se în cele din urmă în caverna bucală. Monstrul mugea, cu botul întredeschis.

— Trebuie să trecem printre dinţi! ţipă fetiţa.

Mathias se strâmbă. Dacă animalului îi venea să-şi contracte mandibulele, avea să-i zdrobească. Un şuvoi de bale şi secreţii biliare îi făcu să alunece pe

salteaua spongioasă a limbii. Fetiţa ezită, apoi se strecură între cei doi canini. Fanning o urmă, cu intestinele lichefiate. Dacă în acea clipă fiara ar fi clănţănit din dinţi, l-ar fi tăiat în două, căci scafandrul devenise prea fragil pentru a se opune unei asemenea mişcări de cleşte. Se târî, zgâriind smalţul îngălbenit al colţilor. Cunoscu trei secunde de groază pură, apoi se rostogoli în moloz. Bestia zăcea pe o parte în ruinele unei case pe care probabil o dărâmase în cădere. Labele i se zbăteau spasmodic, iar ghearele căscau şanţuri adânci în sol.

Copila îl ajută pe Fanning să se ridice şi-l sprijini până ce ajunseră sub bolta unei mici porţi.

— Trebuie să-mi scot porcăria asta! urlă Mathias, chinuindu-se să descuie cochilia scafandrului.

Sistemul de închidere, pe jumătate ros, refuza să se supună, astfel încât se văzu nevoit să ia o piatră pentru a zdrobi diferitele puncte de îmbinare. În fine, armura se deschise ca un sicriu ros de

viermi şi bărbatul putu ieşi în aer liber, rostogolindu-se în praful de cretă pentru a-şi şterge umezeala gastrică ce-i impregna pielea.

În spatele lui, monstrul agoniza ejaculând secreţii fără nume.

— Veniţi! insistă fetiţa. Trebuie să plecăm imediat! Celelalte animale au pierdut firul mental ce le lega de şeful turmei. Se vor scurge câteva momente până să înţeleagă că urmează să-şi aleagă un alt conducător. Trebuie să profităm de această pauză pentru a le fugi de sub nas.

Fanning îşi săltă cufăraşul pe umăr şi porni în slalom printre zidurile demolate.

Fetiţa fugea într-un trap chinuit pe urmele lui. Era clar că nu era obişnuită cu mersul. Lui Mathias îi venea să-i spună: „Okay, drumurile noastre se despart aici, salut!”, dar ştia că n-o va face. De-acum, între ei se crease o legătură indisolubilă. Spargerea era opera lor comună. Fără el, fetiţa ar fi rămas pe vecie prizonieră în burta fiarei; fără

ajutorul ei, el, Fanning, ar fi murit în mai puţin de treizeci de minute, pierdut în inima unui labirint de organe neidentificabile...

Asta era! Pe nesimţite, îşi puseseră semnăturile pe acelaşi pact. Erau asociaţi întru crimă.

Mathias gâfâia, cu trupul cocoşat sub greutatea casetei. În jurul lui, oraşul fumega şi arunca vâlvătăi ca un vulcan.

— A... aşteptaţi-mă, gemu copila.

Şi mâna ei rece, inumană, apucă mâna liberă a lui Mathias. Bărbatul se stăpâni cu greu să nu se cutremure de dezgust.

CAPITOLUL XII

Armless, zis Cască-de-os, alerga printre dărâmături. Oraşul zdrobit, mutilat, îl umplea de o jubilaţie neagră. Sărea de pe un maldăr de moloz pe altul, bătând aerul cu cioatele pentru a-şi ţine echilibrul.

Fugea după monştri, se afunda în şanţul învăpăiat pe care-l tăiaseră animalele, la fel cum te năpusteşti pe urmele paşilor unui sfânt. Sângele-i bubuia în tâmple, inflamându-i creierul prizonier al craniului cornos.

În mai multe rânduri, fără niciun motiv real, atacase soldaţii sau poliţiştii, strivindu-le chipul cu o „lovitură de ghiulea” bine ţintită. De la începutul catastrofei, se simţea complice cu fiarele pustiitoare. Nu mai dorea decât un singur lucru: să le urmeze, pe drumul lor de distrugere, să se mişte liber în

peisajul de apocalips pe care-l lăsau în spatele lor pe măsură ce se deplasau.

Se simţea aspirat, captat, satelizat de acei aştri negri şi exterminatori. Fiarele ţâşnite din măruntaiele pământului pedepseau oraşul şi-i devorau pe cei slabi. Ele inaugurau era predatorilor. Se simţea făcând parte din neamul lor, din acelaşi clan. Avea să le urmeze pas cu pas, ca un discipol. Va curma zilele răniţilor, va tăia calea fugarilor, va trece peste câmpul de bătălie pentru a desăvârşi treaba începută de monştri, pentru a îndeplini execuţiile...

Armless sălta, înnegrit de fumul exploziilor, cu hainele arse, pe jumătate gol, cu faţa schimonosită într-un rânjet diabolic. Cei ce-l zăreau o luau pe dată la fugă. Dar el îi urmărea, pentru a le sfărâma oasele dintr-o singură lovitură. Era fericit, nu mai era singur! De-acum încolo avea să vâneze cu haita! Devenise peştele-pilot al unei hoarde ivite din infern. Puţin câte puţin, fiarele aveau să înveţe să-l cunoască, să-l aprecieze. Cu timpul, va ajunge complicele lor, tovarăş-

şul lor de măcel. Armless se îndepărta, galopând în noaptea tot mai palidă, trăgând în piept cu nesaţ fumul incendiilor.

CAPITOLUL XIII

O ceaţă densă se înălţa de pe câmpii în valuri, întinzându-se pe drum. Micile clădiri ale motelului dispăreau complet în spatele acestui ecran de vapori fantomatici, şi singure, acoperişurile lor cenuşii mai permiteau să fie localizate în mijlocul peisajului ireal.

Mathias traversă parcarea în diagonală. Dârdâia. Roua îmbrobona caroseriile vehiculelor prizoniere în perimetrul benzilor galbene pictate pe asfalt. Îşi privi ceasul. Arăta „Joi”. Trecuseră cinci zile de când fugea...

Deschise portiera masivului său Studebaker, se aşeză pe banchetă şi dădu drumul la radio. Prezentatorul vorbea, bineînţeles, despre monştri, care acum se îndreptaseră spre sud. Recomanda populaţiei din oraşe să nu manifeste niciun fel de agresivitate faţă

de animale.

— ...Evacuaţi clădirile, spunea el, dar nu încercaţi să vă opuneţi înaintării animalelor. Vor reacţiona extrem de violent, după cum o dovedesc evenimentele care au însângerat capitala...

Fanning înclină din cap. Nimeni nu putea să întreprindă nimic împotriva garguilor. Erau nevoiţi să-i lase să se plimbe în voia întâmplării, sperând că vor face cât mai puţine pagube...

— ...Trebuie să dăm dovadă de multă răbdare, continuă jurnalistul. Specialiştii cred că animalele vor ajunge la mare în mai puţin de o săptămână. După părerea lor, acest obstacol nu le va opri, cum pretind unii. Deci n-are sens să ne temem că monştrii ar face calea-ntoarsă, pentru a reveni la punctul lor de plecare. Dimpotrivă, există mari probabilităţi să se arunce în ocean şi să pornească înot spre alte ţinuturi...

Mathias rânji. Frumos cadou în perspectivă pentru ţările ce înconjurau golful! Întreg Pământul avea să fie silit să

suporte preumblarea monştrilor ca pe un flagel periodic. Puşi în imposibilitatea de a distruge groaznicele creaţii ale Laboratoarelor Mikofsky, oamenii aveau să coabiteze cu ele. Televiziunile aveau să difuzeze în fiecare zi un buletin de ştiri prevăzând deplasările seifurilor vii în cursul următoarelor douăzeci şi patru de ore. Toate astea aveau să dureze până când animalele reuşeau să-şi găsească un alt ascunziş, o altă criptă plasată în apropierea unei surse de alimentaţie energetică. Un vulcan activ, poate?

Mathias închise radioul. Pâcla se risipea. La capătul câmpiei se înălţa zidul înfrunzit al unei păduri.

Trei zile de fugă...

Nu ştia încotro se îndrepta. Avea să fie Africa sau Indiile...

***

Revenind acasă, o descoperise pe Patricia adormită, în totală necunoştinţă de coşmarul ce se prăvălise peste oraş. O

smulsese din pat şi o trăsese sub duş.

— Trebuie să ne cărăbănim! îi urlase el în urechi. Repede! Îmbracă-te, dar nu lua nimic cu tine, o să cumpărăm totul în drum...

Abrutizată de somnifere, femeia nu încercase să protesteze.

În timp ce ea se îmbrăca, Fanning spărsese încuietoarea casetei şi transferase tezaurul în două sacoşe de piele.

Pietrele preţioase şi monezile de aur i se rostogoleau printre degete. De-acum avea cu ce să-şi cumpere jumătate din lume. Era prea mult, mult prea mult.

Când ieşi din baie, Patricia îşi regăsise parţial luciditatea. Flăcările şi vălătucii de fum ce se-nălţau în noapte o făcuseră să fugă la fereastră.

— Ce se întâmplă? îngăimase ea. E război?

— Nu, a fost un accident în localurile B.D.S. Trebuie să spălăm putina! Există riscuri de contaminare radioactivă...

Ştia că era singurul argument capabil s-o convingă să se grăbească. Radiaţiile

o îngrozeau.

Aşa cum prevăzuse, Patricia tresărise şi începuse să-şi caute pantofii cu o însufleţire sporită. Abia atunci zărise fetiţa, aşezată pe singurul fotoliu din salon.

— Hei! şuierase ea, de unde-a mai apărut şi puştoaica asta? Şi.... e complet goală!

— Am tras-o de sub dărâmături! Toţi ai ei au pierit... Cred că e şocată. N-o putem lăsa aşa. S-o luăm cu noi, vom găsi precis un spital în drum...

Se temea de reacţia Patriciei, dar aceasta se mulţumise să murmure:

— Biata micuţă!

Zece minute mai târziu, trânteau portiera maşinii. Mathias preferase să pornească pe urmele monştrilor, gândindu-se că astfel va evita harababura pe care exodul avea s-o provoace cu siguranţă. În fond, niciun fugar n-ar fi avut ideea să alerge după fiare pentru a se pune la adăpost! În plus, graţie acestui subterfugiu, puteau conta pe dezordinea provocată de acestea, pentru a trece neobservaţi. Nu era un amănunt

neglijabil.

De-atunci, călătoreau de la un motel la altul, traversând oraşe pustii şi sate-fantomă.

Noaptea, Mathias dormea cu ceafa rezemată pe sacii zornăitori de galbeni. Nu prea întrezărea ceea ce avea să urmeze. Odată ajuns la loc sigur, va face două pachete pe care le va plasa sub consemn automat, două pachete conţinând partea complicilor lui. Va expedia apoi cheile şi coordonatele casieriilor pe adresele lui Sarah Muraille şi Cornélius Vladewsky. Poate că într-o bună zi îi va întâlni în Africa, deghizaţi în bancheri sau proprietari de plantaţii, cine ştie...

Se ridică şi închise portiera. Umiditatea zorilor îi străbătea cămaşa, încreţindu-i pielea. Se îndreptă spre bungalow.

În baracă, Patricia dormea, cu faţa înfundată într-o pernă.

Fetiţa urmărea o emisiune la televizor, căruia îi decuplase sonorul. Era îmbrăcată cu un pulover roşu şi un pantalon prea lung, cumpărate de la

toneta unei staţii service. Patricia insistase să-i tundă perie părul.

— Nu vezi că suferă de o boală a scalpului? argumentase ea. Are părul complet încleiat. Va trebui s-o ducem la un doctor...

„Micuţa” accepta orice, cu totală indiferenţă. La fiecare popas, în schimb, se arunca asupra televizorului şi fixa până la hipnoză imaginile ce defilau pe ecran. Lui Mathias îi trebui o anume bucată de vreme pentru a înţelege că fosta „ciobăniţă” studia expresiile actorilor şi se antrena să le reproducă. Spera oare că, maimuţărindu-le mimica, îşi va disimula natura inumană?

Fetiţa vorbea puţin, dar atunci când deschidea gura se bâlbâia îngrozitor. Mathias începea să se întrebe dacă nu cumva blocajul mental, căruia încercase să-i dejoace vigilenţa, acţiona cu întârziere... Oare urma să-şi piardă progresiv toate facultăţile de comunicare pentru a cădea într-o transă cataleptică din care nimeni şi nimic n-o va mai putea smulge? Nu era imposibil.

Fanning nu reuşea să-şi dea seama dacă era neliniştit sau uşurat de o asemenea perspectivă. „Nu te amăgi”, îşi tot repeta, „nu e vorba de o fetiţă, ci de un... organism. Ai reacţiona la fel dacă ţi s-ar anunţa apropiata moarte a unei colonii de bacterii?”

Îşi făgădui să observe copilul pentru a vedea dacă starea i se înrăutăţea. Dacă dificultăţilor de pronunţie avea să li se adauge o scădere a acuităţii vizuale sau auditive, diagnosticul ar fi fost clar.

Se aşeză pe pat. Era nemulţumit. Patricia părea să se fi ataşat de strania creatură. Exodul brutal şi apariţia „copilului” o distrăseseră de la obişnuitele ei nevroze. La ora mesei o înconjura pe fetiţă cu o mulţime de atenţii, vorbindu-i, mângâind-o, ştergând-o la gură cu colţul unui şerveţel. Creatura nu se opunea, înghiţind fără crâcnire o hrană care nu-i era necesară. Mathias ştia că, asemenea fiarelor pe care le „păstorea”, putea posti un an. Pe de altă parte, dacă s-ar fi simţit slăbită, avea oricând posibilitatea

să-şi înfigă degetele muiate în salivă într-o priză electrică, pentru a se înfrupta cu curent, ca o baterie de acumulatori.

Fanning îşi trecu mâna prin păr. „Fetiţa” privea un desen animat, străduindu-se să reproducă toate contracţiile faciale ale unui răţoi îmbrăcat în costum de marinar. „Chipul” ei se agita grotesc şi, uneori, avea aerul unui gnom sau spiriduş posedat de demon. Mathias oftă. Nu ştia ce se va face cu ea. Creatura nu putea creşte, întrucât organismul ei, modelat o dată pentru totdeauna, o condamna să trăiască etern în pielea unei fetiţe. Dar care-i erau... „sentimentele” faţă de specia umană? Fanning se temea să abordeze acest subiect. Ghicea că făptura nu nutrea nicio afecţiune pentru cei care o osândiseră să trăiască întemniţată în fundul unui stomac gigantic!

Cu timpul, ajutată de dorinţa supravieţuirii, risca să se transforme într-un redutabil animal de pradă. Fanning nu putea să intervină cu nimic în evoluţia

ei. „Ciobăniţa” aparţinea turmei concepute de savanţii Grupului Mikofsky şi, aidoma garguilor, era invulnerabilă în faţa oricărei agresiuni externe. Ar fi fost inutil să o ardă de vie, să-i înfigă un cuţit între omoplaţi sau o secure în mijlocul ţestei. Singurul rezultat vizibil al unei asemenea agresiuni ar fi fost o renaştere a urii.

„Numai blocajul mental o poate distruge”, reflecta Mathias. „Dacă i s-ar scurtcircuita creierul, ar deveni tot atât de inofensivă ca o statuie...”

Se surprindea dorindu-şi această dezlegare. Eliberase un monstru şi se temea de consecinţele unui asemenea act. În adâncul fiinţei lui, spera ca simptomele catatonice să se manifeste cu tot mai multă amploare. Ştia că nu-şi va regăsi liniştea sufletească decât când „copilul” va fi redus la starea de manechin..., de păpuşă. O păpuşă pe care o va abandona între mâinile grijulii ale Patriciei.

„Dumnezeule”, gemu în sinea sa, „sunt oribil!”

Plătea pentru crima comisă, pentru jaf,

pentru oraşul distrus.

Se întinse, proptindu-şi ceafa pe grămada de pietre preţioase. Comoara căpăta o dimensiune ireală. Era acolo, dar Mathias nu reuşea să se convingă de existenţa ei. Din ce în ce mai des se întreba dacă n-ar face mai bine să aleagă o jumătate de duzină de diamante şi să... arunce restul în fundul unei gropi. N-avea nevoie să cumpere jumătate din planetă. Nu dorea decât puţini bani pentru a începe o viaţă nouă într-o ţară cruţată încă de ciuma cibernetică.

Mathias căscă.

Încremenită în faţa televizorului, fetiţa se strâmba groaznic.

CAPITOLUL XIV

În zorii celei de-a cincea zile, „copila” deveni oarbă şi mută. Fanning se văzu nevoit s-o ducă pe braţe până la maşină, căci de-acum era ţeapănă ca o statuie.

— Sunt sigură că totul e pe bază psihosomatică! repeta Patricia din trei în trei minute. Nu are nicio leziune organică. O s-o ducem la un medic. Are s-o vindece, nu-i aşa?

Mathias bodogăni un răspuns nedesluşit. Creatura semăna tot mai mult cu un manechin de cauciuc. I se părea chiar că ochii ei fără expresie îşi pierdeau culoarea...

Puţin mai târziu, se opri la marginea unui drum de ţară şi, profitând de faptul că Patricia picotea, vărsă conţinutul sacoşelor în şanţ. Nu păstră decât şase diamante şi trei smaralde, pe care le înveli într-o batistă murdară.

Când demară din nou, observă cum creatura începea să se chircească în poziţie fetală. Înghiţi în sec şi strivi sub talpă pedala de acceleraţie. Mai avea încă un drum lung de parcurs.

***

Odată cu căderea nopţii, Armless zis Cască-de-os, care mergea, fără să ştie, pe urmele fostului poliţist, văzu scânteierea nestematelor în lumina roşie a asfinţitului.

Nu se arătă nici măcar uimit. Oboseala drumului şi exaltarea îi tulburaseră minţile, făcându-l să-şi piardă orice simţ critic.

De aproape o săptămână, fugea pe urmele monştrilor, fără să mănânce nimic şi mulţumindu-se să lipăie apa băltoacelor din adânciturile drumului.

Îngenunche în faţa comorii, tremurând de febră, convins că avea acolo un dar din partea fiarelor, ca răsplată pentru devotamentul lui.

Era gol, acoperit de noroi, lipsit de

orice sac sau recipient în care să poată îngrămădi giuvaerele împrăştiate în şanţ. Infirmitatea îl împiedica să împletească rapid un coş din nuieluşele şi frunzele răspândite în jur. În disperare de cauză şi fără a mai sta pe gânduri, se aplecă să culeagă diamantele, unul câte unul, cu buzele şi cu limba.

Era cel mai incredibil spectacol, oferit de omul acela gol şi ciung, plin de tăieturi, care, îngenuncheat în mijlocul drumului, păştea o comoară la nivelul asfaltului!

Înghiţi astfel o cantitate neverosimilă de pietre scumpe şi piese de aur, hotărât cu străşnicie să nu lase să-i scape o asemenea pleaşcă. Se gândea că stomacul şi intestinele vor reţine tezaurul până la ora următoarei defecaţii, ceea ce-i lăsa timp să găsească un recipient adecvat. Când se ridică, se simţea greoi şi îmbuibat.

Îşi reluă drumul, clătinându-se.

Două ore mai târziu, începu să vomeze sânge. Se prăbuşi, frânt în două de o în-

fiorătoare durere, şi-şi pierdu cunoştinţa în timp ce voma diamante pe care hemoragia le transforma în rubine.

Când soarele dispăru la orizont, Armless zis Cască-de-os era mort, cu burta plină de nestemate, un cadavru-seif pe care ţăranii aveau să-l arunce mai devreme sau mai târziu în groapa comună, fără a bănui că în măruntaiele lui zăcea o comoară fabuloasă. Bezna învălui peisajul, pogorând peste criminal un giulgiu de smoală.

***

În aceeaşi noapte, Mathias, Patricia şi... fata lor se îmbarcară pe un cargou ce pleca spre Africa. În tot timpul traversării, marinarii se arătară plini de compasiune faţă de acel copil imobil şi mut pe care mama sa îl instala în fiecare dimineaţă pe dunetă, în adâncitura unui şezlong.

— Soarele o să-i facă bine! îi repetau ei Patriciei. Veţi vedea, soarele vindecă toate bolile.

Tânăra femeie dădea din cap şi zâmbea trist. Apoi, din când în când, trăgea pătura sub bărbia „micuţei” pentru a o apăra de stropii pulverizaţi ai valurilor.

În cea de-a doua zi a călătoriei, îşi dădu seama că plecase de acasă fără să fi luat cu ea nici măcar un singur catalog.

Curios, treaba asta o lăsa indiferentă.

SFÂRŞIT